

Forslag

til

Lov om ændring af patentloven.

Fremsat den 2. december 1977 af *handelsministeren*.

§ 1.

I patentlov nr. 479 af 20. december 1967, som ændret ved lov nr. 221 af 24. april 1974, foretages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

„§ 1. Den, der har gjort en opfindelse, som kan udnyttes industrielt, eller den, til hvem opfinderens ret er overgået, har i overensstemmelse med denne lovs kapitler I-X ret til efter ansøgning at få patent på opfindelsen hos patentmyndigheden her i landet og derved opnå eneret til at udnytte opfindelsen erhvervsmæssigt. Bestemmelser om europæisk patent findes i kapitel XI og om fællesskabspatent i kapitel XII.

Stk. 2. Som opfindelser anses især ikke, hvad der alene udgør

- 1) opdagelser, videnskabelige teorier og matematiske metoder,
- 2) kunstneriske frembringelser,
- 3) planer, regler eller metoder for intellektuel virksomhed, for spil eller for erhvervsvirksomhed eller programmer for datamaskiner,
- 4) fremlæggelse af information.

Stk. 3. Fremgangsmåder til kirurgisk eller terapeutisk behandling eller til diagnosticering, som anvendes på mennesker eller dyr, anses heller ikke som opfindelser. Dette er ikke til hinder for, at der meddeles patent på produkter, herunder stoffer og stoffblandinger, til brug i disse fremgangsmåder.

Stk. 4. Patent meddeles ikke på

- 1) opfindelser, hvis udnyttelse ville stride mod sædelighed eller offentlig orden,

Lovforslag. Folketingsåret 1977-78.

Handelsmin. j.nr. 163-5-75.

- 2) plantesorter eller dyreracer eller væsentligt biologiske fremgangsmåder til fremstilling af planter eller dyr. Patent kan dog meddeles på mikrobiologiske fremgangsmåder og produkter af sådanne fremgangsmåder.

2. § 2 affattes således:

„§ 2. Patent meddeles kun på opfindelser, som er nye i forhold til, hvad der var kendt før patentansøgningens indleveringsdag, og som tillige adskiller sig væsentligt derfra.

Stk. 2. Som kendt anses alt, hvad der er blevet almindelig tilgængeligt gennem skrift, foredrag, udnyttelse eller på anden måde. Ligeledes anses indholdet i en før patentansøgningens indleveringsdag her i landet indleveret patentansøgning som kendt, såfremt denne ansøgning bliver almindelig tilgængelig i overensstemmelse med reglerne i § 22. Kravet i stk. 1 om, at opfindelsen skal adskille sig væsentligt fra det kendte, gælder dog ikke i forhold til indholdet af en sådan ansøgning.

Stk. 3. Bestemmelser om, at ansøgning, som omhandles i kapitel III eller XI, ved anvendelse af reglen i stk. 2, i visse tilfælde skal have samme virkning som en her i landet indgivet patentansøgning, er fastsat ved §§ 29, 38 og 82, jfr. § 93.

Stk. 4. Betingelsen i henhold til stk. 1, hvorefter opfindelser skal være nye, er ikke til hinder for, at patent meddeles på kendte stoffer eller stoffblandinger til anvendelse i de i § 1, stk. 3, nævnte fremgangsmåder, såfremt anvendelsen af stoffet eller blandingen

ikke er kendt ved nogen af disse fremgangsmåder.

Stk. 5. Patent kan dog meddeles på en opfindelse, uanset at den inden for de sidste 6 måneder før ansøgningens indlevering er blevet almindelig tilgængelig, når dette er en følge af

- 1) et åbenbart misbrug i forhold til ansøgeren eller nogen, fra hvem hans ret hidrører, eller
- 2) at ansøgeren eller nogen, fra hvem hans ret hidrører, har forevist opfindelsen på sådan officiel eller officielt anerkendt international udstilling, som omhandles i den i Paris den 22. november 1928 indgåede Konvention om internationale Udstillinger.“

3. § 3 affattes således:

„§ 3. Den ved patent opnåede eneret indebærer, at andre end patenthaveren ikke uhjemlet må udnytte opfindelsen ved

- 1) at fremstille, udbyde, bringe i omsætning eller anvende et produkt, der er genstand for patent, eller importere eller besidde produktet med sådant formål eller
- 2) at anvende en fremgangsmåde, der er genstand for patent, eller udbyde den til anvendelse her i landet, såfremt den, der udbyder fremgangsmåden, ved, eller omstændighederne gør det åbenbart, at fremgangsmåden ikke må anvendes uden patenthaverens samtykke, eller
- 3) at udbyde, bringe i omsætning eller anvende et produkt, som er fremstillet ved en fremgangsmåde, der er genstand for patent, eller importere eller besidde produktet med sådant formål.

Stk. 2. Eneretten indebærer ligeledes, at andre end patenthaveren ikke uhjemlet må udnytte opfindelsen ved at levere eller tilbyde nogen, som ikke er berettiget til at udnytte opfindelsen, midler til at udøve denne her i landet, såfremt disse midler vedrører et væsentligt element i opfindelsen, og leverandøren eller tilbudsgiveren ved, eller det efter omstændighederne er åbenbart, at de er egnede og bestemt til sådan anvendelse. Er midlet en i handelen almindeligt forekommende vare, gælder dette dog kun, såfremt den, der leverer eller tilbyder at levere

midlet, tilskynder modtageren til at begå handlinger som nævnt i stk. 1. Ved anvendelsen af bestemmelserne i 1. og 2. punktum anses personer, der udfører handlinger som nævnt i stk. 3, nr. 1, 3 eller 4, ikke for berettigede til at udnytte opfindelsen.

Stk. 3. Eneretten omfatter ikke

- 1) handlinger, der udføres i ikke-erhvervsmæssigt øjemed,
- 2) handlinger angående produkter, som af patenthaveren eller med dennes samtykke er bragt i omsætning her i landet,
- 3) handlinger, som udføres i forsøgsøjemed i forbindelse med genstanden for den patenterede opfindelse, eller
- 4) tilberedning i et apotek af et lægemiddel efter lægerecept i individuelle tilfælde eller handlinger, der vedrører det således fremstillede lægemiddel.

Stk. 4. Med hensyn til handlinger angående produkter, som er bragt i omsætning i en anden stat, som har ratificeret eller tiltrådt Fællesskabets Patentkonvention, jfr. § 91, finder artikel 81 i denne konvention anvendelse.“

4. § 6, stk. 1, affattes således:

„§ 6. Ansøgning om patent på en opfindelse, der tidligst 12 måneder før ansøgningsdagen er angivet i en ansøgning, som angår patent her i landet eller patent, opfinder-certifikat eller brugsmonsterbeskyttelse i et andet land, som er tilsluttet Pariserkonventionen af 20. marts 1883 om beskyttelse af industriel ejendomsret, skal i forhold til § 2, stk. 1, 2 og 4, samt § 4 på begæring anses for indleveret samtidig med den tidligere ansøgning. Den samme ret til prioritet gælder, selv om ansøgningen om beskyttelse ikke hidrører fra et land, der er tilsluttet konventionen, når en tilsvarende prioritet fra en dansk patentansøgning indrømmes i det land, hvor den tidligere ansøgning blev indleveret, og lovgivningen i det pågældende land i hovedsagen stemmer overens med konventionen.“

5. Efter § 6 indføres „Kapitel II. Patentansøgninger og deres behandling m. v.“, og § 7 affattes således:

„§ 7. Patentmyndigheden her i landet er direktoratet for patent- og varemærkevæse-

net, der ledes af en direktør, og patentankenævnet. Ved patentmyndigheden forstås i denne lov patentmyndigheden her i landet, medmindre andet er angivet.

Stk. 2. Patentankenævnet nedsættes af handelsministeren til behandling af klager over direktoratets afgørelser, jfr. §§ 25 og 67. Patentankenævnet består af indtil 18 medlemmer, der udnævnes for 5 år ad gangen. 2 af medlemmerne, heraf formanden, skal opfylde de almindelige betingelser for at kunne beskikkes til landsdommer, medens de øvrige skal have den bedst mulige sagkundskab i patentteknik samt have afgangseksamen fra Danmarks tekniske Højskole eller fra anden højere læreanstalt. Formanden bestemmer under hensyn til den enkelte sags beskaffenhed, hvem og hvor mange af nævnets medlemmer der skal deltage i sagens behandling.“

6. § 8 affattes således:

„§ 8. Ansøgning om patent indleveres skriftligt til patentmyndigheden eller i de i kapitel III nævnte tilfælde til patentmyndigheden i fremmed stat eller til en international organisation.

Stk. 2. Ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af opfindelsen omfattende tegninger, når sådanne er nødvendige, samt en bestemt angivelse af, hvad der søges beskyttet ved patentet (patentkrav). Den omstændighed, at opfindelsen angår en kemisk forbindelse, medfører ikke, at en bestemt anvendelse skal angives i patentkravet. Beskrivelsen skal være så tydelig, at en fagmand på grundlag deraf kan udøve opfindelsen. Angår opfindelsen en mikrobiologisk fremgangsmåde eller et produkt fremstillet ved en sådan fremgangsmåde, og skal der ved udøvelsen af opfindelsen anvendes en mikroorganisme, som ikke er almindelig tilgængelig, anses opfindelsen ikke for tilstrækkelig tydeligt angivet, medmindre en kultur af denne mikroorganisme deponeres i overensstemmelse med regler, der fastsættes af handelsministeren.

Stk. 3. Ansøgningen skal endvidere indeholde et sammendrag af beskrivelse og patentkrav. Sammendraget skal alene tjene som teknisk information og må ikke tillægges betydning i andre henseender.

Stk. 4. I ansøgningen skal opfinders navn angives. Søges patent af en anden end

opfinderen, skal ansøgeren godtgøre sin ret til opfindelsen.

Stk. 5. Ansøgeren skal betale den fastsatte ansøgningsafgift.“

7. § 9 affattes således:

„§ 9. Såfremt ansøgeren fremsætter begæring herom og betaler den fastsatte afgift, skal patentmyndigheden i overensstemmelse med regler, der fastsættes af handelsministeren, foranledige, at ansøgningen nyhedsundersøges hos en international nyhedsundersøgende myndighed i henhold til bestemmelserne i artikel 15, stk. 5, i den i Washington den 19. juni 1970 indgåede Patentsamarbejdsstraktat.“

8. I § 13 ændres: „akterne i ansøgningssagen, da ansøgningen“ til: „ansøgningen, da denne“.

9. I § 15, stk. 1, indsættes som 2. pkt.: „Patentmyndigheden kan dog uden at høre ansøgeren foretage de ændringer i sammendraget, som den finder nødvendige.“

10. § 19, stk. 2, affattes således:

„*Stk. 2.* Efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse, må begæring som i § 14 omhandlet ikke fremsættes eller patentkravene ændres, således at patentbeskyttelsens omfang udvides.“

11. I § 20, stk. 1, 1. og 3. pkt., og stk. 2, 1. pkt., ændres „trykingsafgift“ til: „fremlæggelsesafgift“.

12. I § 21, stk. 1, 1. pkt., ændres „trykingsafgift“ til: „fremlæggelsesafgift“, og i *stk. 3* ændres „og patentkrav“ til: „patentkrav og sammendrag“.

13. § 22, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

„Er der truffet beslutning om henlæggelse eller afslag, må akterne dog ikke holdes tilgængelige, medmindre ansøgeren begærer genoptagelse, påklager det meddelte afslag eller i henhold til §§ 72 eller 73 begærer genoprettelse af rettigheder.“

14. I § 22 indsættes som nyt stk. 6:

„*Stk. 6.* Kulturer af mikroorganismer, der er deponeret i henhold til bestemmelsen i §

8, stk. 2, skal fra det tidspunkt og på de betingelser, som handelsministeren fastsætter, holdes tilgængelige for den, der fremsætter skriftlig begæring herom.“

15. Efter „Kapitel III.“ indføres i stedet for „Nordisk patentansøgning.“: „International patentansøgning.“, og §§ 28-38 affattes således:

„§ 28. Ved international patentansøgning forstås en ansøgning i henhold til den i Washington den 19. juni 1970 indgåede Patentsamarbejds-traktat.

Stk. 2. International patentansøgning indleveres til en patentmyndighed eller international organisation, som i henhold til traktaten og gennemførelsesforskrifterne er berettiget til at modtage sådan ansøgning (modtagende myndighed). Til patentmyndigheden her i landet kan en international patentansøgning indleveres i overensstemmelse med regler, der fastsættes af handelsministeren. Ansøgeren skal til patentmyndigheden betale den for ansøgningen fastsatte afgift.

Stk. 3. Bestemmelserne i §§ 29-38 finder anvendelse på internationale patentansøgninger, som omfatter Danmark. Såfremt der ved en sådan ansøgning søges europæisk patent for Danmark eller fællesskabspatent, gælder dog bestemmelserne i henholdsvis kapitel XI og kapitel XII.

§ 29. En international patentansøgning, for hvilken den modtagende myndighed har fastsat international indleveringsdag, har samme virkning som en her i landet den pågældende dag indleveret patentansøgning. Bestemmelsen i § 2, stk. 2, 2. pkt., finder dog kun anvendelse, såfremt ansøgningen er videreført i henhold til § 31.

§ 30. En international patentansøgning skal anses for tilbagetaget for så vidt angår Danmark i de tilfælde, som omhandles i traktatens artikel 24, stk. 1 i og ii.

§ 31. Ønsker ansøgeren at videreføre en international patentansøgning for Danmark, skal han inden 20 måneder fra den internationale indleveringsdag eller, hvis prioritet begæres, fra prioritetsdagen til patentmyndigheden indlevere en genpart af den internationale patentansøgning og i de til-

fælde og i det omfang, som handelsministeren fastsætter, en oversættelse af ansøgningen til dansk samt betale den fastsatte afgift.

Stk. 2. Har en international, nyhedsundersøgende myndighed besluttet, at der ikke skal udarbejdes en international nyhedsundersøgelsesrapport, men ønsker ansøgeren alligevel at opretholde ansøgningen for så vidt angår Danmark, skal han, inden 2 måneder efter at vedkommende myndighed har givet ham underretning om beslutningen, have opfyldt forskrifterne i stk. 1.

Stk. 3. Begærer ansøgeren, at en international ansøgning skal undergives en international, forberedende patenterbarhedsprøvning, og erklærer han inden 19 måneder fra den i stk. 1 nævnte dag i overensstemmelse med traktaten, at han agter at anvende resultatet af denne prøvning ved ansøgning om patent for Danmark, skal han inden 25 måneder fra den nævnte dag have opfyldt forskrifterne i stk. 1.

Stk. 4. Foretager ansøgeren ikke, hvad der påhviler ham i henhold til bestemmelserne i stk. 1, 2 eller 3, skal ansøgningen anses for tilbagetaget for så vidt angår Danmark.

§ 32. Tilbagetager ansøgeren en begæring om international, forberedende patenterbarhedsprøvning eller erklæring om, at han agter at anvende resultatet af denne prøvning ved ansøgning om patent for Danmark, skal den internationale patentansøgning anses for tilbagetaget for så vidt angår Danmark, medmindre tilbagetagelsen er sket før udløbet af den frist, som gælder i henhold til § 31, stk. 1 eller 2, og ansøgeren før fristens udløb har foretaget, hvad der påhviler ham i henhold til § 31, stk. 1.

§ 33. Når en international patentansøgning er videreført i henhold til § 31, finder bestemmelserne i kapitel II anvendelse på ansøgningen og dens behandling med de afvigelser, der er fastsat i nærværende paragraf og i §§ 34-37. Ansøgningen må kun efter ansøgerens begæring optages til behandling forinden udløbet af de frister, som gælder i henhold til § 31.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 12 kan først bringes til anvendelse fra det tidspunkt, hvor patentmyndigheden kan optage ansøgningen til behandling.

Stk. 3. Akterne i ansøgningsagen skal holdes tilgængelige for enhver i henhold til § 22, når ansøgeren i henhold til § 31 har opfyldt sin forpligtelse til at indlevere en oversættelse af ansøgningen.

Stk. 4. Ved anvendelsen af §§ 48, 56 og 60 anses en international patentansøgning at være gjort tilgængelig for enhver, når den er gjort tilgængelig i henhold til stk. 3.

Stk. 5. Opfylder patentansøgningen traktatens krav med hensyn til form og indhold, skal den godkendes i så henseende.

§ 34. En international patentansøgning må ikke godkendes til fremlæggelse eller afslås, inden der er forløbet 4 måneder fra udløbet af den frist, som gælder i henhold til § 31, stk. 1 eller 2.

Stk. 2. Har ansøgeren inden 19 måneder fra den internationale indleveringsdag eller, hvis prioritet begæres, fra prioritetsdagen afgivet sådan erklæring, som omhandles i § 31, stk. 3, må ansøgningen ikke godkendes til fremlæggelse eller afslås før udløbet af den i samme bestemmelse omhandlede frist på 25 måneder.

Stk. 3. En ansøgning kan dog godkendes til fremlæggelse eller afslås før udløbet af den i henhold til stk. 1 eller 2 gældende frist, såfremt ansøgeren giver sit samtykke hertil.

§ 35. Uden ansøgerens samtykke må en international patentansøgning ikke fremlægges eller offentliggøres i trykt skrift af patentmyndigheden, før den er offentliggjort af Det internationale Bureau ved Verdensorganisationen for intellektuel Ejendomsret (WIPO), eller der er hengået 20 måneder fra den internationale indleveringsdag eller, hvis prioritet begæres, fra prioritetsdagen.

§ 36. Har en del af en international patentansøgning ikke været genstand for international nyhedsundersøgelse eller international, forberedende patenterbarhedsprøvning, fordi ansøgningen er blevet anset at omfatte to eller flere af hinanden uafhængige opfindelser, og har ansøgeren ikke inden for den fastsatte frist betalt tillægsafgift i henhold til traktaten, skal patentmyndigheden undersøge, om bedømmelsen var rigtig. Findes dette at være tilfældet, skal den pågældende del af ansøgningen anses for tilbagetaget hos patentmyndigheden, med-

mindre ansøgeren betaler den fastsatte afgift, inden 2 måneder efter at patentmyndigheden har givet ham underretning om udfaldet af undersøgelsen. Finder patentmyndigheden, at bedømmelsen ikke var rigtig, skal den fortsætte behandlingen af ansøgningen i dens helhed.

Stk. 2. Ansøgeren kan påklage en afgørelse i henhold til stk. 1, hvorved det er antaget, at en patentansøgning omfatter to eller flere af hinanden uafhængige opfindelser. Bestemmelserne i § 25, stk. 1-3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Stadfæstes direktoratets afgørelse, regnes fristen for betaling af afgift i henhold til stk. 1, 2. pkt., fra den dag, da endelig afgørelse foreligger.

§ 37. Har en del af en international patentansøgning ikke været genstand for en international, forberedende patenterbarhedsprøvning, fordi ansøgeren efter krav fra den internationale prøvningsmyndighed har begrænset patentkravene, skal den pågældende del af ansøgningen anses for tilbagetaget hos patentmyndigheden, medmindre ansøgeren betaler den fastsatte afgift, inden 2 måneder efter at patentmyndigheden har anmodet herom under henvisning til begrænsningen i den foretagne prøvning.

§ 38. Har en modtagende myndighed afvist at fastsætte international indleveringsdag for en international patentansøgning, eller har den besluttet, at ansøgningen eller en begæring om, at ansøgningen skal omfatte Danmark, skal anses for tilbagetaget, skal patentmyndigheden på ansøgerens begæring efterprøve rigtigheden af afgørelsen. Det samme gælder en afgørelse fra Det internationale Bureau, hvorefter en ansøgning skal anses som tilbagetaget.

Stk. 2. Begæring om fornyet prøvelse i henhold til stk. 1 skal fremsættes over for Det internationale Bureau, inden 2 måneder efter at den modtagende myndighed eller Det internationale Bureau har givet ansøgeren underretning om afgørelsen. Ansøgeren skal inden udløbet af samme frist i det omfang, som handelsministeren fastsætter, indlevere en oversættelse af ansøgningen til patentmyndigheden samt betale den fastsatte ansøgningsafgift.

Stk. 3. Finder patentmyndigheden, at den modtagende myndighed eller Det internationale Bureau's afgørelse er urigtig, skal patentmyndigheden behandle ansøgningen i henhold til kapitel II. Hvis international indleveringsdag ikke er fastsat af den modtagende myndighed, skal ansøgningen anses for indleveret den dag, som patentmyndigheden finder burde have været fastsat som international indleveringsdag. Opfylder ansøgningen traktatens krav med hensyn til form og indhold, skal den godkendes i så henseende.

Stk. 4. Bestemmelsen i § 2, stk. 2, 2. pkt., finder anvendelse på ansøgninger, som er optaget til behandling i henhold til stk. 3, såfremt ansøgningen bliver almindelig tilgængelig i henhold til § 22.“

16. I § 40 ændres „17 år“ til: „20 år“.

17. § 41 affattes således:

„§ 41. For opretholdelse af et patent skal der betales årsafgift for hvert år (patentår) regnet fra den dag, patentansøgningen blev indleveret.“

18. § 45, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

„Stk. 2. Med udøvelse her i landet sidestilles udøvelse i de lande, som har tiltrådt den i § 91 nævnte konvention, forudsat at betingelserne i konventionens artikel 47 er opfyldt.

Stk. 3. Handelsministeren kan under forudsætning af gensidighed bestemme, at udøvelse i andet land ved anvendelsen af bestemmelsen i stk. 1 skal sidestilles med udøvelse her i landet.“

19. § 51, stk. 2 og 3, ophæves.

20. § 52 affattes således:

„§ 52. Et patent kan ved dom kendes ugyldigt, hvis

- 1) det er meddelt, uanset at betingelserne i §§ 1 og 2 ikke er opfyldt,
- 2) det er meddelt, uanset at beskrivelsen ikke er så tydelig, at en fagmand på grundlag deraf kan udøve opfindelsen,
- 3) dets genstand går ud over indholdet af ansøgningen, som den blev indleveret, eller

4) det er meddelt, uanset at patentbeskyttelsens omfang er blevet udvidet, efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse.

Stk. 2. Et patent kan dog ikke kendes ugyldigt i sin helhed af den grund, at patenthaveren var blot delvis berettiget til patentet.

Stk. 3. Sag kan, bortset fra de i stk. 4 nævnte tilfælde, rejses af enhver.

Stk. 4. Sager, som begrundes med, at patent er meddelt en anden end den, der i henhold til § 1 er berettiget hertil, kan alene rejses af den, der påstår sig berettiget til patentet. Sagen skal rejses, inden et år efter at den berettigede har fået kundskab om patentets meddelelse og de øvrige forhold, på hvilke søgsmålet støttes. Var patenthaveren i god tro, da patentet blev meddelt, eller da han erhvervede patentet, kan sagen ikke rejses senere end 3 år efter patentets meddelelse.“

21. I § 53, stk. 1, ændres „§ 52, stk. 3,“ til: „§ 52, stk. 4,“.

22. § 55, 2. pkt., ophæves.

23. § 58, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Begår nogen patentindgreb, uden at det sker forsætligt eller uagtsomt, er han, om og i det omfang det skønnes rimeligt, pligtig at udrede vederlag og erstatning efter bestemmelserne i stk. 1.“

24. § 60, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 60. Udnytter nogen uhjemlet erhvervsmæssigt en opfindelse, efter at akterne i ansøgningssagen er gjort tilgængelige for enhver, og fører ansøgningen til patent, finder bestemmelserne om patentindgreb bortset fra § 57 tilsvarende anvendelse. I tiden før bekendtgørelsen om fremlæggelse i henhold til § 21 omfatter patentbeskyttelsen dog kun det, som fremgår såvel af patentkravene, som de forelå, da ansøgningen blev almindelig tilgængelig, som af patentkravene ifølge patentet.

Stk. 2. Den pågældende er kun pligtig i det i § 58, stk. 2, angivne omfang at udrede erstatning for skade som følge af indgreb, der er sket før bekendtgørelsen om ansøgningens fremlæggelse efter § 21.“

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

25. I § 64, stk. 1, nr. 4, ændres „§ 51, stk. 3“ til: „§ 74, stk. 2“.

26. I § 65 ændres „§ 64, stk. 1,“ til: „§§ 50 og 64, stk. 1,“.

27. I § 67, stk. 1, 1. pkt., ændres „§ 51, stk. 2, kan af“ til: „§ 72, stk. 1 og 2, samt § 73 kan af ansøgeren eller“.

28. § 69, stk. 3, affattes således:

„*Stk. 3.* Handelsministeren kan endvidere bestemme, at ansøgere, der i et andet land har indgivet en tilsvarende ansøgning om patent, på begæring af patentmyndigheden og inden for en af denne fastsat frist skal give oplysning om det resultat af undersøgelsen af opfindelsens patenterbarhed, der er meddelt ham af vedkommende lands patentmyndighed. Oplysningspligt kan dog ikke foreskrives, for så vidt angår sådan i kapitel III omhandlet patentansøgning, som har været genstand for international, forberedende patenterbarhedsprøvning, om hvilken der er indleveret rapport til patentmyndigheden.“

29. Efter § 70 udgår ordene „Kapitel X a. Teknologisk service“, og efter § 71 indsættes som nye §§ 72-74:

„**§ 72.** Vil en patentansøger lide retstap, fordi han ikke har overholdt en i denne lov eller med hjemmel heri over for patentmyndigheden fastsat frist, men har han udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af ham, skal patentmyndigheden på begæring genoprette rettighederne. Begæringen skal indgives skriftligt til patentmyndigheden, inden 2 måneder efter at den hindring, som bevirkede fristoverskridelsen, er bortfaldet, dog senest 1 år efter fristens udløb. Inden for samme frister skal han foretage den unndladede handling og betale den for genoprettelse fastsatte afgift.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, hvis en patenthaver ikke har betalt årsafgift inden for den frist, der er fastsat i § 42, stk. 3, idet dog begæring om genoprettelse skal være indgivet og årsafgiften være betalt senest 6 måneder efter fristens udløb.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 finder ikke anvendelse på den i § 6, stk. 1, nævnte frist.

§ 73. Har ansøgeren i de i § 31 nævnte tilfælde benyttet forsendelse med post, og

fremkommer forsendelsen ikke rettidigt, men træffes foranstaltningen, inden 2 måneder efter at ansøgeren indså eller burde have indset, at fristen var overskredet, og senest 1 år efter fristens udløb, skal patentmyndigheden genoprette rettighederne, såfremt

- 1) postforbindelserne har været afbrudt inden for de sidste 10 dage forud for fristens udløb på grund af krig, revolution, borgerlige uroligheder, strejke, naturkatastrofe eller anden lignende omstændighed på det sted, hvor afsenderen har sin virksomhed eller opholder sig, og forsendelsen er afsendt til patentmyndigheden, inden 5 dage efter at postforbindelserne er genoptaget, eller
- 2) forsendelsen har været afsendt rekommanderet til patentmyndigheden senest 5 dage før fristens udløb, dog kun hvis forsendelsen har været sendt som luftpost, hvor dette har været muligt, eller hvis afsenderen har haft grund til at antage, at forsendelsen ved befordring med almindelig post ville være modtaget senest 2 dage fra afsendelsesdagen.

Stk. 2. Ønsker patentansøgeren rettighederne genoprettet i henhold til stk. 1, skal han inden den nævnte frists udløb indgive skriftlig begæring herom til patentmyndigheden.

§ 74. Når en begæring i henhold til §§ 72 eller 73 er imødekommet, og en patentansøgning, der er henlagt eller afslået, efter at den er blevet tilgængelig for enhver, som følge deraf skal optages til fortsat behandling, eller et bortfaldet patent skal anses for opretholdt, skal der udfærdiges bekendtgørelse herom.

Stk. 2. Den, som, efter at den fastsatte frist for genoptagelse af en henlagt ansøgning er udløbet, eller efter at ansøgningen er afslået, eller efter at patentets bortfald er bekendtgjort, men inden bekendtgørelse i henhold til stk. 1 er udfærdiget, i god tro har påbegyndt erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, kan fortsætte udnyttelsen med bibeholdelse af dens almindelige karakter.

Stk. 3. Den i stk. 2 omhandlede ret kan kun overgå til andre sammen med den virk-

somhed, hvori den er opstået, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.“

30. Efter § 74 indsættes et nyt *kapitel XI*, „*Europæisk patent*“ med §§ 75-90 og et nyt *kapitel XII*, „*Fællesskabspatent*“ med §§ 91-96.

I kapitel XI, der herefter bliver *kapitel XIII*, ophæves bestemmelserne i pkt. 1, stk. 2.

„Kapitel XI.

Europæisk patent.

§ 75. Ved europæisk patent forstås et patent, der er meddelt af Den europæiske Patentmyndighed i henhold til den i München den 5. oktober 1973 indgåede europæiske patentkonvention. Ved europæisk patentansøgning forstås en ansøgning i henhold til denne konvention.

Stk. 2. Der kan meddeles europæiske patenter for Danmark.

Stk. 3. Ansøgning om europæisk patent indleveres til Den europæiske Patentmyndighed, jfr. dog de i § 70 nævnte bestemmelser om hemmeligt patent. Ansøgning om europæisk patent kan også indleveres til patentmyndigheden, der videresender den til Den europæiske Patentmyndighed. De i konventionens artikel 76 nævnte ansøgninger kan kun indleveres til Den europæiske Patentmyndighed.

Stk. 4. Bestemmelserne i §§ 76-90 finder anvendelse på europæisk patent for Danmark og på europæisk patentansøgning, som omfatter Danmark, og som ikke angår et fællesskabspatent.

§ 76. Europæisk patent anses for meddelt, når Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen. Det har samme virkning som patent meddelt her i landet og er undergivet samme bestemmelser som sådant patent, medmindre andet fremgår af dette kapitel.

§ 77. Et europæisk patent har kun virkning her i landet, såfremt ansøgeren inden for den fastsatte frist til patentmyndigheden indleverer en oversættelse til dansk af den tekst, med hvilken patentet ifølge

Den europæiske Patentmyndigheds meddelelse til ansøgeren agtes meddelt, og han inden for samme frist betaler den fastsatte afgift for trykningen heraf. Træffer Den europæiske Patentmyndighed afgørelse om opretholdelse af et europæisk patent i ændret affattelse, gælder dette også den således ændrede affattelse.

Stk. 2. Oversættelsen skal holdes tilgængelig for enhver. Er den europæiske patentansøgning endnu ikke offentliggjort af Den europæiske Patentmyndighed, holdes oversættelsen dog først tilgængelig fra denne offentliggørelse.

Stk. 3. Når oversættelse er indleveret og afgift betalt, og Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen eller om at opretholde det europæiske patent i ændret affattelse, skal patentmyndigheden udfærdige bekendtgørelse herom. Trykte eksemplarer af oversættelsen skal snarest derefter kunne fås hos patentmyndigheden.

§ 78. Bestemmelserne i § 72, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på indlevering af oversættelse og betaling af afgift i henhold til § 77, stk. 1.

Stk. 2. Bestemmes det i henhold til § 72, at indlevering af oversættelse og betaling af afgift som nævnt i § 77, stk. 1, skal anses for rettidig, skal patentmyndigheden udfærdige bekendtgørelse herom.

Stk. 3. Den, som, efter at den i § 77, stk. 1, fastsatte frist er udløbet, men inden bekendtgørelse i henhold til stk. 2 er udfærdiget, i god tro har påbegyndt erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, har ret som i § 74, stk. 2 og 3, anført.

§ 79. Bestemmelsen i § 52, stk. 1, nr. 4, finder for europæiske patenter anvendelse, såfremt udvidelse er sket, efter at patentet er meddelt.

§ 80. Ophæver Den europæiske Patentmyndighed helt eller delvis et europæisk patent, skal dette have virkning, som om patentet i tilsvarende omfang er kendt ugyldigt her i landet. Patentmyndigheden skal udfærdige bekendtgørelse om ophævelsen.

§ 81. For opretholdelse af et europæisk patent skal der betales årsafgift til patentmyndigheden for hvert patentår efter det år, i hvilket Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen.

Stk. 2. Betales der ikke årsafgift for det europæiske patent i overensstemmelse med stk. 1, jfr. § 42, finder § 51 tilsvarende anvendelse.

§ 82. En europæisk patentansøgning, for hvilken Den europæiske Patentmyndighed har fastsat indleveringsdag, har fra denne dag samme virkning her i landet, som en her indleveret ansøgning. Har ansøgningen i henhold til Den europæiske Patentkonvention prioritet fra en tidligere dag end indleveringsdagen, gælder denne prioritet også her i landet.

Stk. 2. Ved anvendelse af § 2, stk. 2, 2. pkt., skal offentliggørelse af en europæisk patentansøgning i henhold til artikel 93 i Den europæiske Patentkonvention, sidestilles med, at ansøgningen er blevet almindelig tilgængelig i henhold til reglerne i § 22. Det samme gælder offentliggørelse i henhold til konventionens artikel 158, stk. 1, såfremt denne af Den europæiske Patentmyndighed sidestilles med offentliggørelse i henhold til artikel 93.

§ 83. Når en europæisk patentansøgning er blevet offentliggjort i henhold til Den europæiske Patentkonvention, og ansøgeren til patentmyndigheden har indleveret en oversættelse til dansk af patentkravene i den således offentliggjorte ansøgning, skal patentmyndigheden holde oversættelsen tilgængelig for enhver og udfærdige bekendtgørelse herom.

Stk. 2. Udnytter nogen uhjemlet erhvervsmæssigt en opfindelse, som er genstand for en europæisk patentansøgning, efter at bekendtgørelse er udfærdiget i henhold til stk. 1, og fører ansøgningen til patent for Danmark, finder bestemmelserne om patentindgreb tilsvarende anvendelse. I sådanne tilfælde omfatter patentbeskyttelsen dog kun det, som fremgår såvel af de offentliggjorte patentkrav som af patentkravene i henhold til patentet. § 57 finder dog ikke anvendelse, ligesom den pågæl-

dende kun er pligtig at udrede erstatning for skade i det i § 58, stk. 2, angivne omfang.

Stk. 3. Forældelse af erstatningskrav efter stk. 2 indtræder, tidligst 1 år efter at indsigelsesfristen for det europæiske patent er udløbet, eller efter at Den europæiske Patentmyndighed har besluttet at opretholde patentet.

§ 84. Tilbagetages en europæisk patentansøgning eller en begæring om, at den skal omfatte Danmark, eller skal ansøgningen eller begæringen i henhold til Den europæiske Patentkonvention anses for tilbagetaget, og genoptages ansøgningen ikke i henhold til konventionens artikel 121, har dette samme virkning som tilbagetagelse af en ansøgning hos patentmyndigheden.

Stk. 2. Såfremt en europæisk patentansøgning er afslået, har dette virkning, som om ansøgningen var afslået af patentmyndigheden.

§ 85. Stemmer de i §§ 77 eller 83 nævnte oversættelser ikke overens med teksten på det sprog, som har været behandlingssproget ved Den europæiske Patentmyndighed, omfatter patentbeskyttelsen alene det, som fremgår af begge tekster.

Stk. 2. I sager om ugyldighed skal alene teksten på behandlingssproget være afgørende.

§ 86. Indleverer ansøgeren eller patenthaveren til patentmyndigheden en rettelse af den i § 77 nævnte oversættelse, og betaler han den for trykning fastsatte afgift, skal den rettede oversættelse træde i stedet for den tidligere indleverede. Den rettede oversættelse skal holdes tilgængelig for enhver, såfremt den oprindelige oversættelse er tilgængelig. Når en sådan rettelse er indleveret, og afgift er betalt rettidigt, udfærdiger patentmyndigheden bekendtgørelse om rettelsen, såfremt den oprindelige oversættelse er tilgængelig. Trykte eksemplarer af oversættelsen skal snarest derefter kunne fås hos patentmyndigheden.

Stk. 2. Indleverer ansøgeren en rettelse af den i § 83 nævnte oversættelse, udfærdiger patentmyndigheden bekendtgørelse herom og holder den rettede oversættelse tilgængelig for enhver. Når bekendtgørelse er udfærdiget, træder den rettede oversættelse i stedet for den oprindelige.

Stk. 3. Den, som, da den rettede oversættelse fik gyldighed, i god tro erhvervsmæssigt udnyttede opfindelsen her i landet på en måde, som ifølge den tidligere oversættelse ikke udgjorde indgreb i ansøgerens eller patenthaverens ret, eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, har ret som i § 74, stk. 2 og 3, anført.

§ 87. Genopretter Den europæiske Patentmyndighed rettighederne for en patenthaver eller patentansøger, som ikke har overholdt en frist, gælder denne afgørelse også her i landet.

Stk. 2. Den, som, efter at tab af rettigheder er indtrådt, men inden Den europæiske Patentmyndighed har genoprettet rettighederne og udfærdiget bekendtgørelse herom, i god tro har påbegyndt erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, har ret som i § 74, stk. 2 og 3, anført.

§ 88. Anses en europæisk patentansøgning, som er indleveret til en national patentmyndighed, som tilbagetaget som følge af, at Den europæiske Patentmyndighed ikke inden for den fastsatte frist har modtaget ansøgningen, skal patentmyndigheden på ansøgerens begæring anse den for konverteret til en ansøgning om patent her i landet, såfremt

- 1) begæringen fremsættes over for den nationale myndighed, som modtog ansøgningen, inden 3 måneder efter at der er givet ansøgeren underretning om, at ansøgningen anses for tilbagetaget,
- 2) begæringen indkommer til patentmyndigheden, inden 20 måneder fra den dag, ansøgningen blev indleveret, eller, hvis prioritet er begæret, fra prioritetsdagen, og
- 3) ansøgeren inden for den frist, som handelsministeren fastsætter, betaler den fastsatte ansøgningsafgift og indleverer en oversættelse af ansøgningen til dansk.

Stk. 2. Opfylder patentansøgningen Den europæiske Patentkonventions krav med hensyn til ansøgningens form, skal den godkendes i så henseende.

§ 89. Bestemmelserne i Den europæiske Patentkonventions artikler 9, 60, 126 og 131 samt i den til konventionen knyttede protokol om retternes kompetence og anerkendelse af afgørelser om retten til at få meddelt et europæisk patent (anerkendelsesprotokollen) gælder her i landet.

§ 90. Handelsministeren fastsætter nærmere regler til gennemførelse af Den europæiske Patentkonvention og til gennemførelse af bestemmelserne i dette kapitel.

Kapitel XII.

Fællesskabspatent.

§ 91. Ved fællesskabspatent forstås et patent, der i henhold til en europæisk patentansøgning, jfr. § 75, stk. 1, er meddelt af Den europæiske Patentmyndighed i henhold til den konvention om det europæiske patent for fællesmarkedet (Fællesskabets Patentkonvention), der er indgået i Luxembourg den 15. december 1975.

Stk. 2. Der kan meddeles fællesskabspatenter, som omfatter Danmark.

§ 92. Bestemmelserne i Fællesskabets Patentkonvention gælder her i landet for fællesskabspatenter og ansøgninger om sådanne patenter.

Stk. 2. Handelsministeren bekendtgør de bestemmelser, der fastsættes af de enkelte lande i medfør af artiklerne 88-90 i Fællesskabets Patentkonvention.

§ 93. §§ 75, stk. 3, 80, 82, 84, 87 og 88 finder tilsvarende anvendelse på fællesskabspatenter og på ansøgninger herom.

§ 94. Den i artikel 34, stk. 1, i Fællesskabets Patentkonvention nævnte ret tilkommer kun den ansøger om et fællesskabspatent, som enten til patentmyndigheden har indleveret en oversættelse af patentkravene til dansk, der er blevet bekendtgjort, eller har tilstillet den, der udnytter opfindelsen her i landet, en sådan oversættelse.

Stk. 2. Handelsministeren kan på grundlag af et forbehold i henhold til Fællesskabets Patentkonventions artikel 88, bestemme, at et fællesskabspatent kun har virkning her i landet, såfremt patenthaveren til Den europæiske Patentmyndighed indleve-

rer en oversættelse til dansk af patentskriften bortset fra patentkravene. I så fald bestemmes patentets virkning her i landet af konventionens artikel 88, stk. 2-4.

§ 95. Såfremt et patent, der er meddelt af patentmyndigheden, vedrører en opfindelse, for hvilken et fællesskabspatent eller et europæisk patent for Danmark er udstedt til den samme opfinder eller den, til hvem hans ret er overgået, med samme ansøgningsdag eller, såfremt der er begæret prioritet, med samme prioritetsdag, kan det her i landet meddelt patent ved dom erklæres for ophørt i overensstemmelse med artikel 80, stk. 1 og 2, i Fællesskabets Patentkonvention.

Stk. 2. Sag kan anlægges af enhver. § 55 samt §§ 63-65 finder tilsvarende anvendelse.

§ 96. Handelsministeren fastsætter nærmere regler til gennemførelse af Fællesskabets Patentkonvention og til gennemførelse af bestemmelserne i dette kapitel.“

§ 2.

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af handelsministeren, der endvidere kan bestemme, at dele af loven skal træde i kraft på et senere tidspunkt.

§ 3.

Loven finder også anvendelse på patentansøgninger, der ved dens ikrafttræden er under behandling hos patentmyndigheden. Herfra gælder følgende undtagelser:

- 1) Er der inden lovens ikrafttræden givet ansøgeren underretning om, at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse, gælder bestemmelserne i patentlov af 20. december 1967.
- 2) Bestemmelserne om tillægspatent i den hidtidige lovgivning finder anvendelse på ansøgninger, der er indleveret før lovens ikrafttræden.
- 3) Bestemmelserne om kulturer af mikroorganismer finder kun anvendelse på ansøgninger, der er indleveret, efter at disse bestemmelser er trådt i kraft.
- 4) Bestemmelserne om sammendrag og om fremlæggelsesafgift, jfr. § 1, nr. 6, 11 og 12, finder kun anvendelse på ansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden.

5) Bestemmelserne i patentlovens § 8, stk. 2, 2. pkt., jfr. denne lovs § 1, nr. 6, gælder kun for ansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden.

6) Patent på opfindelser af næringsmidler og lægemidler samt patent på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler kan kun meddeles i henhold til ansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden.

§ 4.

Loven finder tillige anvendelse på patenter, der er meddelt, eller som meddeles i henhold til patentlov af 20. december 1967. Herfra gælder følgende undtagelser:

- 1) Bestemmelserne om tillægspatent og om patenter ugyldighed i patentlov af 20. december 1967 finder anvendelse på tillægspatenter og patenter, der er meddelt i henhold til nævnte lov.
- 2) Løbetiden for patenter, om hvilke ansøgning er indleveret mere end 12 år før lovens ikrafttræden, bestemmes af § 40 i patentlov af 20. december 1967.
- 3) § 1, nr. 19 og 22, samt nr. 29, (§ 72, stk. 2) finder ikke anvendelse på patenter, der før lovens ikrafttræden er bortfaldet i henhold til § 51, stk. 1.
- 4) § 1, nr. 24, gælder kun for patenter, der er meddelt på grundlag af ansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden.

§ 5.

Skal en europæisk patentansøgning, der omfatter Danmark, i henhold til artikel 162, stk. 4, i Den europæiske Patentkonvention anses for tilbagetaget, skal patentmyndigheden efter ansøgerens begæring anse den for konverteret til en her i landet indleveret ansøgning om patent. Begæringen indgives til Den europæiske Patentmyndighed, inden 3 måneder efter at der er givet ansøgeren underretning om, at ansøgningen anses for tilbagetaget. Ansøgeren skal endvidere inden for den fastsatte frist til patentmyndigheden betale ansøgningsafgift og indlevere oversættelse til dansk af ansøgningen i dens oprindelige ordlyd med de ændringer, som er foretaget under behandlingen ved Den euro-

pæiske Patentmyndighed, og som ansøgeren ønsker at påberåbe sig.

Stk. 2. Opfylder patentansøgningen Den europæiske Patentkonventions krav med hensyn til ansøgningens form, skal den godkendes i så henseende.

§ 6.

Er oversættelse af en ansøgning, der er offentliggjort i henhold til artikel 93 i Den europæiske Patentkonvention, og som i henhold til § 5 er begæret konverteret, ikke indleveret rettidigt til patentmyndigheden, eller er den fastsatte afgift ikke betalt rettidigt, og genopretter patentmyndigheden rettighederne i medfør af § 1, nr. 29, (§ 72, stk. 1), skal den udfærdige bekendtgørelse herom. Dette gælder også en patentansøgning, som er begæret konverteret, og som er offentliggjort i henhold til artikel 21 i Patentsamarbejdsstraktaten, såfremt denne offentliggørelse af Den europæiske Patentmyndighed sidestilles med offentliggørelse i henhold til artikel 93 i Den europæiske Patentkonvention.

Stk. 2. Den, som, efter at fristen for at indlevere oversættelse og betale afgift er udløbet, men inden bekendtgørelse er udfærdiget, i god tro har påbegyndt erhvervmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, har ret som anført i § 1, nr. 29, (§ 74, stk. 2 og 3). § 64, stk. 1, nr. 4, i patentlov af 20. december 1967 finder anvendelse.

§ 7.

Beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder, kan i det omfang, det er fastsat i Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention, udøves af de i disse konventioner nævnte institutioner.

§ 8.

Lovens kapitel XI og XII gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan særskilt sættes i kraft for disse landsdele.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

I folketingsåret 1976-77 fremsatte handelsministeren den 9. marts 1977 forslag til lov om ændring af patentloven, Folketingstidende 1976-77, tillæg A, sp. 1295 ff, og folketingets forhandlinger, sp. 362 ff.

Lovforslaget blev efter 1. behandling henvist til folketingets erhvervsudvalg, Folketingstidende 1976-77, folketingets forhandlinger, sp. 2738. Lovforslaget nåede ikke at blive færdigbehandlet i folketingsåret, hvorfor det bortfaldt. Om forslagens behandling henvises i øvrigt til Folketingstidende 1976-77, folketingets forhandlinger, sp. 2716 ff.

Lovforslaget skal tilvejebringe hjemmel for Danmarks tiltrædelse af fire internationale aftaler på patentrettens område. Forslaget tilsigter i øvrigt at tilpasse patentlov nr. 479 af 20. december 1967, som ændret ved lov nr. 221 af 24. april 1974, til den retstilstand, der etableres ved disse aftaler, i det omfang, dette er nødvendigt eller hensigtsmæssigt.

Med hensyn til forholdet mellem dette og det tidligere fremsatte lovforslag bemærkes:

Det oprindelige udkast til patentlovforslag var udarbejdet under et samarbejde mellem de pågældende nordiske komiteer, men på grund af Danmarks stilling som medlem af De europæiske Fællesskaber blev et lovforslag fremsat i folketinget uden at afvente eventuelle tilsvarende forslag i Finland, Norge og Sverige. I disse lande fortsatte man arbejdet med komiteernes udkast. Efter at den svenske patentpolicykomité's udkast havde været forelagt Sveriges Lagråd, blev der fra svensk side i sommeren 1977 fremsat ønske om, at man for - så vidt muligt - at opretholde ensartetheden i den nordiske patentlovgivning skulle fortsætte det nordiske samarbejde ved en ny forhandling, hvori bl. a. Lagrådets ændringsforslag kunne indgå som grundlag.

Der blev herefter i dagene 31. august til 2. september 1977 afholdt et møde i Oslo mellem repræsentanter for de fire landes ministerier, hvor der blev opnået enighed om et betydeligt antal ændringer i lovudkastene. Fra finsk og norsk side deltog man dog i forhandlingerne med det forbehold, at regeringerne endnu ikke havde behandlet spørgsmålet om fremsættelse af lovforslag.

På dette grundlag er der herefter foretaget en række mere væsentlige ændringer i det tidligere fremsatte lovforslag:

- a) i lovforslagets § 1:
- 1) § 3 om enerettens omfang,
 - 2) § 6 om konventionsprioritet,
 - 3) § 65 om udskrift af domme,
 - 4) § 82 om rettens adgang til at udsætte sagen i søgsmål om patentkrænkelser er udgået (dette har bevirket en ændret nummerering af §§ 83-88),
 - 5) § 89-90 om konvertering er sammenføjet i én paragraf (dette har bevirket en ændret nummerering af §§ 91-98).
- b) i lovforslagets § 4, nr. 4.

Der er desuden foretaget ændringer af redaktionel karakter i følgende bestemmelser. (Tallene i parentes angiver paragraffens nummer i det tidligere lovforslag):

- a) i lovforslagets § 1: § 1, stk. 2, § 2, stk. 3, § 8, stk. 3, § 15, stk. 1, § 22, stk. 2 og 6, § 28, stk. 2, § 29, § 30, § 31, § 32, § 33, § 34, stk. 2, § 36, § 37, § 38, § 41, § 45, stk. 2, § 72, § 73, § 74, stk. 1, § 75, stk. 3 og 4 (§ 75, stk. 3 og 5), § 76, § 77, stk. 1 og 3, § 78, § 80, § 81, stk. 1, § 82, stk. 2 (§ 83, stk. 2), § 84 (§ 85), § 85, stk. 1 (§ 86, stk. 1), § 86 (§ 87), § 87, stk. 1 (§ 88, stk. 1), § 88 (§§ 89 og 90) og § 93 (§ 95).
- b) i lovforslagets § 3, § 4, nr. 1-3 og §§ 5-6.

De ovenfor nævnte internationale aftaler på patentrettens område er følgende:

- 1) Konvention om samordning af visse dele af den materielle patentret udfærdiget i Strasbourg den 27. november 1963.
- 2) Patentsamarbejdsstraktat (PCT) udfærdiget i Washington den 19. juni 1970.
- 3) Konvention om meddelelse af europæiske patentfer (Den europæiske Patentkonvention) vedtaget i München den 5. oktober 1973.
- 4) Konvention om Det europæiske Patent for Fællesmarkedet (Fællesskabets Patentkonvention) vedtaget i Luxembourg den 15. december 1975.

De nævnte konventioner var medtaget som bilag 2-5 til det tidligere fremsatte lovforslag, jfr. Folketingstidende 1976-77 tillæg A, sp. 1295. Disse bilag er af praktiske grunde udeladt af forslaget ved dets genfremsættelse.

I.

Disse aftaler er af afgørende betydning for det internationale samarbejde på patentrettens område, der indledtes med vedtagelsen af Pariserkonventionen af 20. marts 1883, som Danmark ratificerede i 1894. Konventionen, der senest er revideret i Stockholm i 1967, er tiltrådt af næsten alle europæiske lande og af en række lande uden for Europa. Konventionens bærende princip er, at personer, der tilhører en af de kontraherende stater, for så vidt angår beskyttelse af den industrielle ejendomsret, i alle de kontraherende stater skal nyde samme fordele, som hver stats love indrømmer egne statsborgere. Konventionen indeholder bl. a. nogle grundlæggende patentretlige regler, som de kontraherende stater følger, og disse staters patentlovgivning adskiller sig derfor principielt ikke fra hinanden på væsentlige punkter. De kontraherende stater udgør en union, Pariserunionen, hvis administrative organ var Det internationale Bureau for Beskyttelse af den Industrielle Ejendomsret (BIRPI), indtil dette indgik i en ny organisation, Verdensorganisationen for Intellectuel Ejendomsret (WIPO). Denne organisation har sæde i Genève.

Den teknologiske udvikling i årene efter den anden verdenskrig gav sig udslag i en stigende patenteringsaktivitet og dermed i en voksende arbejdsbyrde for de nationale patentmyndigheder. Der opstod derfor naturligt tanker om at søge arbejdet med behandlingen af patentansøgninger rationaliseret gennem samarbejde mellem flere lande.

Således oprettede Benelux-landene og Frankrig i 1947 Det internationale Patentinstitut i Haag. Institutets opgave er at udføre nyhedsundersøgelser af patentansøgninger for de stater, herunder også Schweiz, som er tilsluttet aftalen. Et andet regionalt samarbejde blev indledt i 1955 gennem nedsættelse af komiteer i Danmark, Finland, Norge og Sverige, der fik til opgave at udarbejde forslag om et nordisk patentfællesskab. Komiteerne afgav i 1963 »Betenkning angående Nordisk Patentlovgivning«, der indeholdt udkast til enslydende patentlove for de nordiske lande, herunder bestemmelser om patent på grundlag af nordiske patentansøgninger. Bestemmelserne herom skulle dog først sættes i kraft ved særlig overenskomst. Enslydende nordiske patentlove blev på grundlag af komiteernes udkast vedtaget i alle de nordiske lande - i Danmark patentlov nr. 479 af 20. december 1967, der trådte i kraft den 1. januar 1968.

Den særlige overenskomst om ikraftsættelse af bestemmelserne om patent på grundlag af nordisk patentansøgning er dog ikke blevet gennemført.

Lovkonventionen af 1963 (Strasbourgkonventionen). (Bilag 5)

Samtidig med det nordiske samarbejde foregik inden for Europarådets rammer et samarbejde på patentrettens område. Dette arbejde er bl. a. resulteret i den såkaldte Formalitetskonvention af 1953, der er ratificeret af Danmark i 1956, og Lovkonventionen af 1963 om samordning af visse dele af den materielle patentret, som foreslås ratificeret med hjemmel i dette lovforslag.

Lovkonventionen, som blev vedtaget den 27. november 1963 af elleve af Europarådets medlemsstater, indeholder bestemmelser om, hvilke krav de kontraherende stater kan stille med hensyn til patenterbarhed og om indholdet og fortolkningen af patenter. Gennem en harmonisering af reglerne om industriel anvendelighed, nyhed og opfindelseshøjde er det tilsigtet at gøre det lettere for industrien at søge patent i flere lande. Ydermere ville ensartede regler om sådanne væsentlige elementer i patentretten kunne fremme det internationale samarbejde mellem medlemsstaterne. Konventionen har siden sin vedtagelse været forbillede for en række vesteuropæiske landes patentlovgivning, ligesom dens materielle bestemmelser har været retningsgivende for de tilsvarende bestemmelser i Den europæiske Patentkonvention. Lovkonventionen af 1963, der således i et vist omfang reelt har opfyldt sit formål, er dog aldrig formelt trådt i kraft, men ventes nu ratificeret i forbindelse med de øvrige europæiske patentretlige aftaler.

Patentsamarbejdstraktaten (PCT). (Bilag 4)

På initiativ af USA og med bistand af regerings eksperter fra verdens betydeligste industrilande påbegyndte BIRPI (senere WIPO) i 1966 en undersøgelse af mulighederne for at samordne en del af patentmyndighedernes behandling af patentansøgninger for derved at undgå dobbeltarbejde. Baggrunden herfor var den voldsomme forøgelse af arbejdsbelastningen, som skete i løbet af 1960'erne, ved de patentmyndigheder, der som Danmark foretager såvel nyheds- som patenterbarhedsundersøgelse. Arbejdsbelastningen skyldtes især en kraftig stigning i antallet af ansøgninger fra udenlandske ansøgere derved, at den samme opfindelse med det stigende handelssamkvem i stadigt større omfang blev søgt patenteret i flere lande. Dertil kom, at mængden af undersøgelsesmaterialeet ogedes i stadig hurtigere tempo, ligesom opfindelserne i takt med den tekniske udvikling blev stedse mere komplicerede. I 1969 forelå et endeligt udkast til Traktat om Patentsamarbejde. Dette forudsatte ikke nogen harmonisering af den materielle patentret.

Udkastet blev behandlet på en diplomatisk konference i Washington i juni 1970, hvor Patentsamarbejdsstraktaten (Patent Cooperation Treaty) blev vedtaget. Følgende 20 lande underskrev traktaten: Algeriet, Den Arabiske Republik, Brasilien, Canada, Danmark, Filippinerne, Finland, Forbundsrepublikken Tyskland, Irland, Israel, Italien, Japan, Jugoslavien, Norge, Schweiz, Storbritannien, Sverige, Ungarn, USA og Vatikanstaten. Ved udløbet af fristen for undertegnelse, d.v.s. med udgangen af 1970, underskrev endnu nogle lande. Følgende lande har nu ratificeret eller tiltrådt PCT: Cameroon, Den Centralafrikanske Republik, Chad, Congo, Forbundsrepublikken Tyskland, Gabon, Madagascar, Malawi, Senegal, Schweiz, Togo og USA.

Traktatens hovedformål er at centralisere nyhedsundersøgelsen og patenterbarhedsbedømmelsen af patentansøgninger til nogle få større patentmyndigheder, valgt ud fra patentbehandlingsmæssige, sproglige og geografiske hensyn. Traktaten indeholder to systemer: den internationale nyhedsundersøgelse (Kap. I) og den internationale, forberedende patenterbarhedsprøvning (Kap. II). De kontraherende stater kan vælge ikke at tilslutte sig den forberedende prøvning.

Ansøgningsproceduren er i hovedtræk følgende: Ansøgeren, der må være statsborger eller have bopæl i en kontraherende stat, indleverer til patentmyndigheden i det land, hvor han har bopæl, en international ansøgning. Patentmyndigheden undersøger, om ansøgningen opfylder visse formelle betingelser. Samtidig med indleveringen skal ansøgeren angive, i hvilke lande han ønsker at udtage patent (designering).

Den nationale patentmyndighed sender derefter ansøgningen til vedkommende internationale, nyhedsundersøgende myndighed, som afgiver en rapport om resultatet af nyhedsundersøgelsen, d.v.s. en angivelse af den kendte teknik, man har fundet på det område, som opfindelsen dækker. Hvert land, som har ratificeret PCT, har i denne forbindelse tilkendegivet, hvilke myndigheder det ønsker at samarbejde med. Rapporten skal henvise til de publikationer, som anses for relevante ved en vurdering af opfindelsens patenterbarhed. De nationale myndigheder har ret til at foretage en supplerende nyhedsundersøgelse. Den internationale nyhedsundersøgelse skal være afsluttet senest 16 måneder fra den internationale ansøgningsdag eller den eventuelle tidligere dag, fra hvilken ansøgningen har prioritet i henhold til de særlige regler herom. Den internationale ansøgning og nyhedsundersøgelserapporten bliver derefter sendt til

de nationale patentmyndigheder i de lande, som ansøgeren har udpeget.

Ansøgningen offentliggøres af WIPO's internationale bureau. Dette sker efter 18 måneder fra ansøgningsdatoen eller, hvis prioritet er begæret, fra prioritetsdatoen.

Medmindre ansøgeren ønsker foretaget en international, forberedende prøvning, skal han inden 20 måneder fra ansøgnings- eller prioritetsdagen videreføre sin ansøgning hos patentmyndigheden i de lande, hvor han ønsker patent, og dér indlevere oversættelse til landets sprog og betale ansøgningsafgift. I hvert af landene vil han få lejlighed til at ændre den internationale ansøgning. Ordningen indebærer, at den nationale behandling kan påbegyndes på et bedre grundlag både for ansøgeren og for de nationale patentmyndigheder. Ansøgeren vil bedre kunne vurdere værdien af sin opfindelse, og den væsentligste del af undersøgelsen af, hvad der er kendt teknik, er allerede udført.

Såfremt ansøgeren tilhører en stat, der har tilsluttet sig proceduren med den internationale, forberedende prøvning, kan ansøgeren inden 19 måneder fra ansøgningsdagen, respektive prioritetsdagen, anmode om også at få foretaget denne prøvning, inden ansøgningen overgår til national behandling. I så fald skal ansøgeren inden 25 måneder efter ansøgningsdagen, og når international prøvningsrapport er udarbejdet, indgive ansøgningen til de nationale patentmyndigheder. Prøvningsrapportens formål er at give en foreløbig bedømmelse af, hvorvidt opfindelsen opfylder de fundamentale patenterbarhedsbetingelser, d.v.s., om den er ny, har opfindeshøjde og er industrielt anvendelig. Bedømmelsen er ikke bindende for patentmyndighederne i de enkelte lande.

Traktaten indeholder bestemmelser om, hvorledes den internationale ansøgning kan indpasses i regionale patentaftaler. Der er her særlig tænkt på Den europæiske Patentkonvention. Endelig forudser traktaten oprettelsen af en komité for teknisk bistand, som skal bistå udviklingslandene ved udviklingen af deres patentadministration. Formålet med PCT er – bortset fra arbejdsbesparelsen for de nationale patentmyndigheder – dels at lette ansøgerens arbejde, dels at holde de udstedte patenter på et ensartet højt niveau. Ansøgeren lettes derved, at han får mulighed for med virkning for en række lande at indlevere en international ansøgning på ét sted, på ét sprog og mod ét sæt gebyrer. Det andet formål opnås ved, at de internationale rapporter om nyhedsundersøgelse og forberedende prøvning udarbejdes af særligt udvalgte patentmyndigheder, der besidder en til-

strækkelig ekspertviden og de største materiale-samlinger.

Den europæiske Patentkonvention (EPK) og Fællesskabets Patentkonvention (FPK). (Bilag 2 og 3)

Det mest betydningsfulde skridt i retning af en integration af de vesteuropæiske landes patentsystemer, såvel i materielreilighed som i administrativ henseende, er dog taget på initiativ af De europæiske Fællesskaber.

I 1959 nedsatte ministerrådet en arbejdsgruppe med den opgave at udarbejde et udkast til en konvention om et fællesmarkedspatent. Efter at et udkast forelå udarbejdet i 1962, lå arbejdet stille indtil 1969. Samtidig viste EFTA-landene betydelig interesse for arbejdet, og det blev foreslået at opdele patentsystemet i to dele: en konvention om patentudstedelsen på grundlag af en fælles ansøgning for en række europæiske lande, og en konvention om et fælles patent for EF-landene, der regulerer patentet efter udstedelsen.

Da arbejdet blev genoptaget i 1969, fortsatte man derfor i to komiteer: Den europæiske Patentkonference i Luxembourg og en særlig EF-arbejdsgruppe for fællesskabspatentet.

Ved den diplomatiske konference, som blev afholdt i München i september-oktober 1973, blev Den europæiske Patentkonvention vedtaget. Der deltog 21 stater, nemlig Belgien, Danmark, Finland, Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland, Grækenland, Holland, Irland, Italien, Jugoslavien, Liechtenstein, Luxembourg, Monaco, Norge, Portugal, Schweiz, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tyrkiet og Østrig. Konventionen er undertegnet af 16 lande: de 9 EF-stater samt Grækenland, Liechtenstein, Monaco, Norge, Schweiz, Sverige og Østrig.

I arbejdsgruppen vedrørende Fællesskabets Patentkonvention har kun EF-medlemslandene deltaget. Denne konvention blev vedtaget på en konference, som afholdtes i Luxembourg i november-december 1975. Den europæiske Patentkonvention regulerer kort udtrykt den europæiske patentansøgning, indtil denne er færdigbehandlet, medens Fællesskabets Patentkonvention regulerer det europæiske patent, der er meddelt for fællesmarkedslan- den, for så vidt angår dets funktion som patent.

Det er hovedformålet med EPK at simplificere og billiggøre udstedelsen af patenter, hvilket sker gennem en fælles ansøgningsprocedure med henblik på opnåelse af patent i flere lande.

Hovedtanken med FPK, hvorved der indføres et særligt fællesskabspatent, er at fremme samhande-

len inden for Fællesmarkedet, således at handelen mellem medlemslandene kan foregå ikke blot uden toldmæssige eller kvantitative restriktioner, men også uden de hindringer, der kan opstå af de til de nationale patenter knyttede territoriale rettigheder.

FPK har således et klart erhvervsøkonomisk sigte, idet den skal medvirke til en videre økonomisk integration inden for Fællesskabet.

Den europæiske Patentkonvention indebærer, at der oprettes en europæisk patentorganisation (EPO) med hovedsæde i München. Den får til opgave at udstede patenter med gyldighed for de kontraherende stater. Administrationsrådet, hvor hvert tilsluttet land har en repræsentant, er øverste myndighed inden for organisationen, hvis administrative organ er Den europæiske Patentmyndighed (EPM), der består af en række generaldirektorer.

Ansøgningerne indleveres normalt direkte til EPM's indleveringskontor, d.v.s. til generaldirektoratet for nyhedsundersøgelser, det nuværende Internationale Patentinstitut i Haag. De affattes på et af de tre officielle arbejdsprog: engelsk, fransk og tysk. Ved indleveringen skal ansøgeren tilkendegive, for hvilke lande han ønsker det europæiske patent (designering). Derpå foretages en nyhedsundersøgelse i det nævnte generaldirektorat. Nyhedsundersøgelserapporten indeholder oplysning om eventuel allerede kendt teknik på området, men tager ikke stilling til patenterbarheden.

Ansøgningen offentliggøres på det pågældende officielle arbejdsprog sammen med nyhedsundersøgelserapporten 18 måneder fra indleveringsdagen eller, hvis prioritet er begæret, fra prioritetsdatoen. Indleverer ansøgeren ikke senest 6 måneder derefter en begæring om patenterbarhedsbedømmelse, bortfalder ansøgningen. Patenterbarhedsbedømmelsen foretages af en af prøvningsafdelingerne i München. Det patenterbares område ifølge konventionen adskiller sig i hovedtræk ikke fra gældende dansk ret bortset fra muligheden for at få patent på næringsmidler, lægemidler og fremstillingsmetoder for næringsmidler.

Udstedes der patent, offentliggøres dette på behandlingssproget, idet kravene dog tillige offentliggøres på EPO's tre officielle sprog. Lande, der ikke har et af disse som officielt sprog, kan kræve det europæiske patent oversat til landets eget sprog, for at det skal have retsvirkning for dette land. For fællesskabspatenter gælder i denne henseende særlige regler i FPK. Efter udstedelsen kan der inden for 9 måneder nedlægges indsigelse, som behandles af særlige indsigelsesafdelinger. Afgørelser,

der træffes af indleveringskontoret, prøvnings- eller indsigelsesafdelingerne, kan indbringes for appelkamrene. Derudover er der et udvidet appelkammer, for hvilket visse principielle spørgsmål kan forelægges. Der etableres et europapatentregister og udgives en europæisk patenttidende samt et meddelelsesblad for Den europæiske Patentmyndighed.

Den europæiske Patentkonvention regulerer som hovedregel kun det europæiske patent på ansøgningsstadiet. Når patent er meddelt af EPM og ikke senere bliver anfægtet, gælder patentet i hvert af de tilsluttede lande, som ansøgeren har designeret ved ansøgningens indlevering. Patentet får i hvert af landene som hovedregel en retsstilling, som om patentet var meddelt af den nationale patentmyndighed med de retsvirkninger, hvert lands nationale lovgivning fastsætter. Det europæiske patent kan dog kun erklæres ugyldigt af grunde, som er udtrykkeligt nævnt i konventionen. Denne fastsætter også det europæiske patents løbetid til 20 år.

Følgende lande har nu ratificeret EPK: Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig, Holland, Luxembourg, Schweiz og Storbritannien. Konventionen er herefter trådt i kraft den 7. oktober 1977.

Fællesskabspatentkonventionen indebærer, at Den europæiske Patentmyndighed skal kunne udstede et europæisk patent, der har gyldighed for samtlige fællesmarkedslande, således at der ikke kan udstedes et europæisk patent for blot ét eller nogle EF-lande. Der indføres dog en overgangsperiode på 10 år, hvor ansøgeren skal kunne vælge mellem et europæisk patent for et eller flere EF-lande og et fællesskabspatent.

Patent for et enkelt medlemsland skal fortsat kunne opnås gennem en sædvanlig national patentansøgning.

Ifølge konventionens indledende bestemmelser har fællesskabspatentet enheds karakter, altså samme virkning overalt på EF's territorium. Det vil sige, at det kun kan overdrages eller ophøre for samtlige medlemslande under ét. Det samme gælder retsovergang ved pantsætning, arv, tvangsfuldbyrdelse m. v. Dette princip brydes dog ved reglerne om tvangslicenser og aftalte licenser. Det enkelte medlemslands lovgivning om tvangslicenser med hensyn til nationale patenter finder med virkning for det pågældende lands territorium anvendelse på fællesskabspatenter. Licenskontrakter kan indgås alene for en del af Fællesmarkedet, og fællesskabspatentet må i kollisionstilfælde vige for et

nationalt patent med ældre ret. Som en vigtig bestemmelse kan endvidere nævnes, at fællesskabspatentets retsvirkning er afhængig af, at patenthaveren indleverer oversættelse af patentkravene til de officielle sprog i de medlemslande, hvis sprog ikke er tysk, engelsk eller fransk. En mere omfattende oversættelse kan dog kræves, hvis et land benytter sig af den særlige reservationsmulighed, der er hjemlet i en overgangstid.

Fællesskabspatentet er ifølge konventionen alene undergivet dennes bestemmelser – det har autonom karakter. Der er imidlertid væsentlige undtagelser. Medlemslandenes nationale lovgivning er som nævnt afgørende for indrømmelse af tvangslicens. Mens virkningerne af fællesskabspatentet alene afgøres af konventionen, finder national lovgivning i øvrigt anvendelse ved spørgsmål om krænkelse af fællesskabspatenter.

Det oprindelige udkast til FPK bestemte, at designering af EF-lande i forbindelse med indlevering af en europæisk patentansøgning kun kan ske samlet. Designering af ét eller flere EF-lande skal anses som designering af dem alle. Dette hovedprincip er imidlertid afgørende fraveget for at imødekomme ønsker fra britisk side, fremsat i 1974. Hovedudgangspunktet står uændret i konventionens artikel 3, men ifølge en særlig bestemmelse, artikel 86, skal den automatiske designering af alle 9 EF-lande ikke finde anvendelse, når ansøgeren ved den europæiske ansøgnings indlevering erklærer, at han ikke ønsker et fællesskabspatent. Dette skal gælde i en overgangsperiode, som inden for de første 10 år efter konventionens ikrafttræden kun kan bringes til ophør ved enstemmig beslutning af ministerrådet. Efter de 10 år skal en kvalificeret majoritet tilvejebragt på den måde, EØFT artikel 148 og det såkaldte Luxembourg-forlig fastsætter, kunne ophæve overgangsordningen.

Ordningen kan i realiteten bevirke, at indførelsen af fællesskabspatentet udsættes i en årrække efter FPK's ikrafttræden alt efter det omfang, i hvilket ansøgerne vælger at få europæiske patenter i stedet for et fællesskabspatent.

Til administrationen af fællesskabspatentkonventionen oprettes særlige organer ved EPO. Øverste myndighed er i denne forbindelse Den særlige Komité inden for Administrationsrådet. Der er særlige annullationsafdelinger, som behandler sager om patenthaverens frivillige begrænsning af fællesskabspatentet og om ugyldighedskendelse. Klager over afgørelser truffet af annullationsafdelingerne og af administrationsafdelingen, som fører fællesskabspatentregistret, opkræver årsafgifter og udgiver fællesskabspatenttidende, kan indbringes for an-

nullationskamrene. Visse principielle spørgsmål kan indbringes for De europæiske Fællesskabers Domstol.

Som tidligere nævnt forudsætter Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention oprettelsen af en europæisk patentorganisation med hovedsæde i München. Et administrationsråd udgør organisationens styrelse og det administrative organ er Den europæiske Patentmyndighed, der skal opbygges gradvis. Først i femåret, efter at EPM er trådt i funktion, venter man at nå op på det anslåede ansøgningstal, som det vil være, når systemet er fuldt udbygget. Endvidere er der i den såkaldte centraliseringsprotokol, der senere omtales, åbnet mulighed for, at visse landes patentmyndigheder i en overgangsperiode på 15 år kan bistå EPM med patenterbarhedsbedømmelse af europæiske patentansøgninger. I de sidste 5 år af overgangsperioden skal der ske en gradvis afvikling af dette arbejde.

Udviklingen bedømmes foreløbig således, at EPM i løbet af første funktionsår vil modtage knap 10.000 ansøgninger. Ansøgningstallet vil efter foretagne beregninger ligge på ca. 30.000 pr. år efter fem års funktionstid.

Centraliseringsprotokollen blev underskrevet i forbindelse med vedtagelsen af Den europæiske Patentkonvention. Protokollen skal sikre en for alle parter acceptabel løsning af problemerne i forbindelse med den delvise koncentration af behandlingen af patentansøgninger, som er hensigten med indførelsen af konventionens system.

Protokollen behandler tre hovedspørgsmål: (1) Inkorporering af Det internationale Patentinstitut i EPO. (2) Deltagerlandenes afkald til fordel for EPM på at optræde som international, nyhedsundersøgende myndighed ifølge PCT med visse undtagelser, som bl. a. kan få betydning for Sverige. (3) Overgangsregler, som skal lette de nationale patentmyndigheders tilpasning til det europæiske system (»transferred work«).

Særlig bestemmelserne om det såkaldte »transferred work« har interesse for Danmark. Ifølge disse kan Administrationsrådet i en overgangsperiode på 15 år lade en del af prøvningsarbejdet udføre af nationale patentmyndigheder, som kan foretage det på engelsk, fransk eller tysk. Højest 40 pct. af samtlige europæiske ansøgninger kan behandles på denne måde. En patentmyndighed må ikke tildeles mere end en trediedel af totalantallet af ansøgninger; tilbage er i givet fald 7 pct. til andre nationale patentmyndigheder. Det var under forhandlingerne forudsat, at England skulle udføre

33 pct. og Danmark og Norge tilsammen 7 pct. af dette arbejde.

Det er endnu uvist, i hvilket omfang Danmark vil få del i dette »transferred work«. Dette afgøres til sin tid af Administrationsrådet. Reglerne herom tilsigter at mindske et eventuelt personaleoverskud i overgangsperioden, hvor ansøgningstallet hos de nationale patentmyndigheder begynder at falde mod det lavere antal, der nås efter en år-række, når EPM er fuldt udbygget. Et personaleoverskud vil især kunne opstå hos de patentmyndigheder, der som Danmark foretager nyhedsundersøgelse og patenterbarhedsbedømmelse, og som har et forholdsmæssigt stort antal ansøgninger fra udenlandske ansøgere.

II.

I det følgende omtales, hvilken betydning Danmarks ratifikation af Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention må antages at ville få for direktoratet for patent- og varemærkevæsenet (patentafdelingen) og for erhvervslivet, ligesom der redegøres for de økonomiske forpligtelser, som Danmark herved påtager sig.

Det må anses for givet, at en dansk tilslutning til konventionerne vil få en væsentlig indflydelse på antallet af patentansøgninger her i landet. Det er imidlertid vanskeligt at foretage et præcist skøn på nuværende tidspunkt, bl. a. fordi man ikke ved, hvor store omkostningerne vil blive ved at udtage et europapatent eller et fællesskabspatent.

I overvejelserne vedrørende behovet for personale i *patentdirektoratet*, når Den europæiske Patentorganisation er fuldt udbygget, må man regne med et årligt antal ansøgninger til patentdirektoratet på 1.000-1.200 mod ca. 6.000 i dag. Dette skøn bygger på den antagelse, at der fortsat vil være ansøgere, som alene er interesseret i patent i Danmark eller i Danmark og nogle få andre lande, således at det vil være økonomisk fordelagtigere at udtage traditionelle nationale patenter i stedet for europapatent.

Desuden vil opfindelser, der senere søges beskyttet gennem en europæisk eller en PCT-ansøgning, ofte først være gjort til genstand for en dansk ansøgning, der, hvis opfindelsen viser sig ikke at være kendt, kan påberåbes som prioritetsbegrundende ved indleveringen af europapatent- eller PCT-ansøgninger.

Det er dog ikke en udvikling, der vil melde sig straks, Den europæiske Patentkonvention træder i

kraft: Den europæiske Patentmyndighed åbnes gradvist over en 5-årig periode, d.v.s. formentlig fra 1978 til 1982, og antagelig vil der være en vis træghed i industriens interesse for det europæiske system, indtil man er overbevist om, at dette er den hurtigste, billigste og mest pålidelige vej til at få et patent for flere lande.

Muligvis vil også de særegenheder, der følger af et internationalt patentsystem, bl. a. en måske relativt omstændelig arbejdsgang og forholdsvis store omkostninger til afgifter, oversættelser o.s.v. betyde en vis tilbageholdenhed fra ansøgenes side, især i de første år.

Afgørende er det tillige, hvilke muligheder udenlandske ansøgere har at vælge imellem, d.v.s. nationale, europæiske, EF-patentansøgninger og PCT-ansøgninger.

Det vil antagelig være afgørende for industriens reaktionsmønster, hvilken af disse muligheder den finder mest fordelagtig ud fra økonomiske og andre forhold, der er afgørende for valg af ansøgningsmetode.

Et andet væsentligt spørgsmål er, om den rationalisering, som ligger i det europæiske patentsystem, vil have en særlig »stimulerings-effekt« og dermed forøge det antal patentansøgninger, der har virkning for enkelte lande som et »tillæg« af det geografiske område, som ansøgningen egentlig skal dække.

På denne baggrund bemærkes følgende om patentdirektoratets *stilling* i tilfælde af dansk tilslutning til de to europæiske patentkonventioner:

For et nationalt patentvæsen, der som det danske udsteder patent efter forudgående nyhedsprøvning, er det af afgørende betydning, at nyhedsundersøgelser og patenterbarhedsbedømmelsen holdes på et tilstrækkeligt højt niveau. I modsat fald vil der være risiko for, at der bliver udstedt patenter, som kan give anledning til retstvister, der skaber usikkerhed hos såvel patenthaver som den, der skal respektere patentrettighederne.

For at kunne foretage en forsvarlig nyhedsundersøgelse og patenterbarhedsbedømmelse kræves, at den enkelte tekniske sagsbehandler har et tilbundsgående kendskab til den nyeste teknik inden for det tekniske område, han behandler ansøgninger i. For et nationalt patentvæsen, som skal kunne behandle patentansøgninger inden for ethvert af teknikkens områder, nødvendiggør dette et minimumsantal af teknikere af hensyn til den nødvendige ekspertise. Dette gælder principielt uanset det årlige ansøgningstal.

Efter patentdirektoratets skøn kræver en forsvarlig dækning af hele det tekniske område

mindst 25 teknikere, idet dog 33 teknikere må anses at være et mere rimeligt antal.

Efter en beregning, hvor det årlige ansøgningstal på 30.000 ved EPO opnås efter en 5-årig periode, anslås det danske ansøgningstal efter de otte år som nævnt at blive 1.000–1.200 indleverede ansøgninger pr. år mod i dag ca. 6.000. Den egentlige nyhedsundersøgelse og patenterbarhedsbedømmelse af disse ansøgninger vil alene kræve 20–25 sagsbehandlere. Hertil kommer arbejdet med at klassificere de indkomne patentansøgninger, hvilket danner grundlag for sagernes fordeling til de enkelte sagsbehandlere, og eftersyn af sagernes behandling, der foretages af de ældre sagsbehandlere. Endvidere vil der kræves en vis kapacitet til løsningen af administrative opgaver, som ikke direkte vedrører behandlingen af ansøgninger, f. eks. opgaver i forbindelse med deltagelse i internationalt samarbejde.

Den øgede patenteringsvirksomhed i forbindelse med oprettelsen af EPO forventes endvidere at medføre en stigning i antallet af opgaver til patentvæsenets afdeling for teknologisk service, således at arbejdet for denne afdeling vil kræve 5 tekniske medarbejdere.

I denne forbindelse bemærkes, at det vil være naturligt, om patentdirektoratet – især så længe de nye patentsystemer er relativt ukendte her i landet – påtager sig en vis informationsvirksomhed for at udbrede det almindelige kendskab i erhvervslivet til patenter og til patentskrifters værdi som teknisk dokumentation. Endvidere kan der være behov for oplysning om fordelene ved at søge egne opfindelser beskyttet og om overvågning med henblik på at nedlægge indsigelse mod europæiske patenter.

For i en periode at kunne gennemføre denne informationsvirksomhed vil patentdirektoratet behøve en særlig bevilling til dækning af omkostningerne ved de fornødne stillinger samt ved publikationsvirksomhed o. lign.

Efter de her anførte beregninger skulle der således efter en eventuel vedtagelse af lovforslaget med ratifikation af Den europæiske Patentkonvention være tilstrækkeligt arbejde til at beskæftige det antal tekniske sagsbehandlere, som er nødvendigt for at opretholde den omtalte standard af det danske patentvæsen.

Det er imidlertid tvivlsomt, om den hidtidige forudsætning, at patentvæsenet økonomisk skal hvile i sig selv, således at udgifterne dækkes ved de indbetalte afgifter, kan opretholdes på længere sigt. Dette vil blandt andet være afhængigt af, i hvilket omfang Danmark ved en ratifikation af

Den europæiske Patentkonvention i henhold til art. 39 skal afgive de årsafgifter for udstedte europæiske patenter for Danmark, som bliver indbetalt til patentdirektoratet. Dette er ikke fastlagt endnu.

Afslutningsvis bemærkes, at det til stadighed har været industriens synspunkt, at der må lægges overordentlig stor vægt på, at et dansk patentvæsen opretholdes. Bag dette synspunkt ligger ikke mindst, at et dansk patentvæsen er en forudsætning for, at den mindre erhvervsvirksomhed kan påbegynde patentering eller opnå patent for Danmark uden større udgifter og uden at skulle gå til internationale organer. Dertil kommer betydningen af patentvæsenets bibliotek som dokumentationscentral.

Økonomiske forpligtelser for Danmark ved ratifikation af Den europæiske Patentkonvention og Patentsamarbejdsstraktaten.

Når Den europæiske Patentmyndighed er fuldt udbygget, skal den være selvfinansierende i kraft af:

- 1) afgifter, som betales af ansøgerne for de forskellige led i patenteringsproceduren,
- 2) indbetalinger fra konventionsstaterne, der skal betale op til 75 pct. af de årsafgifter, som patenthaverne betaler for at opretholde det europæiske patent i disse lande, og
- 3) årsafgifter fra fællesskabspatenterne, for hvilke der skal indbetales årsafgifter direkte til den europæiske patentinstitution.

Inden patentinstitutionen bliver selvfinansierende i kraft af de nævnte indtægter, skal aktiviteterne dækkes af årlige lån fra de deltagende lande.

Princippet bag fordelingen af lånebyrden mellem landene fremgår af artikel 40 i Den europæiske Patentkonvention, d.v.s. en fordeling efter landenes størrelse målt ved deres patentmæssige interesse i det europæiske system. Denne interesse måles dels i forhold til det antal patentansøgninger, der er indleveret i det enkelte land, dels i forhold til det antal ansøgninger, som fra det pågældende land er indleveret i udlandet.

De indbetalte lån forrentes. Renten udgøres af et vejet middeltal mellem markedsrenten i medlemsstaterne. Der tillægges markedsrentesatserne vægt i forhold til de procentsatser, som bestemmer lånefordelingen.

Gennem en kortere periode kræver også aktiviteterne i henhold til fællesskabspatentkonventionen bidrag fra EF-landene, hvilke bidrag tænkes ydet som tilskud. Efter en kortere årrække skal EF-patentårsafgifterne kunne dække EF-landenes andel i

udgifterne i henhold til den europæiske konvention og deres udgifter ved administration af fællesskabspatentet. Desuden kan der efter forløbet af en årrække fremkomme et overskud af EF-patentårsafgifterne afhængig af, i hvilket omfang dette patent anvendes.

Ifølge de senest foreliggende beregninger, der er foretaget på grundlag af 30.000 ansøgninger og ratifikation af 16 lande, skal Danmark formentlig over en periode på 11 år i 10 rater bidrage med lån på i alt 7,1 mill. kroner, der tilbagebetales over en periode på 17 år. Lånet er beregnet efter prisniveauet i 1976.

Lånet, der er baseret på en andel på 1.88 pct. af de samlede lån, udgør i mill. kr. ca.:

1. år	0,46
2. år	0,19
3. år	-
4. år	0,41
5. år	0,99
6. år	1,32
7. år	1,09
8. år	1,02
9. år	0,81
10. år	0,53
11. år	0,24

Denne beregning er behæftet med den usikkerhed, der følger af, at antallet af europæiske patentansøgninger ikke nøjagtig lader sig forudsige, ligesom færre lande kan tænkes at ville undertegne konventionen.

For Patentsamarbejdsstraktaten gælder det, at de lande, der ratificerer traktaten, efter de foreliggende planer skal bidrage til WIPO's udgifter med lån i de første år, indtil ordningen økonomisk hviler i sig selv. Størrelsen er endnu ikke beregnet, men der vil blive tale om relativt små beløb. Danmark har siden 1971 på grundlag af bevillinger på finansloven bidraget til dækning af udgifterne ved forberedelsen af PCT.

Vurdering af konsekvenserne for dansk erhvervs- liv.

Under forhandlingerne om en europæisk patentkonvention er bestræbelserne gået i retning af at få så mange europæiske lande med i ordningen som muligt. Sideordnet med disse forhandlinger har De europæiske Fællesskaber udarbejdet den særlige EF-patentkonvention som en overbygning

på den europæiske konvention. Tilslutning til de to europæiske patentkonventioner må for Danmarks vedkommende anses som et led i integrationen i De europæiske Fællesskaber. Konventionerne udgør tilsammen centrale bestanddele af fællesskabernes politik gående i retning af at skabe dels en lettelse for landenes industri med hensyn til beskyttelse af opfindelser og dermed en styrkelse af konkurrenceevnen, dels særlig for så vidt angår EF-patentkonventionen at virke for fremme af de frie varebevægelser. Der er således tale om en fælles ordning på linje med andre ordninger inden for fællesskaberne, som de berørte danske erhverv har kunnet indrette sig på.

En målestok for interessen for det europæiske patentsystem har man deri, at lande som Sverige, Schweiz og Østrig må anses for kommende deltagere i Den europæiske Patentorganisation, uanset at industrien i disse lande, selv om landene ikke var medlemmer, ville kunne få europæiske patenter for de lande, som ordningen omfatter.

I denne stillingtagen må antages at indgå ønsket om at være med i en så skelsættende nydannelse fra begyndelsen og ligestille den patentansøgende industri i lande uden for EF med landene inden for EF. Endvidere må der bag dette ligge ønsket om ikke at stå uden for den fortsatte harmonisering af patentlovgivningen, som hermed finder sted i Europa, og som i virkeligheden går tilbage til Europarådets initiativer kort efter den anden verdenskrig. De europæiske patentkonventioner er således kulminationen på bestræbelserne gennem flere internationale organisationer på at skabe et internationalt samarbejde på et område, der egner sig hertil og i forvejen er internationalt præget.

En beregning af Den europæiske Patentkonventions virkning med hensyn til nedgangen i det danske ansøgningsstal og med hensyn til antallet af danske og europæiske patenter kan kun ske med meget stor usikkerhed. Der vil dog formentlig højst blive tale om en fordobling af antallet af i Danmark gældende patenter. Så længe EF-patentkonventionen ikke er i kraft, skulle Danmark blive omfattet af ca. 25 pct. af alle europæiske ansøgninger. I alt 16.026 patenter var i kraft ved udgangen af 1976. Samme år blev der indleveret 5.901 patentansøgninger, hvoraf 821 hidrørte fra danske ansøgere.

Selv om man ved en fuld udbygning af Den europæiske Patentmyndighed kommer op på at modtage ca. 30.000 ansøgninger, er resultatet for Danmark således ikke urimeligt tyngende.

Viser den nævnte beregning sig at holde stik, bør det understreges, at flere patenter med gyldig-

hed for Danmark ikke nødvendigvis vil være en ulempe for dansk erhvervsliv: En sådan konkurrencemæssig indflydelse fra udlandet vil anspre dansk forskning og dansk industri til en yderligere indsats, og flere patenter er ensbetydende med import af teknologi.

Endelig kan den eksportorienterede del af industrien derved allerede på sit hjemmemarked indrette sig på de patentrettigheder, som den møder på eksportmarkederne.

I øvrigt vil patentdirektoratet og direktoratets serviceafdeling være til rådighed for danske industrivirksomheder, der ønsker at holde sig orienteret om europæiske ansøgninger, eller som ønsker at efterprøve udstedte europæiske patenter og eventuelt nedlægge indsigelse.

III.

Lovforslaget tilsigter at tilvejebringe hjemmel for *ratifikation* af de i det foregående nævnte internationale aftaler på patentrettens område og at *tilpasse* den danske patentlovgivning hertil. Medens Patentsamarbejdsstraktaten af 1970 (PCT) ikke får konsekvenser for den danske patentlovs materielretlige indhold, forholder det sig anderledes med hensyn til Den europæiske Patentkonvention, Fællesskabets Patentkonvention og Lovkonventionen af 1963. Selv om ingen af bestemmelserne i disse konventioner på noget væsentligt punkt adskiller sig fra de materielle bestemmelser om patent i den gældende danske lov eller fra den forståelse af disse bestemmelser, som må anses for accepteret i teori og praksis, er det dog i nogle henseender fundet nødvendigt eller hensigtsmæssigt at tilpasse den danske patentlov til de tilsvarende bestemmelser i de to konventioner. Tilpasning kan være hensigtsmæssig, fordi der herved opnås et retsfællesskab, som er en videreførelse af samarbejdet inden for Europarådet, der er omtalt ovenfor.

Herved undgås desuden mulig tvivl om, hvorvidt den materielretlige overensstemmelse også virkelig er til stede, og det sikres, at der her i landet gælder en patentlovgivning, der er i overensstemmelse med de regler, som i kraft af tilslutningen til de to konventioner helt eller delvis også vil være gældende ret for de lande, Danmark samarbejder med i Europa i og uden for Fællesmarkedet.

Tilpasning er endelig nødvendig med hensyn til regler, som ellers ville gøre det ufordelagtigt at få et dansk patent, f. eks. fordi patenttiden her i landet var kortere end for et europæisk patent. Behovet for at bevare retsfællesskabet gælder ikke

mindst i forholdet til Finland, Norge og Sverige, hvis nugældende patentlove er et resultat af et samarbejde mellem disse lande og Danmark, og som også har deltaget i det forberedende arbejde til Den europæiske Patentkonvention. De øvrige nordiske lande har som stående uden for EF ikke kunnet deltage i udarbejdelsen af Fællesskabets Patentkonvention, som de da heller ikke umiddelbart vil kunne tilslutte sig.

På denne baggrund og ud fra ønsket om så vidt muligt at bevare det nordiske retsfællesskab på patentrettens område har de nordiske lande på ny samarbejdet om en tilpasning af patentlovgivningen til det europæiske system, således som dette kommer til udtryk i Den europæiske Patentkonvention. I forhold til Fællesskabets Patentkonvention skilles vejene, for så vidt som det ikke er nødvendigt for de øvrige lande at følge de heri indeholdte bestemmelser. Også her har ønsket om bevarelse af retsenhed og overensstemmelse med, hvad der må forventes at blive europæisk ret på dette område, medført, at Finland, Norge og Sverige i samarbejdet om lovrevisionen har kunnet tage hensyn til sådanne regler i Fællesskabets Patentkonvention, som man har ment frembyder en forbedring af bestemmelser i den gældende nationale lovgivning.

Samarbejdet mellem de nordiske lande er foregået ved møder mellem komiteer med repræsentanter for de interesserede kredse nedsat af de respektive regeringer. Nordiske forhandlinger har senest fundet sted ved et møde i Oslo i august-september 1977. Resultatet af dette arbejde foreligger for Danmarks vedkommende i form af de i dette lovforslag indeholdte bestemmelser.

For Sveriges vedkommende har man endnu ikke taget endelig stilling til spørgsmålet om ratifikation af Den europæiske Patentkonvention. Imidlertid er det svenske lovforslag blevet fremsat for Rigsdagen i oktober 1977.

I Norge har man udarbejdet en betænkning, hvori det henstilles, at Norge forholder sig afventende med hensyn til ratifikation af Den europæiske Patentkonvention. Denne betænkning har været til udtalelse hos erhvervsorganisationer og myndigheder, der som komiteen mener, at Norge ikke bør ratificere EPK på nuværende tidspunkt. Lovforslag ventes fremsat i begyndelsen af 1978.

I Finland er man ikke indstillet på ratifikation af Den europæiske Patentkonvention. Der er i august 1977 afgivet en betænkning, som fraråder tilslutning til EPK, men stiller sig positivt til PCT.

Lovforslagets § 1 indebærer ændringer med hensyn til følgende vigtigere bestemmelser i patentlo-

ven: § 1, den patenterbare opfindelse, § 2, kravet om nyhed og opfindeshøjde, § 3, eneretten, § 7, ophævelse af tillægspatent, § 40, patenttiden, § 45, tvangslicens, samt § 52, patentets ugyldighed.

Ved forslaget § 1 foreslås endvidere følgende ændringer og tilføjelser til patentloven: Bestemmelserne om nordisk patent i §§ 28–38 i lovens kapitel III erstattes med de som følge af tilslutningen til Patentsamarbejdsstraktaten **nødvendige bestemmelser**. Kapitlet får derefter overskriften »International patentansøgning« med §§ 28–38. Bestemmelserne om nordisk patent udgår således af loven, idet der er enighed mellem de nordiske lande om, at denne ordning ikke kan blive aktuel efter vedtagelsen af Den europæiske Patentkonvention.

Der foreslås indføjet nye §§ 72–74 om genoprettelse af rettigheder, der er gået tabt som følge af, at visse ved patentloven fastsatte frister ikke er overholdt. Som kapitel XI med §§ 75–90 indføjes bestemmelser om europæisk patent på grundlag af Den europæiske Patentkonvention og om retsvirkningen her i landet af dette patent og ansøgningen.

Som kapitel XII med §§ 91–96 indføjes bestemmelser om fællesskabspatent, på hvilket i øvrigt bestemmelserne i Fællesskabets Patentkonvention finder direkte anvendelse.

Lovforslagets § 2 indeholder bestemmelser om lovens ikrafttræden, §§ 3–6 er overgangsbestemmelser, § 7 angår afgivelsen af beføjelser til EPM og § 8 lovens forhold til Færøerne og Grønland.

I det følgende gøres nogle almindelige bemærkninger om hovedpunkterne i lovforslaget og deres forhold til bestemmelserne i Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention.

Den patenterbare opfindelse.

Artikel 52 i Den europæiske Patentkonvention indeholder en nærmere afgrænsning af opfindelsesbegrebet, idet der her nævnes en række fænomener, som ikke skal anses for opfindelser, der kan patenteres. Konventionens bestemmelse af opfindelsesbegrebet foreslås optaget i patentlovens § 1.

I henhold til bestemmelsen i patentlovens kapitel XI, pkt. 1, stk. 2, kan patent på opfindelser af næringsmidler og lægemidler samt patent på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler først meddeles efter et af handelsministeren fastsat tidspunkt.

Bestemmelsen må ses på baggrund af, at et flertal i de nordiske komiteer i sin tid foreslog, at det dagældende ubetingede forbud mod meddelelse af sådanne patenter skulle ophæves, men at man

under hensyn til den modstand, forslaget fremkaldte fra de berørte erhverv, fandt at måtte gå den mellemvej, at det blev overladt til regeringerne at fastsætte tidspunktet for undtagelsesbestemmelsernes bortfald.

Med hensyn til dette tidspunkt fremgik det af bemærkningerne til forslaget til patentlov, at undtagelserne måtte bortfalde, såfremt det inden for Fællesmarkedet udarbejdede konventionsudkast blev vedtaget, og der derved skabtes mulighed for erhvervelse af et europæisk patent på lægemidler og næringsmidler, og for så vidt et af de nordiske lande enten var tilsluttet Fællesmarkedet eller konventionen om en ordning med europæiske patenter. De i bemærkningerne beskrevne omstændigheder, der kunne begrunde undtagelsernes ophævelse, er til stede med vedtagelsen af Den europæiske Patentkonvention og med den stedfundne udvikling i andre europæiske lande, jfr. bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 30.

Det midlertidige forbud i patentloven mod patent på opfindelser af næringsmidler og lægemidler samt patent på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler foreslås derfor ophævet, jfr. lovforslagets § 1, nr. 30, og § 3, nr. 6.

Den europæiske Patentkonvention indeholder ikke forbud mod, at der meddeles patent på lægemidler og næringsmidler. I henhold til konventionens overgangsbestemmelser – artikel 167 – kan de kontraherende stater, hvis nationale lovgivning ikke tillader, at der meddeles sådanne patenter, ved konventionens tiltrædelse tage forbehold om at opretholde forbudet i en overgangsperiode på højst 10 år. Denne periode kan under særlige omstændigheder forlænges med yderligere 5 år. Denne adgang består dog ikke for de lande, herunder Danmark, der også tiltræder Fællesskabets Patentkonvention, når denne træder i kraft.

Efter gældende dansk ret kan patent meddeles på kemiske forbindelser som sådanne, når der i kravet angives et eller flere anvendelsesområder for forbindelsen eller produktet. Dette indebærer, at om nogen anden ville søge patent på en anvendelse af det samme kemiske produkt til et andet formål, kan et sådant patent meddeles, når blot denne anden anvendelse er ny og ikke er nærliggende i forhold til den tidligere kendte anvendelse.

Denne såkaldte begrænsede produktbeskyttelse er fastlagt ved bemærkningerne til patentloven af 20. december 1967 og ved gældende praksis i de nordiske lande. I en række af de store industrilande, f. eks. Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland, England og U.S.A., forholder det sig omvendt, idet der her i praksis gælder en ubegrænset

produktbeskyttelse, hvilket modsætningsvis indebærer, at den, der har opfundet en kemisk forbindelse som sådan eller et lægemiddel og får patent herpå, opnår en af anvendelsen uafhængig beskyttelse af den kemiske forbindelse, f. eks. et lægemiddel.

En sådan patenthaver kan derfor i princippet forbyde andre, der måtte have opfundet en anden anvendelse af produktet, at benytte det hertil. I overensstemmelse med, hvad der således er praksis i nogle af de stater, der tiltræder Den europæiske Patentkonvention, vil der også i henhold til denne konvention gælde en ubegrænset produktbeskyttelse. Dette princip finder indirekte udtryk i konventionens artikel 167, stk. 2 a, om reservationer. Hvis Danmark tiltræder Den europæiske Patentkonvention, og der med virkning for Danmark af EPM udstedes patenter på produkter, der ikke er bundet til nogen bestemt anvendelse, vil det ikke være muligt fortsat at følge den gældende praksis med begrænset produktbeskyttelse, for så vidt angår patenter, der måtte blive udstedt af den danske patentmyndighed, idet disse da – set fra patenthaverens synspunkt – vil være af ringere værdi end de europæiske patenter. Ved ikrafttrædelsen af loven vil praksis derfor blive ændret på grundlag af en ny regel, der foreslås indsat i patentlovens § 8. Dette vil ikke medføre praktiske vanskeligheder med hensyn til allerede meddelte patenter eller patentansøgninger, der er under behandling ved lovens ikrafttræden. For gældende patenter vil produktbeskyttelsen således fortsat være bundet til den anvendelse, der er angivet i kravet, som ifølge lovens § 39 bestemmer beskyttelsens omfang, og denne beskyttelse kan ikke udvides.

Med hensyn til patentansøgninger, der er under behandling ved lovens ikrafttræden, vil erhvervslivet kunne have indrettet sig på, at patent kun kan meddeles i overensstemmelse med den gældende praksis. Ubegrænset produktbeskyttelse bør derfor kun kunne opnås i henhold til ansøgninger, der er indleveret efter lovens ikrafttræden, mens de på dette tidspunkt verserende ansøgninger bør behandles efter den nu gældende praksis, jfr. lovforslagets § 3, nr. 5.

Nyhed og opfindeshøjde.

Bestemmelserne herom i patentlovens § 2 foreslås tilpasset de tilsvarende regler i Den europæiske Patentkonvention. Dette indebærer især, at en tidligere indgivet patentansøgning i kollisionsstilfælde alene skal tages i betragtning ved bedømmelsen af en senere indgivet ansøgnings nyhed og ikke

som efter den gældende patentlov tillige ved bedømmelsen af, om den udviser opfindeshøjde. Endvidere indføres en nyhedshindring med hensyn til kendte stoffer og stofblandinger, hvorved der sker en begrænsning i adgangen til at opnå patent på anvendelse af stoffer og stofblandinger som lægemidler.

Eneretten.

I patentlovens § 1 bestemmes det, at den, der får patent på en opfindelse, derved opnår eneret til at udnytte den erhvervsmæssigt, og enerettens indhold er nærmere bestemt i lovens § 3.

Denne bestemmelse tilpasses ved lovforslaget til de tilsvarende bestemmelser i artiklerne 29–31 i Fællesskabets Patentkonvention.

Tillægspatent.

Efter patentlovens § 7 kan patenthaveren få tillægspatent på en videreudvikling af opfindelsen, såfremt ansøgning herom indleveres, inden ansøgningen om hovedpatentet er blevet almindelig tilgængelig i overensstemmelse med reglerne i § 22.

Dette er som regel 18 måneder efter indleveringen af den oprindelige ansøgning eller dennes prioritetsdag. Tillægspatent kan meddeles, uanset at udviklingsresultatet ikke adskiller sig væsentligt fra indholdet af ansøgningen om hovedpatentet.

Ved forberedelsen af den gældende patentlov blev det overvejet, om adgangen til at opnå tillægspatent burde afskaffes. Da man imidlertid indførte en skærpelse af kravene til nyhed og opfindeshøjde ved bestemmelsen i lovens § 2, stk. 2, fandtes det ikke rimeligt at ophæve adgangen til tillægspatent.

Bestemmelsen i patentlovens § 2, stk. 2, indebærer, at en ansøgers egen tidligere patentansøgning kan udgøre patenthindring i forhold til en af ham senere indleveret ansøgning. Adgangen til tillægspatent bøder herpå ved at gøre det muligt for en ansøger at indgive en ansøgning om patent, inden udviklingsarbejdet med opfindelsen er helt færdigt, uden at han derfor mister muligheden for at opnå patentbeskyttelse for den muligt mere udviklede form.

Da forslaget (§ 1, nr. 2) til en ændret affatelse af patentlovens § 2 medfører, at en tidligere ansøgning ikke længere skal tages i betragtning ved bedømmelsen af opfindeshøjden i en senere ansøgning, men kun ved bedømmelsen af dennes nyhed, falder et væsentligt argument for at bevare tillægs-

patentordningen bort. Selv under den gældende lov, hvor der skulle være særligt behov for denne ordning, er den ikke blevet meget anvendt, idet der kun er udstedt ret få tillægspatenter.

Da endelig tillægspatentinstitutionen af de samme grunde ikke findes i Den europæiske Patentkonvention, foreslås det, at bestemmelserne om tillægspatent i patentloven ophæves.

International patentansøgning.

Ved international patentansøgning forstås en ansøgning i henhold til den i Washington den 19. juni 1970 indgæede Patentsamarbejdsstraktat.

Der er ovenfor redegjort for traktatens hovedindhold og formål. For at Danmark skal kunne tiltræde traktaten og gennemførelsesforskrifterne til denne, må der i patentloven optages bestemmelser om retsvirkningen her i landet af en international ansøgning, i hvilken Danmark er designeret. Endvidere skal der findes bestemmelser om, hvilke krav en sådan ansøgning skal opfylde med hensyn til form og indhold for at kunne godkendes her i landet. Endelig skal der i patentloven findes bestemmelser om, hvorledes ansøgningen skal behandles af patentmyndigheden, når den internationale behandling af ansøgningen er afsluttet.

I hovedsagen skal denne afsluttende behandling ved den nationale patentmyndighed foregå efter samme regler, som gælder nationale ansøgninger. Det er derfor fundet mest hensigtsmæssigt at optage de særlige bestemmelser vedrørende internationale ansøgninger i kapitel III, §§ 28–38, der i fornødent omfang henviser til bestemmelserne i patentlovens kapitel II, §§ 8–27, og som indeholder de almindelige regler om patentansøgninger og deres behandling. I disse bestemmelser er der kun foreslået enkelte ændringer, der er foranlediget af Patentsamarbejdsstraktaten, og hvis anvendelse også på de sædvanlige danske ansøgninger er fundet hensigtsmæssig. Dette gælder således ændringer af patentlovens § 8, hvorved kravet om et såkaldt »sammendrag« indføres, og ændringer, der er en konsekvens heraf, samt § 9, hvorefter en national ansøgning efter begæring kan undergives nyhedsundersøgelse hos en international, nyhedsundersøgende myndighed.

Patentets ugyldighed.

Gyldigheden af europæiske patenter skal afgøres efter de regler om ugyldighed, som er fastsat ved artikel 138 i Den europæiske Patentkonvention, jfr. artikel 57 i Fællesskabets Patentkonvention.

Da det ikke er hensigtsmæssigt for nationale patenter at opretholde ugyldighedsgrunde, der er forskellige fra de for europæiske og fællesskabspatenter gældende, foreslås patentlovens § 52 affattet i overensstemmelse med konventionerne.

Genoprettelse af rettigheder.

Patentloven fastsætter frister for foretagelse af visse handlinger, og overskridelse af disse frister kan medføre, at en patentansøgning henlægges eller afslås, at en ansøger bliver afskåret fra at klage, at indsigelse afvises, eller at patent bortfalder.

I patentloven er der i et vist begrænset omfang givet mulighed for at afbøde virkningerne af fristoverskridelse.

Ifølge lovens § 15 kan patentmyndigheden henlægge en ansøgning, såfremt ansøgeren inden for en fastsat frist undlader at afgive en begæret udtalelse eller at træffe foranstaltning til en krævet berigtigelse af ansøgningen. Behandlingen af ansøgningen genoptages dog, hvis ansøgeren inden 4 måneder efter den fastsatte frist fremkommer med sine ytringer eller træffer foranstaltninger til berigtigelse af ansøgningen samt betaler den fastsatte genoptagelsesafgift.

Tilsvarende regel gælder i henhold til lovens § 20, såfremt trykningsafgift ikke er betalt rettidigt. For betaling af årsafgifter findes endelig en bestemmelse i lovens § 51, stk. 2, hvorefter et patent, der er bortfaldet som følge af, at årsafgift ikke er betalt rettidigt, på ny kan sættes i kraft, når patenthaverens undladelse af at betale afgiften findes undskyldelig. Ansøgning om, at patentet må blive sat i kraft på ny, skal fremsættes skriftligt over for patentmyndigheden uden ophold og senest 6 måneder efter den dag, da afgiften senest skulle have været betalt. Inden udløbet af den nævnte frist skal årsafgiften med den fastsatte forhøjelse og ikraftsættelsesafgift være betalt.

Herudover findes der ikke bestemmelser i patentloven, hvorved der kan rådes bod på tab af rettigheder som følge af fristoverskridelse, ligesom der ikke gælder generelle regler herom i dansk forvaltning. Derimod findes der i Patentsamarbejdsstraktaten og i Den europæiske Patentkonvention visse bestemmelser om genoprettelse af rettigheder, der er fortabt som følge af overskridelse af frister, der er fastsat i disse traktater eller i medfør heraf.

I artikel 48 i Patentsamarbejdsstraktaten bestemmes det, at såfremt en frist, der er fastsat i traktaten eller dennes gennemførelsesforskrifter, er blevet overskredet på grund af, at postgangen har

F. t. l. vedr. patentloven.

været afbrudt eller forsinket, skal fristen anses for overholdt i de tilfælde, som angives i regel 82 i gennemførelsesforskrifterne, der vedrører afbrydelse af eller uregelmæssigheder i postgangen.

Den europæiske Patentkonvention indeholder i artikel 122 bestemmelser om genoprettelse af rettigheder, der er fortabt som følge af fristoverskridelser. Herefter kan Den europæiske Patentmyndighed efter begæring af en ansøger eller patenthaver, der trods udvisning af al den omhu, som de foreliggende omstændigheder tilsagde, har været forhindret i at overholde en frist, og som i umiddelbar følge heraf har lidt tab af rettigheder, genoprette den pågældendes rettigheder.

For Danmarks tiltrædelse af Patentsamarbejds-traktaten er det nødvendigt og ved tiltrædelsen af Den europæiske Patentkonvention ønskeligt, at der indføres tilsvarende regler i patentloven.

Bestemmelserne foreslås optaget i patentloven som nye §§ 72-74.

Europæisk patent og fællesskabspatent.

I henhold til artikel 2 i Den europæiske Patentkonvention skal europæisk patent i hver af de stater, for hvilke det er meddelt, have samme virkning og undergives samme bestemmelser som et i vedkommende stat meddelt nationalt patent, medmindre andet er bestemt i konventionen. Det er endvidere foreskrevet i konventionens artikel 64, at et europæisk patent i hver stat, for hvilken det er meddelt, skal give patenthaveren samme ret som et nationalt patent i vedkommende stat. Denne ret indtræder den dag, hvor Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort, at patent er meddelt.

Med hensyn til retsvirkningen af en europæisk patentansøgning bestemmes det i konventionens artikel 66, at sådan ansøgning, for hvilken der er fastsat indleveringsdag, i hver stat, der er designet i ansøgningen, skal ligestilles med en national ansøgning, eventuelt med den prioritet, der er begæret for den europæiske ansøgning. Der skal endvidere i henhold til artikel 67 fra dens offentliggørelse gives en europæisk patentansøgning en provisorisk beskyttelse i de stater, der er designet i ansøgningen.

Retsvirkningen af europæisk patent og europæisk patentansøgning i de enkelte kontraherende stater kan imidlertid af disse gøres afhængig af, at ansøgeren eller patenthaveren opfylder visse vilkår med hensyn til oversættelse af beskrivelse og krav, herunder rettelse af oversættelser samt betaling af afgift. Konventionen indeholder endvidere bestemmelser om, under hvilke omstændigheder en euro-

pæisk patentansøgning skal anses for tilbagetaget, hvorved dens retsvirkning ophører, og eventuelt skal kunne konverteres til en national ansøgning, hvorved den får retsvirkning alene som sådan.

De bestemmelser, der foreslås i kapitel XI, §§ 75-90, har til formål at give de fornødne forskrifter om det europæiske patents og den europæiske patentansøgnings virkning her i landet.

Den europæiske patentansøgning kan imidlertid i tilfælde af en dansk ratifikation af FPK også føre til et fællesskabspatent, hvis retsvirkning i almindelighed ikke beror på national lovgivning.

Ved fællesskabspatent forstås et patent, der i henhold til en europæisk patentansøgning herom er meddelt af Den europæiske Patentmyndighed for de staters område, der har tiltrådt Fællesskabets Patentkonvention. Retsvirkningen af fællesskabspatentet beror i modsætning til det europæiske patent på Fællesskabets Patentkonvention, der umiddelbart får virkning for et sådant patent.

Bestemmelserne i Den europæiske Patentkonvention finder anvendelse på alle europæiske patentansøgninger, hvad enten de alene er ansøgninger om europæisk patent eller er ansøgninger om europæisk patent for Fællesmarkedet.

Som følge af, at fællesskabspatentet kun reguleres af bestemmelserne i Fællesskabets Patentkonvention, og at ansøgninger om fællesskabspatent ikke fuldt ud er undergivet de samme bestemmelser som europæiske patentansøgninger i øvrigt, kan bestemmelserne i kapitel XI kun i begrænset omfang finde anvendelse på fællesskabspatenter og på ansøgninger herom.

Bestemmelserne i kapitel XII, §§ 91-96 indeholder derfor de nødvendige regler om fællesskabspatent og ansøgninger herom.

IV.

Danmarks deltagelse i forarbejderne til de fire patentkonventioner.

Danmark har deltaget i arbejdet i de ekspertkomiteer, som har udarbejdet de fire konventioner, der omfattes af dette lovforslag: i Europarådets patentekspertkomité i 1960-61, med hensyn til PCT inden for BIRPI (nu WIPO) i årene 1967-69, med hensyn til Den europæiske Patentkonvention i Luxembourgkonferencen i årene 1969-72 og i arbejdsgruppen vedrørende EF-patentet 1972-75.

Danmark var endvidere repræsenteret på den diplomatiske konference i Washington i 1970, hvor PCT blev endeligt vedtaget, på den diplomatiske konference i München i 1973 vedrørende Den europæiske Patentkonvention og på regeringskonfe-

rencen i Luxembourg i 1975, hvor Fællesskabets Patentkonvention blev vedtaget.

Danmark har undertegnet samtlige fire konventioner.

Forberedelserne til ikrafttrædelsen af PCT er foregået i tre Interim Komiteer, der jævnligt har holdt møder siden 1971. En tilsvarende komité har siden 1974 forberedt gennemførelsen af Den europæiske Patentkonvention. Danmark har deltaget i arbejdet i disse komiteer. En EF-patent Interim Komité har holdt konstituerende møde i december 1976.

Erhvervsorganisationernes holdning til patentkonventionerne.

Under forudsætning af at der tages forbehold over for kapitel II, kan Industrirådet anbefale, at Danmark ratificerer PCT.

Rådet har afvejet fordele og ulemper for dansk industri ved en tilslutning til Den europæiske Patentkonvention uden at afvente Fællesskabets Patentkonvention og har herunder været opmærksom på, at det vil stå dansk industri frit for at ansøge om europæiske patenter, selv om Danmark undlader at ratificere konventionen. Industrirådet kan dog acceptere, at Danmark ratificerer konventionen ved dens ikrafttræden.

Det er Industrirådets opfattelse, at et fællesskabspatent kan blive et af de mest attraktive og kvalificerede patenter på verdensmarkedet, og at Danmark ikke bør stå hindrende i vejen for en sådan udvikling, hvis virkeliggørelse foreløbig har krævet mange års intensivt arbejde på internationalt niveau.

Dansk Forening for industriel Retsbeskyttelse tilslutter sig Industrirådets udtalelser.

Dansk Forening til Fremme af Opfindelser går imod ratifikation af de to europæiske patentkonventioner, og Dansk Patent- og Varemærkekonsulentforening af 1953 har samme holdning.

Planerne for ikraftsættelse af patentkonventionerne.

PCT træder i henhold til bestemmelserne i art. 63 i kraft, når den er ratificeret af mindst otte stater, hvoraf fire skal opfylde visse betingelser med hensyn til omfanget af patenteringsaktiviteten. Disse specielle betingelser opfylder blandt andre EF-landene (bortset fra Danmark, Luxembourg og Irland), Japan, Sovjetunionen, Schweiz og USA. Indtil nu har tolv lande ratificeret PCT. Blandt dem er USA, Schweiz og Forbundsrepublikken

Tyskland. Der mangler således kun et af de nævnte større lande, for at PCT træder i kraft.

EF-landene har i en særlig deklaration, knyttet til EF-patentkonventionen erklæret, at de har til hensigt at ratificere PCT samtidig med Den europæiske Patentkonvention, eller så hurtigt som muligt derefter, og at de vil rådføre sig med hinanden i dette spørgsmål, samt med hensyn til eventuelle reservationer i henhold til PCT's art. 64.

Så vidt vides vil Frankrig, Sovjetunionen og Storbritannien ratificere i efteråret 1977. Det samme gælder muligvis Belgien, Luxembourg og Sverige, mens Japans ratifikation ventes i midten af 1978. Der er således grund til at forvente, at PCT vil træde i kraft i 1977.

Den europæiske Patentkonvention træder i henhold til art. 169 i kraft 3 måneder efter, at den er ratificeret af seks stater, i hvilke der i 1970 blev indleveret i alt mindst 180.000 patentansøgninger.

EF's ministerråd vedtog den 17. december 1973 en resolution om EF's industripolitik, hvori landene bl. a. erklærede, at de ville stræbe efter at sætte Den europæiske og Fællesskabets Patentkonvention i kraft i 1976.

Siden har EF-landene dog givet afkald på den samtidige ikrafttræden af de to konventioner, ligesom tidsplanen ikke har kunnet holde.

Ifølge de oplysninger, som landene inden for den kommende europæiske patentorganisation har givet i Interim Komiteen, arbejdes der aktivt med ændringer af de nationale lovgivninger i de fleste af de seksten lande, der er medlemmer af komiteen, herunder alle EF-landene.

Den europæiske Patentkonvention er blevet ratificeret af det til ikrafttrædelsen nødvendige antal lande i juli 1977 og senere af Belgien. Konventionen er herefter trådt i kraft den 7. oktober 1977. Administrationsrådet holdt sit konstituerende møde den 19.-21. oktober 1977, og Den europæiske Patentmyndighed ventes at blive åbnet den 1. juni 1978.

Fællesskabets Patentkonvention træder i henhold til konventionens art. 98 i kraft 3 måneder efter, at den er ratificeret af alle ni EF-stater.

Ved undertegnelsen af konventionen aftalte EF-landene, at de har til hensigt at søge konventionen ratificeret snarest muligt for at gøre tidsrummet efter Den europæiske Konventions ikrafttræden så kort som muligt. Konventionen kan imidlertid give vanskeligheder for enkelte EF-lande. Udsigterne for ikrafttrædelsen er derfor vanskelige at bedømme, men det vil næppe ske inden for de nærmeste år.

Europarådets Lovkonvention træder i henhold til

art. 9 i kraft 3 måneder efter, at otte lande har ratificeret den. Hidtil har kun Irland og Luxemborg ratificeret.

Konventionens principper for samordning af patenterbarhedsbetingelser har været forbillede for de tilsvarende regler i Den europæiske Patentkonvention. De lande, der harmoniserer deres patenterbarhedsbetingelser med denne konvention, vil således også kunne ratificere Lovkonventionen.

Danmark har hidtil været afskåret fra ratifikation, fordi Lovkonventionen ikke tillader forbud mod patenter på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler. I princippet tillader den heller ikke forbud mod patent på næringsmidler eller lægemidler, men forbehold kan tages for en periode af ti år efter konventionens ikrafttræden for vedkommende land.

I tilfælde af folketingets vedtagelse af dette lovforslag er det regeringens hensigt snarest muligt at ratificere Patentsamarbejdsstraktaten, dog med et forbehold i henhold til artikel 64, jfr. nedenfor, Den europæiske Patentkonvention og Europarådets Lovkonvention.

Endvidere er det hensigten at ratificere Fællesskabets Patentkonvention senest på det tidspunkt, hvor de øvrige EF-lande har ratificeret, eller det vides, at de er rede hertil.

V.

Reservationer.

De kontraherende stater kan ved ratifikationen af Den europæiske Patentkonvention, Fællesskabets Patentkonvention, PCT og Europarådets Lovkonvention tage en række forbehold. Herom gøres følgende bemærkninger:

Den europæiske Patentkonvention.

a. Ved art. 167, stk. 2 a, i Den europæiske Konvention gives der de kontraherende stater, hvis lovgivning indeholder forbud mod at meddele patent på lægemidler og næringsmidler adgang til at tage forbehold om opretholdelse af sådant forbud i en overgangsperiode på højst ti år med mulighed for forlængelse af overgangsperioden med højst fem år.

Såfremt Fællesskabets Patentkonvention som oprindeligt planlagt skulle træde i kraft samtidig med Den europæiske Konvention, kunne sådant forbehold dog ikke tages, jfr. art. 2 i Fællesskabets Patentkonvention. Da som før nævnt en sådan samtidig ikrafttræden af de to konventioner nu ikke er aktuel, er der fra forskellig side fremsat ønske om, at de eksisterende forbud bevares. Det bemærkes

dog, at forbudet mod at meddele paten på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler ikke er omfattet af adgangen til at tage forbehold. Det er ikke for Danmarks vedkommende hensigten at tage forbehold i henhold til art. 167, stk. 2 a, og som følge heraf foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 30, at ophæve det gældende forbud i patentlovens kapitel XI, pkt. 1, stk. 2. Om den nærmere begrundelse herfor henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 30.

Konventionsbestemmelsen hjemler også adgang for de kontraherende stater til at tage forbehold over for patentering af kemiske forbindelser som sådanne. Da noget forbud herimod ikke findes i den danske patentlov, kan det ikke blive aktuelt at tage forbehold.

b. Artikel 167, stk. 2 b, indeholder endvidere adgang for de kontraherende stater til i overensstemmelse med deres nationale lovgivning at opretholde forbud mod patent på fremgangsmåder inden for landbrug eller havebrug, som ikke omfattes af forbudet i konventionens artikel 53 b mod patent på plantesorter eller dyreracer eller væsentligt biologiske fremgangsmåder til fremstilling af planter eller dyr.

Da konventionens afgrænsning af det patenterbare område er i overensstemmelse med patentlovens § 1, kan forbehold ikke blive aktuelt for Danmarks vedkommende.

c. Artikel 167, stk. 2 c, giver adgang til at tage forbehold med hensyn til patentets gyldighedstid (20 år). Bestemmelsen i udkastets § 1, nr. 16 (§ 40), er baseret på, at der ikke tages forbehold.

d. Artikel 167, stk. 2 d, giver endelig adgang til at tage forbehold over for Anerkendelsesprotokollen. Et sådant forbehold vil ikke blive taget.

Fællesskabets Patentkonvention.

Denne konvention giver i art. 88, 89 og 90 mulighed for, at hvert land kan tage forbehold vedrørende henholdsvis oversættelse af patentskriftet til dets eget sprog, tvangslicenser og domstolens kompetence til at kende patentet uvirksomt for det pågældende land.

Som før nævnt vil der antagelig gå nogle år før EF-patentkonventionen træder i kraft. Det er derfor vanskeligt på nuværende tidspunkt at fastlægge, hvorledes man fra dansk side til den tid skal stille sig til disse forbehold.

Så vidt forholdene kan bedømmes i dag bemærkes følgende:

Hovedreglen vedrørende oversættelse findes i konventionens art. 33, hvorefter ansøgeren inden

en fastsat frist til Den europæiske Patentmyndighed skal indlevere en oversættelse af de krav, på grundlag af hvilke fællesskabspatentet skal meddeles, til et af de officielle sprog i hver af de kontraherende stater, der ikke som officielt sprog har engelsk, fransk eller tysk.

Dette er en begrænsning i forhold til det europæiske patent, der kan kræves oversat i sin fulde ordlyd. Denne begrænsning skyldes bl. a. behovet for at undgå de store omkostninger, der vil være forbundet med oversættelser til flere sprog, og oprindeligt var alle EF-lande indstillet på at acceptere oversættelse alene af kravene, d.v.s. at f. eks. et engelsk affattet EF-patent har gyldighed i Frankrig, selv om kun kravene er oversat til fransk.

Ifølge konventionens art. 88 kan enhver af de kontraherende stater ved ratifikationen erklære, at indehaveren af et fællesskabspatent kun skal kunne gøre de til patentet knyttede rettigheder gældende i fuldt omfang i den pågældende stat, såfremt han til Den europæiske Patentmyndighed indleverer en oversættelse af patentskriftet, bortset fra kravene, til vedkommende stats officielle sprog.

Reservationsmuligheden i art. 88 kom ind i konventionen efter forslag fra Italien på Luxembourg-konferencens sidste stadium.

Så vidt det nu er oplyst, er der ikke andre EF-lande end Italien, der har til hensigt at benytte sig af art. 88. Hvis dette bliver det endelige resultat, er der ikke grund til, at Danmark skal kræve EF-patentskrifterne oversat fuldt ud, jfr. dog § 94, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 30, der i givet fald vil kunne anvendes som grundlag for et krav om oversættelse til dansk.

Det åremål, der vil forløbe, indtil EF-patentkonventionen træder i kraft, og i hvilket de europæiske patenter udstedes og oversættes, kan give et erfaringsgrundlag for den endelige beslutning.

Konventionens art. 89 giver de kontraherende stater adgang til at tage forbehold med hensyn til bestemmelserne om tvangsgicens i art. 47 og 82. Vedkommende bestemmelse i lovforslaget, der vedrører patentlovens § 45, indeholder til gennemførelse af disse artikler en regel, der således ikke kan sættes i kraft, hvis forbehold tages, (§ 45, stk. 2).

Et forbehold vil betyde, at Danmark i formentlig 10 år fra EF-patentkonventionens ikrafttræden kan opretholde den pligt til udnyttelse af såvel danske som EF-patenter, der nu er hjemlet i patentlovens § 45, og som kan resultere i tvangsgicens, hvis udnyttelsespligten ikke opfyldes.

Der er visse erhvervsøkonomiske og konkurren-

cemæssige værdier i denne udøvelsespligt. Det kan derfor blive nødvendigt for Danmark at tage dette forbehold, hvis blot ét andet land inden for EF gør det samme. Den vil endvidere være af værdi, hvis Danmark i en periode vil sikre sig mulighed for, at den teknologi, som EF-patenterne er udtryk for, også bliver anvendt i praksis. Blandt de øvrige EF-lande er der formentlig kun enkelte, der har det samme synspunkt.

Det er i dansk industris interesse, at konventionens bestemmelser om tvangsgicens realiseres, d.v.s. at udøvelsespligten ophæves, men kun såfremt der er gensidighed mellem landene, således at udøvelse i Danmark får virkning som udøvelse i andre stater, og udøvelse i andre stater sidestilles med udøvelse i Danmark.

Efter de gældende regler føres der ikke kontrol med, om en patenteret opfindelse udøves her i landet i rimeligt omfang. Konsekvensen af manglende udøvelse er heller ikke, at patentet bortfalder, men alene at der er adgang for den, der ønsker det, til at ansøge om tvangsgicens. Denne adgang benyttes relativt sjældent i praksis.

Den indskrænkning i patenthaverens eneret, som tvangsgicensmuligheden er udtryk for, har traditionelt haft nationaløkonomisk og beskæftigelsesmæssig begrundelse. Man har herigennem ønsket at hindre, at udlændinge gennem patent blokerede den hjemlige industris udviklingsmuligheder og i stedet afsatte de patentbeskyttede varer på basis af import. Kunne denne fremgangsmåde ikke imodgås, var der i det lange løb fare for en forringelse af det nationale produktionsapparat.

Imidlertid forekommer denne begrundelse ikke holdbar for lande med en omfattende udenrigshandel og med medlemskabet af De europæiske Fællesskaber som baggrund. Heri er et af hovedprincipperne adgangen for varerne til frit at bevæge sig inden for medlemslandene. For at forhindre at patenthavere misbruger patentets geografiske begrænsning som middel til en opdeling af markederne, er der i Fællesskabets Patentkonvention indført det såkaldte »konsumtionsprincip« både for så vidt angår fællesskabspatenter og nationale patenter, jfr. art. 32 og art. 81. Princippet indebærer, at en patenthaver ikke kan gøre et lands patentregler gældende over for produkter, som han selv eller en trediemand med hans samtykke har markedsført i et andet land. Dette princip betyder, at det ikke er praktisk muligt at opretholde udøvelsespligten i patentlovgivningen. Baggrunden herfor er følgende:

For en virksomhed, der har patenter i en række lande på en given opfindelse, vil anvendelse af pa-

tenet i praktisk produktion i hvert enkelt land enten gennem en licenstager eller f. eks. et datterselskab kun være mulig, hvis der er sikkerhed for et marked med en lønsom afsætning af produktionen.

En sådan sikkerhed gives ikke, hvis konkurrerende produkter, der er fremstillet på basis af det samme patent i andre lande i kraft af konsumtionsprincippet frit kan bevæge sig ind i det pågældende land og sælges billigere.

Der er i princippet kun én udvej, at ophæve udøvelsespligten, i den forstand at den skal anses for opfyldt, hvis markedet dækkes ved import fra det land, hvor produktionen finder sted.

Der vil herefter ske det, at der i stedet for produktion i hvert enkelt land produceres for hele EF-området på steder, hvor det er mest hensigtsmæssigt, bl. a. med hensyn til muligheden for at skaffe arbejdskraft, få egnede lokaliteter og den nødvendige tekniske ekspertise. Der er således tale om en reform, som i det lange løb vil have en prisdæmpende effekt, fordi man har fjernet muligheden for, at patenthaverne kan drive en differentieret prispolitik i de enkelte lande på grundlag af de pågældende nationale patenter.

Ophævelsen af udøvelsespligten i de enkelte EF-lande er således - i tilfælde af gennemførelse af Fællesskabets Patentkonvention - uløseligt forbundet med den fri bevægelighed for patenterede produkter. Dette forhold er af særlig interesse for Danmark, hvor industrien i særlig grad er sammensat af mindre og mellemstore virksomheder. Disse vil have særligt vanskeligt ved at magte etablering af produktion for egen regning i hvert enkelt land, således som konsumtionsprincippet i sig selv fører til som ovenfor beskrevet. Disse virksomheder vil være mere interesseret i at kunne levere til ét samlet større marked fra produktion her i landet. Men det må selvsagt være en forudsætning, at gensidighed er til stede, d.v.s. at udøvelsespligten er ophævet i samtlige EF-lande.

Bestemmelserne om fri bevægelighed over landegrænserne uanset de enkelte nationale patenter gælder i princippet allerede på nuværende tidspunkt i kraft af EØF-traktatens bestemmelser, særlig art. 36, 85 og 86, således som disse bestemmelser er fortolket af EF-domstolen ved nogle centrale afgørelser truffet i årene 1966-1974.

Der er en vis tvivl om den nøjagtige rækkevidde af afgørelserne, men retsstillingen er dog så klar, at den har fundet udtryk i Fællesskabspatentkonventionens art. 32 og 81, der i det væsentlige må betragtes som en konstatering af, hvad der allerede

er gældende fællesskabsret til brug for denne konventions formål, når den træder i kraft.

Konventionens art. 90 giver hver af de kontraherende stater mulighed for at erklære, at den forbeholder sig ret til at bestemme, at de af dens domstole, der behandler sager om krænkelse af et fællesskabspatent, med parternes samtykke kan træffe afgørelse vedrørende virkningerne af fællesskabspatentet inden for den stat, hvor domstolene er beliggende.

Artikel 90 vil gøre det muligt at lægge afgørelsen af spørgsmålet om både indgreb og gyldigheden af et EF-patent for så vidt angår Danmark ved danske domstole, mens EF-patentkonventionen i øvrigt opererer med et system, hvorefter ugyldighedskendelse kun kan ske ved Den europæiske Patentmyndighed, og hvorefter de nationale domstole pådømmer sager om indgreb i patentet evt. på grundlag af en udtalelse om sagen fra Den europæiske Patentmyndighed.

Det vil formentlig være bedst i overensstemmelse med Romtraktatens system med præjudicielle afgørelser, at Danmark undlader at tage forbehold i henhold til art. 90, således at danske domstole, om de ønsker det, kan bygge deres afgørelser vedrørende EF-patenter på udtalelser fra Den europæiske Patentmyndighed. Forslaget bygger på den forudsætning, at et forbehold i henhold til art. 90 ikke tages.

Forbehold over for PCT, kapitel II om international, forberedende patenterbarhedsprøvnin

Stater, der tiltræder PCT, kan i henhold til traktatens art. 64 tage forbehold om, at de ikke er bundet af bestemmelserne om patenterbarhedsprøvnin, i henhold til traktatens kap. II, den såkaldte »Fase 2«. Dette betyder i så fald, at ansøgere, der er hjemmehørende i vedkommende stat, ikke kan få udført en sådan prøvnin hos de internationale myndigheder, og at ansøgnin

ikke kan videreføres på grundlag af »Fase 2«. I en deklaration, der er knyttet til EF-patentkonventionen, har EF-landene aftalt, at de vil rådføre sig indbyrdes med hensyn til bl. a. en reservation som den her nævnte.

De pågældende bestemmelser i konventionen vil træde i kraft, når 3 stater, der opfylder de specielle krav for ratifikation, har tiltrådt også kapitel II.

PCT-udvalget i Danmark afgav i 1970 en beretning om PCT-planen. Det siges heri, at dansk industri har givet udtryk for, at den lægger mest vægt på planens første fase, idet man finder det værdifuldt, at nyhedsundersøgelser bliver centraliseret og foretaget så hurtigt som muligt. Derimod

var dansk industri mere i tvivl om værdien af Fase 2, idet man frygtede, at den forberedende prøvning i realiteten ville blive anset for bindende af de nationale patentmyndigheder i modstrid med planens grundtanke.

Udvalgets konklusion på dette tidspunkt var, at en eventuel dansk tilslutning burde omfatte såvel planens Fase 1 som Fase 2 for at åbne mulighed for, at interesserede danske ansøgere også skal kunne benytte sig af Fase 2.

Det må dog understreges, at denne bedømmelse fandt sted i 1970, d.v.s. før de egentlige forhandlinger om det europæiske patentsystem. Det var imidlertid udvalgets opfattelse, at Danmark burde støtte PCT-planen, uanset hvorledes planerne om et regionalt patentsamarbejde inden for Europa måtte udvikle sig.

Industrirådet har udtalt, at Danmark ved ratifikation af traktaten bør tage forbehold over for Fase 2, og man ønsker, at rådet på ny høres, forinden Danmark eventuelt frafalder dette forbehold. Under forudsætning heraf kan Industrirådet anbefale, at Danmark ratificerer PCT. Denne holdning har tilslutning fra Dansk Forening for industriel Retsbeskyttelse. Også Dansk Forening til Fremme af Opfindelser ønsker, at der skal tages forbehold over for Fase 2. Industrien, der repræsenterer flertallet af ansøgerne, har således interesse i at få adgang til at opnå internationale nyhedsundersøgelsesrapporter, men efter det anførte ikke prøvningsrapporter.

Herefter vil det næppe blive aktuelt for Danmark at slutte sig til PCT's Fase 2, men kun Fase 1.

Det er imidlertid et spørgsmål, der bør finde sin endelige afgørelse under den nævnte EF-konsultation.

Europarådets Lovkonvention.

Lovkonventionen giver ligesom Den europæiske Patentkonvention mulighed for at tage forbehold med hensyn til næringsmidler og lægemidler, men forbeholdet skal tages tilbage senest 10 år efter konventionens ikrafttræden for vedkommende land. Den tilsvarende frist er i Den europæiske Konvention 10 år fra konventionens første ikrafttræden. Lovkonventionen tillader ligesom Den europæiske Konvention ikke forbud mod patent på fremgangsmåder til fremstilling af næringsmidler. EF-landene har formentlig til hensigt at ratificere Lovkonventionen, men i denne henseende råder en vis usikkerhed, især på baggrund af den til EF-patentkonventionen knyttede deklaration om samarbejde om harmonisering af de nationale lovgivning-

ger med henblik på ratifikation. Tiltræder Danmark Den europæiske Konvention uden forbehold for lægemidler og næringsmidler, vil også Lovkonventionen kunne ratificeres uden forbehold.

VI.

Forholdet til grundlovens § 20.

En dansk tiltrædelse af de europæiske konventioner vil indebære, at Den europæiske Patentmyndighed kan meddele et europæisk patent, der har samme virkning her i landet som et patent meddelt af danske myndigheder. Et sådant patent skal for fællesmarkedslandenes vedkommende efter overgangsperioden på 10 år udgøre et fællesskabspatent gældende som ét patent for samtlige fællesmarkedslande.

Den administrative og judicielle kontrol i forbindelse med udstedelsen af europæiske patenter vil blive udøvet udelukkende af fællesorganer, som – bortset fra EF-domstolen – vil blive oprettet med tilknytning til Den europæiske Patentmyndighed. EF-patentet kan endvidere kun kendes ugyldigt af disse »patentdomstole«. De nationale domstole bevarer derimod i princippet kompetencen til at afgøre andre retstvister vedrørende europæiske og fællesskabspatenter.

Der kan på denne baggrund være anledning til at rejse spørgsmål om, hvorvidt de nævnte konventioner er omfattet af grundlovens § 20, således at de må gennemføres i overensstemmelse med den særlige procedure i § 20, stk. 2.

§ 20 har følgende ordlyd:

»§ 20. Beføjelser, som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder, kan ved lov i nærmere bestemt omfang overlades til mellemfolkelige myndigheder, der er oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde.

Stk. 2. Til vedtagelse af lovforslag herom kræves et flertal på fem sjettedele af folketingets medlemmer. Opnås et sådant flertal ikke, men dog det til vedtagelse af almindelige lovforslag nødvendige flertal, og opretholder regeringen forslaget, forelægges det folketingsvælgerne til godkendelse eller forkastelse efter de for folkeafstemninger i § 42 fastsatte regler.«

Denne bestemmelse, der blev indsat i grundloven af 1953, bygger på en forudsætning om, at udøvelse af offentlig myndighed i forhold til borgerne som led i det danske forfatningsretlige system normalt kun kan ske ved myndigheder, der er danske i den forstand, at de på sædvanlig måde

er undergivet kontrol og ansvar her i landet.

Spørgsmålet om, i hvilke tilfælde der efter grundlovens § 20 foreligger overladelse til en international myndighed af »beføjelser, som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder« kan i flere henseender give anledning til tvivl. I den statsretlige litteratur er der imidlertid enighed om, at bestemmelsen navnlig tager sigte på overenskomster, der tillægger et internationalt organ kompetence til at udfærdige retsakter, såvel generelle regler som konkrete beslutninger, der skal gælde umiddelbart i de deltagende stater med virkning for private personer og virksomheder.

Hverken Europakonventionen eller EF-konventionen er omfattet af EF-tiltrædelseslovens §§ 1-4 sammenholdt med art. 3 i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasning af traktaterne, idet ingen af konventionerne er blevet undertegnet inden udgangen af 1972.

En juridisk vurdering synes herefter at måtte føre til, at de to europæiske patentkonventioner er omfattet af bestemmelsen i grundlovens § 20. Dette gælder derimod ikke PCT eller Strasbourgkonventionen.

VII.

Udkastet til forslag til lov om ændring af patentloven har været forelagt følgende organisationer og myndigheder til udtalelse:

Direktoratet for patent- og varemærkevæsenet
 Patentankenævnet
 Justitsministeriet
 Undervisningsministeriet
 Udenrigsministeriet
 Landbrugsministeriet
 Fiskeriministeriet
 Indenrigsministeriet
 Finansministeriet
 Energistyrelsen
 Monopoltilsynet
 Danmarks tekniske Højskole
 Danmarks farmaceutiske Højskole
 Foreningen af tekniske sagsbehandlere ved patentdirektoratet
 Dansk Forening for Industriens Patentingeniører
 De Danske Patentagenters Forening
 Dansk Patent- og Varemærkekonsulentforening af 1953
 Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse
 Udvalget til beskyttelse af videnskabeligt arbejde
 Dansk Ingeniørforening
 Ingeniør-Sammenslutningen
 Advokatrådet

Industrirådet

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd
 Landbrugsrådet
 De samvirkende danske Husmandsforeninger
 Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger
 Andersudvalget
 Landsorganisationen i Danmark
 Akademiet for de tekniske Videnskaber
 Dansk Forening til Fremme af Opfindelser
 Medicinimportørforeningen.

Til de enkelte ændringsforslag i lovforslagets § 1 bemærkes:

Til nr. 1. (§ 1).

Til § 1, stk. 1.

Denne bestemmelse fastlægger patentrettens subjekt og objekt samt angiver dens principielle indhold.

Ifølge den gældende § 1, stk. 1, har den, som har gjort en opfindelse, som kan udnyttes industrielt, eller den, til hvem opfinderens ret er overgået, ret til efter ansøgning at få patent på opfindelsen. Ved patent opnås eneret til at udnytte opfindelsen erhvervsmæssigt.

Hvis Danmark tiltræder Den europæiske Patentkonvention og Patentsamarbejdstraktaten, vil patent for Danmark kunne meddeles dels af den danske patentmyndighed, dels af Den europæiske Patentmyndighed. Betingelserne for at få europæisk patent for Danmark reguleres udelukkende af Den europæiske Patentkonvention, mens den danske patentlov er afgørende, for så vidt angår nationale ansøgninger og internationale ansøgninger, der videreføres i Danmark.

Ved i *stk. 1* at indføje »hos patentmyndigheden her i landet« er det præciseret, at patentloven alene angiver betingelserne for at opnå patent i de tilfælde, hvor patent meddeles af den danske patentmyndighed. Den regulering, som er nødvendig i forhold til europæiske patentansøgninger og patenter og fællesskabspatenter, er samlet i to særskilte kapitler, og ingen bestemmelser uden for disse kapitler finder umiddelbart anvendelse på disse patenter og patentansøgninger.

Ved gennemførelsen af den gældende lov påtænkte man en udvidelse af området for industriel anvendelighed, således at den dagældende fortolkning, der var snævrere end Pariserkonventionens art. 1, nr. 3, giver mulighed for, skulle udvides til også at omfatte landbrug, skovbrug og havebrug. I afventning af den fællesnordiske ordning, som lovens kap. III sigtede imod, fastholdt man dog den hidtidige, specielt danske praksis. Ved en ratifikation af Strasbourgkonventionen og

Den europæiske Patentkonvention kan denne snævrere fortolkning ikke opretholdes, men selv bortset herfra bør nu gennemføres den forståelse af, hvad der kan »udnyttes industrielt«, som oprindeligt var tilsigtet med patentloven af 1967. Herved sker en harmonisering med mangeårige praksis i Finland, Norge og Sverige.

Efter ikraftsættelse af nærværende lovforslag skal udtrykket »udnyttes industrielt« således forstås i overensstemmelse med Pariserkonventionen, hvorefter begrebet industriel ejendomsret skal forstås i videste betydning og finder anvendelse ikke blot på industri og handel i egentlig forstand, men også på landbrugets område og på erhverv, hvis formål er udvikling af råstoffer, samt på alle fabrikerede eller naturlige produkter, f. eks. vin, korn, tobaksblade, frugt, dyr, mineralier, mineralvand eller blomster og mel.

Til § 1, stk. 2.

Den nuværende patentlovs § 1 indeholder ingen afgrænsning af det patentretlige opfindelsesbegreb bortset fra kravet om, at opfindelsen skal kunne udnyttes industrielt.

I den fælles nordiske betænkning fra 1963 redegjorde komiteerne for opfindelsesbegrebet. Der foreligger kun en opfindelse, som kan udnyttes industrielt, hvis opfindelsen har teknisk karakter og teknisk virkning og kan reproduceres.

Komiteerne henholdt sig i betænkningen til den forståelse af opfindelsesbegrebet, som igennem årene er fastlagt i teori og i praksis såvel i nordisk som i fremmed ret. Komiteerne nævnte en række fænomener, som falder uden for opfindelsesbegrebet, som f. eks. opdagelser og visse forholdsregler, der opfattes som blotte anvisninger til det menneskelige intellekt.

Den europæiske Patentkonvention bestemmer imidlertid i artikel 138, at et europæisk patent, hvis gyldighed prøves af de nationale domstole, kun må kendes ugyldigt af grunde, som er opregnet dér. Artikel 138 henviser bl. a. til artikel 52-57, som bestemmer, hvad der er patenterbart, og udtrykkeligt angiver en række fænomener, som falder uden for opfindelsesbegrebet. På denne baggrund må det anses for praktisk nødvendigt, at patentloven indeholder en tilsvarende afgrænsning af opfindelsesbegrebet.

De afgrænsninger af det patentretlige opfindelsesbegreb, som ifølge forarbejderne og praksis gælder nu, bliver ved den foreslåede formulering af stk. 2 i alt væsentligt blot lovfæstet.

Forslagets stk 2, nr. 1, omfatter opdagelser, videnskabelige teorier og matematiske metoder.

Disse har altid været udelukket fra patentering. Ved opdagelser er der tale om erkendelse af noget allerede i naturen forekommende, som blot ikke hidtil har været kendt eller beskrevet. En videnskabelig teori anses ikke for at være patenterbar som sådan, men gøres en teori anvendelig i praksis til løsning af et teknisk problem, kan den eventuelt danne grundlag for en patenterbar opfindelse.

Stk. 2, nr. 2, angår kunstneriske frembringelser. I denne sammenhæng omfatter kunstneriske frembringelser ikke blot fysiske produkter, såsom malerier og skulpturer, men også f. eks. musik. En genstand udelukkes på den anden side ikke fra patenterbarhed derved, at den ud over sin tekniske karakter også skulle have æstetisk værdi.

Stk. 2, nr. 3, omfatter forskellige former for rene anvisninger til det menneskelige intellekt. Dette er ikke handlingsregler, der tager sigte på at forandre omverdenen, men er blot forholdsregler i form af materielt uproduktive anvisninger.

Under denne kategori hører også programmer for datamaskiner. Sådanne programmer kan ikke patenteres i det omfang, de alene indebærer anvisninger til det menneskelige intellekt.

Stk. 2, nr. 4, ligger nær op af, hvad der kan betegnes som anvisninger til det menneskelige intellekt. Med metoder til fremlæggelse af information sigtes her til måden at udforme informationsmateriale på. Det kan f. eks. være den grafiske udformning af en tabel for at gøre den mere letlæst.

Opregningen i stk. 2 er – som ordet »især« angiver – alene en eksemplifikation, der ikke skal anses for udtømmende.

Til § 1, stk. 3.

I stk. 3 optages en yderligere begrænsning af det patentretlige opfindelsesbegreb. I lighed med Den europæiske Patentkonventions artikel 52, stk. 4, fastslås det her, at fremgangsmåder til kirurgisk eller terapeutisk behandling eller til diagnosticering, som foretages på mennesker eller dyr, ikke skal anses som patenterbare opfindelser. Denne forståelse af opfindelsesbegrebet er gældende i de nordiske og de fleste andre europæiske lande, selv om den ikke har fundet udtryk i disse landes patentlove. Det bemærkes, at denne bestemmelse ikke hindrer, at der kan meddeles patent på *genstande*, som er beregnet til brug ved sådanne lægkelige fremgangsmåder, som ikke er patenterbare i sig selv. Der kan således meddeles patent på f. eks. et operationsinstrument.

Til § 1, stk. 4.

Den gældende patentlovs § 1, stk. 2, bliver her-

efter *stk. 4*. Den stemmer overens med artikel 53 i Den europæiske Patentkonvention.

Bestemmelsen om, at patent kan meddeles på mikrobiologiske fremgangsmåder og produkter af sådanne fremgangsmåder blev optaget i patentloven af 1967 i forbindelse med bestemmelsen om, at patent ikke meddeles på plantesorter eller dyreracer eller væsentligt biologiske fremgangsmåder til fremstilling af planter eller dyr. Begge bestemmelser var i overensstemmelse med allerede gældende praksis på området og blev optaget i loven bl. a. under hensyn til, at konventionen af 2. december 1961 om beskyttelse af plantenyheder indeholdt bestemmelser om, at der ikke må kunne opnås beskyttelse såvel efter de i denne konvention indeholdte regler som efter patentlovgivningen. Tilsvarende bestemmelse var også optaget i det foreløbige konventionsudkast, der var udarbejdet inden for EF.

Medens de nævnte nyskabelser vedrørende plantesorter og dyreracer ikke har været anset for opfindelser, der kan udnyttes i industrien, gælder dette ikke mikrobiologiske fremgangsmåder. Således har man f. eks. gennem årene patenteret fremgangsmåder til ølbrygning under anvendelse af gær. Den egentlige udvikling på det mikrobiologiske område begyndte imidlertid i 1940'erne, da man opdagede, at der ved dyrkning af mikroorganismer på en langt enklere og billigere måde end ved de hidtil anvendte metoder kunne fremstilles kemiske forbindelser. Siden da er patenter på sådanne opfindelser til udnyttelse inden for den kemiske industri meddelt her i landet og overalt i den civiliserede verden.

Til nr. 2. (§ 2).

I denne paragraf behandles nyhedskravet og kravet om opfindeshøjde. Ifølge gældende lovs § 2, stk. 1, meddeles patent kun på opfindelser, som væsentligt adskiller sig fra, hvad der var kendt før patentansøgningens indleveringsdag. Kravet om, at opfindelsen skal adskille sig væsentligt fra, hvad der er kendt, indebærer, at der udover kravet om nyhed stilles krav om en vis opfindeshøjde.

I gældende lov stilles der til enhver opfindelse principielt krav om nyhed og om opfindeshøjde. For så vidt angår nyhedskravet sker der ingen ændring ved lovforslaget, som derimod indeholder en begrænsning i anvendelsen af kravet om opfindeshøjde. For at harmonisere grundlaget for patenterbarhedsvurderingen med bestemmelsen i artikel 56 i konventionen om europæiske patenter fastsættes nu i *stk. 2*, at der ikke kræves opfindelses-

højde i forhold til ældre ansøgninger, som ikke var almindelig tilgængelige på ansøgningens indleveringsdag.

I *stk. 3* bestemmes det, at internationale patentansøgninger og europæiske patentansøgninger, når visse betingelser er til stede, ved bedømmelsen af nyheden skal betragtes som nationale patentansøgninger, der er blevet almindelig tilgængelige i overensstemmelse med reglerne i § 22. De nærmere betingelser herfor findes i de særlige kapitler, som regulerer de internationale patentansøgninger og europæiske patentansøgninger i §§ 29, 38 og 82. Sådanne ansøgninger kan altså i lighed med danske patentansøgninger være nyhedshindrende, allerede inden de er blevet almindelig tilgængelige.

Den nyhedsregel, som foreslås i *stk. 4*, er i overensstemmelse med art. 54, stk. 5, i Den europæiske Patentkonvention. Forslaget indebærer, at når blot én anvendelse inden for det nævnte område er blevet kendt, er videre patentering af stoffer eller stofblandinger til anvendelse inden for dette område udelukket, uanset hvor forskellige disse anvendelser måtte være.

Gældende ret indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse med hensyn til patentering af stoffer eller stofblandinger til en ny anvendelse. Det må imidlertid anses for uheldigt, om der i dansk ret skulle være en videre adgang til at få patent på produkter, som anvendes som lægemiddel, end ifølge Europapatentkonventionen.

I *stk. 5* er sket en tydeliggørelse i forhold til *stk. 3* i gældende lov. Reelt er indholdet uændret.

Til nr. 3. (§ 3).

I denne paragraf bestemmes det nærmere indhold af den eneret, patenthaveren har i henhold til § 1. Den generelle udformning af gældende lovs § 3 tilsigter at beskytte patenthaveren mod enhver form for erhvervmæssig udnyttelse, som sker uden hans samtykke. De udtrykkeligt nævnte udnyttelsesformer tjener blot som eksempler uden at være udtømmende. Gældende lovs § 3, stk. 2, indeholder en regel om den såkaldte indirekte produktbeskyttelse, og *stk. 3* er en undtagelsesregel fra hovedreglen i *stk. 1* til fordel for godtroende købere.

Såfremt Fællesskabspatentkonventionen træder i kraft, vil der for Danmark blive meddelt fællesskabspatenter af Den europæiske Patentmyndighed på grundlag af en europæisk patentansøgning. Eneretten indhold bestemmes i Fællesskabspatentkonventionens artikel 29-31. Disse regler adskiller sig fra gældende dansk ret dels derved, at de udtømmende opregner hvilke handlinger, der er forbe-

holdt patenthaveren, dels derved, at de opregner både de handlinger, som udgør direkte patentkrænkelser, og de, som udgør middelbar patentkrænkelser.

Selv om den gældende retstilstand her i landet med hensyn til enerettens indhold og ansvaret for patentindgreb i hovedsagen ikke adskiller sig fra de tilsvarende bestemmelser i Fællesskabspatentkonventionen, må det anses for u hensigtsmæssigt, at danske domstole skulle anvende forskellige regelsæt til bestemmelsen af enerettens indhold for de to typer patenter. § 3 er derfor udformet således, at den – sammen med den gældende lovs § 5 – ret noje svarer til artikel 29–31.

I *stk. 1* bestemmes, hvad der skal anses for direkte patentindgreb. Bortset fra redaktionelle forskelle svarer *stk. 1* til Fællesskabspatentkonventionens artikel 29 om forbud mod direkte anvendelse af opfindelsen. Om det er *stk. 1, nr. 1* eller *2*, der skal anvendes, afhænger af, om det drejer sig om et produkt eller en fremgangsmåde.

Stk. 1, nr. 5, svarer til den gældende patentlovs § 3, *stk. 2*, der vedrører den såkaldte indirekte produktbeskyttelse. I henhold til Fællesskabets Patentkonventions art. 29 c er denne beskyttelse begrænset til de ved fremgangsmåden direkte fremstillede produkter. Dette er i det væsentlige i overensstemmelse med gældende dansk ret. Det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, skal, uanset at det ikke fremgår af ordlyden, forstås på samme måde som patentkonventionens regel.

Forslagets *stk. 2* indeholder regler om middelbar patentkrænkelser. Bestemmelsen er udformet på grundlag af Fællesskabskonventionens artikel 30. Den gældende patentlov indeholder ikke bestemmelser om ansvar for medvirken til patentkrænkelser. Et sådant ansvar kan imidlertid følge af de almindelige strafferetlige regler om medvirken, ligesom den medvirkende kan blive erstatningspligtig efter de almindelige grundsætninger om erstatning uden for kontraktforhold. Ud fra de betragtninger, som er nævnt i indledningen til bemærkningerne til denne paragraf, og da en udtrykkelig regel om middelbar patentkrænkelser ikke synes at indebære væsentlige ændringer i den gældende retstilstand, er en sådan harmonisering ønskelig.

I henhold til art. 31 i Fællesskabets Patentkonvention begrænses et fællesskabspatent således, at bl. a. udnyttelse af opfindelsen inden for private rammer eller i forsøgsøjemed skal være tilladt.

Dette gælder dog ikke i tilfælde af den såkaldte middelbare patentkrænkelser, jfr. konventionens art. 30, *stk. 3*.

Det fastsættes i overensstemmelse hermed i *stk. 2, 5. pkt.*, at midler til at udnytte opfindelsen ikke må tilbydes eller leveres til personer, der udfører handlinger i ikke-erhvervsmæssigt øjemed eller i forsøgsøjemed, ligesom der heller ikke må tilbydes eller leveres midler, der kræves til tilberedning af patenterede lægemidler i individuelle tilfælde.

I *stk. 5, nr. 1*, bestemmes, at eneretten ikke omfatter handlinger, der udføres i ikke-erhvervsmæssigt øjemed. Bestemmelsen svarer til art. 31 a i Fællesskabskonventionen. Der er ikke tilsigtet nogen ændring i forhold til gældende ret, idet kriteriet om erhvervsmæssig udnyttelse i den nugældende formulering findes i *stk. 1*.

Da konventionen ikke indeholder en bestemmelse svarende til patentlovens § 3, *stk. 3*, hvorefter eneretten ikke omfatter udnyttelsen af genstande købt i butik, kan en sådan bestemmelse ikke opretholdes. Bestemmelsen, der blev indført med patentloven af 20. december 1967, har næppe haft videre praktisk betydning.

Stk. 5, nr. 2, vedrører det såkaldte konsumtionsprincip. Dette indebærer, at eneretten ikke omfatter handlinger angående produkter, efter at patenthaveren eller andre med hans samtykke har bragt dem i omsætning her i landet.

Det vil sige, at patenthaverens ret udtømmes (konsumeres) gennem det lovlige salg af de enkelte eksemplarer af det pågældende produkt eller lignende, som er omfattet af patentet. Gældende nordisk patentlovgivning indeholder ikke nogen udtrykkelig regel af dette indhold, men princippet er almindeligt anerkendt. Når man nu medtager en udtrykkelig regel, skyldes det, at en lignende bestemmelse findes i FPK art. 32, og at bestemmelsen er nødvendig som baggrund for reglen i *stk. 4*, der tjener til gennemførelse af artikel 81 i Fællesskabets Patentkonvention.

Med hensyn til betegnelsen »produkter« bemærkes, at det ikke er afgørende for konsumtionen, om det pågældende patent vedrører en genstand, en fremgangsmåde eller en bestemt anvendelse.

En patentbeskyttet genstand er »bragt i omsætning«, når den er overgivet til erhververen i forbindelse med salg, udlejning, pantsætning m. v.

Bestemmelsen vedrører »omsætning her i landet«. Det er imidlertid ikke udelukket, at der i særlige tilfælde kan indtræde konsumtion af den danske patentret i relation til produkter, der er bragt i omsætning i udlandet, således at de uanset det danske patent kan indføres her til landet. Sådanne spørgsmål må i sidste instans afgøres af domstolene.

I *stk. 5, nr. 3*, er det fastsat, at eneretten ikke

omfatter handlinger, som udføres i forsøgsøjemed i forbindelse med genstanden for den patenterede opfindelse. Bestemmelsen svarer til art. 31 b i Fællesskabskonventionen.

I *stk. 3, nr. 4*, er indføjet en bestemmelse om, at eneretten ikke omfatter tilberedning i et apotek af et lægemiddel efter lægerecept i individuelle tilfælde eller handlinger, der vedrører det således fremstillede lægemiddel.

Reglen skal ses i sammenhæng med, at det hidtil gældende forbud mod produktpatent på kemiske forbindelser, herunder lægemidler, ophæves. Et apotek skal således kunne fremstille et lægemiddel ifølge en recept uden derved at risikere at begå patentkrænkelser. Det bemærkes, at kun tilberedning, som sker i anledning af en for en bestemt person udfærdiget lægerecept, er undtaget fra eneretten. Reglen svarer til Fællesskabspatentkonventionens artikel 31 c.

Grundlaget for bestemmelsen i *stk. 4* er konventionens artikel 32, der angår spørgsmålet, om og i hvilket omfang de rettigheder, der knytter sig til fællesskabspatentet, kan udøves, når det af patentet beskyttede produkt er bragt i omsætning inden for fællesmarkedet. De fleste af EF-landene anerkender begrebet konsumtion af patentretten.

Dette princip skal også gælde for fællesskabspatentet. De rettigheder, der knytter sig hertil, skal være udtømt, når det af patentet beskyttede produkt er bragt i omsætning i en af staterne i De europæiske Fællesskaber af patenthaveren eller af andre med hans samtykke, medmindre særlige i bestemmelsen angivne hensyn taler herimod.

Princippet er blevet bekræftet gennem EF-Domstolens afgørelser vedrørende nationale patenter, som f. eks. i retssagen 14/74 Centrafarm B.V./Sterling Drug Inc.

Det kræves, at omsætningen sker med patenthaverens udtrykkelige samtykke. Hidrører omsætningen fra indehaveren af en tvangslicens i henhold til artikel 46, indtræder konsumtion ikke, jfr. artikel 46, stk. 1, sidste punktum, der udelukker anvendelse af artikel 32 i tilfælde af markedsføring i lande, der ikke dækkes af tvangslicensen.

Et udtrykkeligt samtykke fra patenthaveren foreligger heller ikke, når en tredjemand overskrider de ham givne rettigheder til patentet. Dette gælder særligt, hvis en licenshaver fremstiller produkterne ud over det aftalte stykantal og bringer dem i omsætning, hvis han i stedet for blot at sælge det af patenthaveren leverede produkt selv fremstiller det, eller hvis han i modstrid med en territorialt begrænset licens eksporterer produktet til et land, der ikke dækkes af licensen.

Artikel 32 fastsætter som nævnt endnu en undtagelse med hensyn til konsumtion af de rettigheder, som knytter sig til fællesskabspatentet, nemlig i tilfælde hvor der foreligger grunde, der efter fællesskabsretten ville gøre det rimeligt at give fællesskabspatentet en større udstrækning end normalt. Ved »fællesskabsretten« forstås såvel Romtraktatens regler som den afledede ret og Domstolens afgørelser, samt nationale retsprincipper i de 9 medlemsstater, som er fælles for disses nationale lovgivninger.

Ligesom artikel 32 indeholder bestemmelser om konsumtion af de rettigheder, der er knyttet til et fællesskabspatent, giver artikel 81 af hensyn til sikringen af de frie varebevægelser inden for fællesmarkedet samme regel for nationale patenter. Bestemmelsen tager hensyn til den ovennævnte praksis, der er udviklet af Domstolen, der dog kun har kunnet beskæftige sig med konsumtion af rettigheder, der er knyttet til nationale patenter.

Artikel 81 angår ikke tilfælde, hvor der i de enkelte stater findes parallelle patenter, men drejer sig udelukkende om konsumtion af rettigheder, der er knyttet til nationale patenter, når det patentbeskyttede produkt er bragt i omsætning i en af de kontraherende stater af patenthaveren selv eller af andre med hans samtykke. I denne forbindelse får den fra artikel 32 overtagne begrænsning, hvorefter konsumtion ikke indtræder, hvis der foreligger særlige grunde, en speciel betydning.

I henhold til artikel 81, stk. 2, bliver der tillige tale om konsumtion, når produktet er bragt i omsætning, ikke af patenthaveren, men af en med ham økonomisk forbundet virksomhed eller lignende, der er indehaver af et nationalt patent i en anden stat på samme opfindelse.

Som i artikel 46, stk. 1, sidste punktum, om tvangslicenser vedrørende fællesskabspatenter gøres det i artikel 81, stk. 3, klart, at omsætning af et produkt på grundlag af en tvangslicens til udnyttelse af et nationalt patent hverken skal opfattes som en omsætning hidrørende fra patenthaveren, fra en med ham økonomisk forbundet virksomhed eller lignende, eller som sket med patenthaverens samtykke.

I henhold til artikel 86, stk. 3, gælder artikel 81 for europæiske patenter, der udstedes i den overgangsperiode, hvor disse kan meddeles, sideordnet med fællesskabspatenter.

Bestemmelsen i lovforslagets § 3, stk. 4, indfører reglen i artikel 81 i dansk patentlovgivning, som grundlag for international konsumtion af nationale patenter inden for De europæiske Fællesskaber.

Bestemmelsen i § 3, stk. 4, vil først kunne sættes i kraft, når Fællesskabets Patentkonvention er i kraft, jfr. lovforslagets § 2 og bemærkningerne her til.

Sideordnet med udviklingen af retsregler og retspraksis med hensyn til den internationale anvendelse af patentrettigheder set i forhold til Fællesmarkedstraktatens regler om frie varebevægelser er disse rettigheder genstand for regulering i kraft af traktatens monopolretlige bestemmelser og de tilsvarende nationale regler. I sidstnævnte henseende har monopoltilsynet bl. a. udtalt følgende:

»Det har stedse været monopoltilsynets opfattelse, jfr. herom tilsynets tidligere nævnte udtalelse af 29. maj 1964, at udnyttelsen af en konkurrencebegrænsning, der har sit grundlag i patentretten, er omfattet af monopolloven og underkastet tilsyn i henhold til denne. Det er dog klart, at indgreb i medfør af monopolloven – og muligvis prislovgivningen – over for urimelige virkninger af patentrettens udøvelse må ske under hensyntagen til de samfundsmæssige hensyn, der begrunder den ved et patent opnåede legale eneret. Monopoltilsynet kan således ikke gribe ind i selve patentretten, men kun over for patentrettens urimelige udøvelse, som skyldes patenthaverens egen udnyttelse af patentet eller den udnyttelse, der sker ved udstedelse af licens til tredjemand. Ifølge monopollovens § 11 påhviler det monopoltilsynet at gribe ind over for konkurrencebegrænsningers urimelige virkninger i henseende til priser eller forretningsbetingelser eller vilkårene for erhvervsudøvelsen.

Hvad der ligger i selve patentretten, er dog langt fra afklaret og er stadig genstand for nærmere prøvelse ved domstolene i andre lande (f.eks. Sverige) og i EF. De seneste års udvikling er gået i retning af snævrere grænser for, hvad der forstås ved selve patentretten, hvorved monopol- og prislovgivningen i videre omfang end hidtil antaget vil kunne bringes i anvendelse over for patentrettens udøvelse.

Udviklingen i andre lande og på internationalt plan vil også få indflydelse på danske forhold, og den øgede begrænsning af konkurrencen, der vil følge af de foreslåede ændringer af patentloven, vil skærpe nødvendigheden af, at monopoltilsynet gør brug af sine beføjelser i henhold til monopol- og prislovgivningen over for en urimelig udøvelse af patentretten.«

Til nr. 4. (§ 6).

Ifølge gældende lovs § 6 kan handelsministeren bestemme, at ansøgning om patent på en opfin-

delse, som tidligere er angivet i en ansøgning om beskyttelse uden for riget, i forhold til bestemmelserne om nyhedshinder og opfindeshøjde (§ 2) og forbenyttelsesret (§ 4), efter begæring skal anses som indleveret samtidig med sidstnævnte ansøgning. De nærmere regler om prioritet findes i §§ 9–12 i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 481 af 20. december 1967 (patentbekendtgørelsen).

Bestemmelsen om prioritet har sin baggrund i Pariserkonventionen. Den skal gøre det muligt at få patent på samme opfindelse i flere lande, uden at ansøgeren for at forhindre, at der opstår nyhedshinder, behøver at indlevere ansøgningen samtidig i alle lande, der er tilsluttet Pariserkonventionen.

Efter bestemmelsen kan prioritet kun opnås, hvis patentansøgning indleveres her i landet, inden 12 måneder efter at ansøgning om patent på samme opfindelse er indleveret i en anden konventionsstat. Begæring om prioritet skal fremsættes inden 3 måneder efter ansøgningens indlevering her i landet.

Ifølge Patentsamarbejdsstraktaten skal der være mulighed for i en international patentansøgning at påberåbe prioritet fra en tidligere ansøgning i et land, som er udpeget i den internationale ansøgning. I henhold til artikel 87 i Den europæiske Patentkonvention kan prioritet opnås på grundlag af ansøgninger, som er indleveret i et land, der har tiltrådt Pariserkonventionen, hvis europæisk patentansøgning indleveres senest 12 måneder efter den prioritetsbegrundende første ansøgning. Prioritet skal begæres ved indleveringen af den europæiske patentansøgning.

Som Den europæiske Patentkonvention er formuleret, vil den, som søger europæisk patent for Danmark, kunne påberåbe sig prioritet fra en national dansk patentansøgning, fra en international ansøgning i henhold til Patentsamarbejdsstraktaten, som omfatter Danmark, eller fra en europæisk patentansøgning, der omfatter Danmark.

Det er derfor fundet rimeligst, at også den, der søger patent her i landet ved en national ansøgning, skal kunne opnå prioritet på grundlag af en tidligere her i landet indleveret ansøgning. Dette har fundet udtryk ved at indføje ordene »patent her i landet« i § 6, stk. 1.

Bestemmelsen er desuden gjort mere udførlig ved at optage en del af de regler, der nu findes i patentbekendtgørelsens § 9. Dette indebærer bl. a., at det af bestemmelsen nu fremgår, på hvilke vilkår prioritet kan påberåbes fra en ansøgning, der er indleveret i et land, som ikke er tilsluttet Pari-

serkonventionen. Som det også er tilfældet i Den europæiske Patentkonvention, kræves der gensidighed i forhold til det pågældende land. Det er desuden fundet nødvendigt at stille krav om, at lovgivningen i det pågældende land i hovedsagen stemmer overens med Pariserkonventionen.

Bestemmelsen indebærer ikke, at det land, prioriteten påberåbes fra, skal være folkeretligt anerkendt som en stat.

Til nr. 5. (§ 7).

Denne bestemmelse svarer til den gældende patentlovs § 8.

Hvis Den europæiske Patentkonvention træder i kraft her i landet, kan patenter for Danmark meddeles dels af Den europæiske Patentmyndighed, dels af patentdirektoratet. For at undgå at *stk. 1, 1. pkt.*, bliver misvisende, er indføjet »her i landet«, således at patentmyndigheden her i landet er patentdirektoratet og patentankenævnet.

Definitionen i *stk. 1, 2. pkt.*, er indføjet for ikke at tynde lovteksten, hver gang patentmyndigheden nævnes.

Stk. 2 er uændret den gældende patentlovs § 8, *stk. 2.*

Til nr. 6. (§ 8).

Den tilsvarende bestemmelse findes i gældende lovs § 9.

Reglen i *stk. 1* foreslås ændret, således at den også dækker de tilfælde, hvor der ifølge en international patentansøgning også søges patent for Danmark.

Ifølge Patentsamarbejdstraktaten vil patentansøgninger, som senere skal behandles af den danske patentmyndighed, kunne indleveres til en fremmed patentmyndighed eller under visse forudsætninger til en international organisation.

På den baggrund, for hvilken der er redegjort i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, er det hensigten at indføre en adgang til at opnå patent på et stof eller en kemisk forbindelse som sådan, d.v.s. uden at patentbeskyttelsen er begrænset til bestemte anvendelsesområder.

Anvendelsesområdet for det pågældende stof skal efter nugældende praksis angives i patentkravene eller fremgå af de for stoffet i patentkravene angivne egenskaber. Lovforslaget indebærer, at dette vilkår bortfalder, hvorved der gives en patentbeskyttelse, der dækker enhver form for anvendelse af stoffet.

Der foretages herved en så betydningsfuld ændring i dansk patentlovgivning, at denne ændring

— uanset at gældende praksis ikke er lovfæstet — bør fremgå af selve patentloven.

Det bestemmes derfor i en ny regel i § 8, *stk. 2, 2. pkt.*, at den omstændighed, at opfindelsen angår en kemisk forbindelse, ikke medfører, at en bestemt anvendelse skal angives i patentkravet.

Indførelsen af den ubegrænsede produktbeskyttelse for opfindelser på det kemiske område vil stille patentmyndigheden over for visse nye problemer m.h.t. praktiseringen af patenterbarhedsvilkårene på dette område.

Det må stærkt fremhæves, at de sædvanlige betingelser for patenterbarhed må være opfyldt, d.v.s. at der må foreligge en opfindelse, der kan udnyttes industrielt, som er ny, og som har opfindelseshøjde. Et nyt stof kan således ikke i sig selv anses for en patenterbar opfindelse, idet der hertil kræves, at stoffet skal være anvendeligt inden for det materielle produktionsliv. En opfindelse foreligger derfor først, når stoffets anvendelighed inden for et teknisk område er påvist eller dog sandsynliggjort.

Det spørgsmål, som i denne sammenhæng særlig har tildraget sig opmærksomhed, er kravet til opfindelseshøjde ved behandling af patentansøgninger, der angår stofpatenter med ubegrænset produktbeskyttelse. Afgørelsen må afhænge af en konkret bedømmelse, der vil kunne bygge på stoffets særlige struktur, på dets specielle egenskaber eller på andre forhold.

Åt man går over til at give en ren produktbeskyttelse uden anvendelsesbegrænsning vil således indebære, at patenter med fuld produktbeskyttelse ikke blot vil blive udstedt i de forholdsvis sjældne tilfælde, hvor et stof af en helt ny kemisk konstitution er opfundet.

Også efter den nye ordning må stoffets patenterbarhed bedømmes på grund af stoffets anvendelse og dets effekt på det opgivne anvendelsesområde og ikke blot på grund af en vurdering af, hvor meget stoffet i sig selv adskiller sig fra tidligere kendte stoffer. Stort set vil praksis med hensyn til patenterbarhedsbedømmelsen kunne opretholdes uændret. Den nye ordning vil først og fremmest komme til udtryk ved udformningen af patentkravene og ved bedømmelsen af beskyttelsesomfanget.

Den ubegrænsede produktbeskyttelse udelukker ikke, at der kan meddeles stofpatenter som hidtil med begrænset anvendelsesområde, hvis ansøgeren ønsker dette.

Er der imidlertid meddelt et stofpatent, beskytter patentet opfindelsen, d.v.s. stoffet som sådant mod de former for udnyttelse, som fremgår af pa-

tentlovens § 3, hvilket vil sige, at ingen andre end patenthaveren må udnytte opfindelsen erhvervs-mæssigt på de heri beskrevne måder.

Dog kan en ny, ikke forudset og ikke nærliggen- de anvendelse af det pågældende stof, føre til et afhængigt patent på den pågældende anvendelses- form.

Det samme gælder en særlig fremstillingsmetode for stoffet, hvis metoden i sig selv er en opfin- delse, der opfylder betingelserne for patentering.

I forhold til gældende lovs § 9, stk. 2, er der i *stk. 2* tilføjet et nyt sidste pkt. om yderligere krav til ansøgningen. I de tilfælde, hvor opfindelsen angår en mikrobiologisk fremgangsmåde eller et produkt fremstillet ved en sådan fremgangsmåde, skal der ske deponering af den mikrobiologiske kultur, som skal anvendes ved udøvelsen af opfin- delsen. Kravet om deponering svarer til Den europæiske Patentkonventions regler herom, jfr. regel 28. Det er betinget af et ønske om, at bestemmel- serne i patentloven om, hvorledes opfindelsen skal beskrives i ansøgningen, stemmer overens med konventionen. Konventionens regler om deponer- ing af mikrobiologiske kulturer antages i øvrigt at blive normdannende i Europa.

Bestemmelserne om deponering vil blive fastsat af handelsministeren således, at man så vidt muligt undgår misbrug af de deponerede mikroorganis- mer, når disse bliver almindelig tilgængelige som en del af ansøgningen.

Der stilles i loven alene krav om, at mikroorga- nismer, som ikke allerede er almindelig tilgænge- lige, skal deponeres.

Den foreslåede regel er baseret på, at der indgås aftaler med institutioner, der kan modtage sådanne kulturer til opbevaring. Det må herved sikres, at prøver af kulturer rent faktisk kan skaffes til veje, og at ikke f. eks. uforholdsmæssigt store udgifter eller vanskeligheder med forsendelse gør dette umuligt.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* er ny. Ifølge denne skal ansøgningen foruden beskrivelse og pa- tentkrav indeholde et såkaldt sammendrag. Det vil sige et resumé, som angiver det tekniske problem opfindelsen behandler, grundprincipperne for den løsning opfindelsen indebærer, og opfindelsens hovedsagelige anvendelse.

Såvel Den europæiske Patentkonvention som Patentsamarbejdstraktaten stiller krav om et sam- mendrag. Det skal tjene som en hurtig og let infor- mation om, hvad ansøgningen indeholder. Det har ikke nogen selvstændig betydning og kan således ikke påberåbes ved afgørelsen af, hvad der frem- går af ansøgningen, hverken ved fastlæggelsen af

beskyttelsesomfanget eller ved anvendelsen af ny- hedsreglen i § 2, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 4 og 5 svarer til de gældende bestemmelser i patentlovens § 9, stk. 2 og 3.

Til nr. 7. (§ 9).

Ifølge Patentsamarbejdstraktatens artikel 15, stk. 5, kan en national patentansøgning på ansøgerens begæring nyhedsundersøges hos en international, nyhedsundersøgende myndighed, hvis det pågæl- dende lands lov tillader dette. Dette vil eventuelt kunne bevirke nedsættelse af afgiften for internati- onal nyhedsundersøgelse, hvis den samme opfin- delse senere gøres til genstand for en international patentansøgning.

Det foreslås, at der gives ansøgere i Danmark mulighed for at få international nyhedsundersø- gelse af deres nationale ansøgninger. Dette vil give en ansøger et grundlag for overvejelsen af, hvorvidt han skal indlevere en international ansøgning inden for prioritetsåret.

Til nr. 8. (§ 13).

I denne bestemmelse foreslås udtrykket »akterne i ansøgningssagen« erstattet af udtrykket »ansø- gningen«. Dette sker på baggrund af den foreslåede bestemmelse i § 8 om, at en kultur af en mikroor- ganisme i visse tilfælde indgår i patentansøgning- en. Det forekommer derfor mest naturligt i § 13 at tale om ansøgningen og ikke om akterne i an- søgningssagen.

Ændringen vil tillige bringe loven i overensstem- melse med den praksis, man har fulgt efter gæl- dende lov, således som den fremgår af §§ 17–19 i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 481 af 20. december 1967 angående ansøgninger om patent m. v.

Til nr. 9. (§ 15, stk. 1).

Gældende lovs § 15 regulerer behandlingen af ansøgninger, som lider af mangler, uanset om man- gelen er af formel eller materiel karakter. Efter denne bestemmelse kræves altid ansøgerens med- virken til afhjælpning af mangler.

Både Patentsamarbejdstraktaten og Den europæ- iske Patentkonvention indeholder særlige regler om fastsættelsen af sammendragets endelige ordlyd. Den europæiske Patentmyndighed fastsætter denne ensidigt, og i henhold til Patentsamarbejdstrakta- ten har den internationale, nyhedsundersøgende myndighed den samme kompetence.

For at sammendraget skal kunne opfylde sit for- mål: at give teknisk information om ansøgningen på et så tidligt tidspunkt som muligt, helst inden

ansøgningen bliver almindelig tilgængelig i henhold til § 22, stk. 2, må dets endelige ordlyd fastlægges snarest muligt. Skal dette opnås, må patentmyndigheden om nødvendigt uden at høre ansøgeren kunne foretage de påkrævede ændringer.

I det omfang det er praktisk muligt, vil patentmyndigheden dog give ansøgeren meddelelse om de ændringer, som findes nødvendige.

Har ansøgeren ikke indgivet sammendraget, eller dette er meget mangelfuldt, vil ansøgeren i overensstemmelse med lovens § 15, stk. 1, 1. pkt., blive opfordret til at afhjælpe disse mangler.

Til nr. 10. (§ 19, stk. 2).

Gældende lovs § 19 bestemmer vilkårene for, at en ansøgning kan godkendes til fremlæggelse og virkningerne heraf i forhold til ansøgerens adgang til at ændre patentkravene.

Der foreslås ingen ændringer i stk. 1.

I § 19, stk. 2, bestemmes det, at efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse, må patentkravene ikke udvides eller begæring fremsættes i henhold til § 14. Bestemmelsen tilgodeser retssikkerhedshensyn og hensynet til en rationel behandling ved patentmyndigheden.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 52 foreslås indført de samme ugyldighedsgrunde, som gælder ifølge Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention. Herefter kan et patent kendes ugyldigt ved dom, hvis det er meddelt, uanset at patentbeskyttelsens omfang er blevet udvidet, efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse.

§ 19, stk. 2, foreslås derfor ændret, således at sprogbrugen svarer til den i § 52, stk. 1, nr. 4, anvendte. Den foreslåede formulering synes i øvrigt klarere at udtrykke bestemmelsens indhold.

Til nr. 11. (§ 20).

Ifølge Den europæiske Patentkonventions gennemførelsesforskrifter vil størrelsen af ansøgningsafgiften for en europæisk patentansøgning være afhængig af antallet af patentkrav. Indeholder en europæisk ansøgning ved indleveringen mere end 10 krav, skal der betales en afgift for hvert patentkrav ud over 10. Såfremt en ansøgning på det tidspunkt, da Den europæiske Patentmyndighed underretter ansøgeren om, at patent kan meddeles, indeholder flere afgiftspligtige patentkrav end ved indleveringen eller først da indeholder mere end 10 patentkrav, skal ansøgeren betale afgift for disse yderligere krav. En ansøgning med mange patentkrav vil i almindelighed medføre større arbejde for patentmyndigheden end en ansøgning med

færre krav, og det må være rimeligt, at ansøgeren betaler for dette arbejde. Et system med afgiftspligtige patentkrav må endvidere bidrage til, at der ikke opstilles intetsigende patentkrav, således at ansøgningerne bliver mere overskuelige. Det synes at være en fordel for ansøgerne, at afgiftssystemet på dette område for nationale og europæiske ansøgninger er det samme. Det er derfor hensigten – ud over den faste ansøgningsafgift – at fastsætte en tillægsafgift for hvert patentkrav ud over 10, som ansøgningen indeholder ved indleveringen.

Den endelige regulering af patentkravafgiften for nationale ansøgninger bør finde sted i forbindelse med ansøgningens godkendelse til fremlæggelse, idet antallet af patentkrav sjældent øges efter fremlæggelsen, og afgiften bør indkræves sammen med den egentlige trykningsafgift.

Det foreslås derfor, at ordet »trykningsafgift« i nærværende paragraf erstattes med det mere omfattende »fremlæggelsesafgift«. Med denne hjemmel vil der i bekendtgørelsen kunne fastsættes afgift for såvel trykning som for patentkrav, der overstiger et vist antal.

Ændringen er udtrykt ved, at »trykningsafgift(en)« i stk. 1 og 2 ændres til »fremlæggelsesafgift(en)«.

Til nr. 12. (§ 21).

Denne paragraf indeholder bestemmelser om patentansøgningens fremlæggelse, om indsigelse og om udgivelse af trykte eksemplarer af ansøgningen.

Som følge af ændringen i § 20 foreslås, »tillægsafgift« ændret til »fremlæggelsesafgift« i stk. 1.

Ændringen i stk. 3 indebærer, at også sammendraget trykkes.

Til nr. 13. (§ 22, stk. 2, 2. pkt.).

Ved de foreslåede nye §§ 72 og 73 indføres en adgang til at begære genoprettelse af rettigheder, der er mistet ved undskyldelig overskridelse af frister. Ændringen i § 22 indebærer, at også en sådan begæring bevirker, at akterne i ansøgningssagen bliver almindelig tilgængelige, hvis betingelserne herfor i øvrigt er til stede.

Til nr. 14. (§ 22, stk. 6).

Gældende lovs § 22 indeholder de bestemmelser, der regulerer offentlighedens adgang til sager vedrørende ansøgning om patent.

Ifølge § 22 skal akterne i ansøgningssagen som hovedregel holdes tilgængelige for enhver, når der er gået 18 måneder fra ansøgningsdagen eller, hvis prioritet er begæret, fra prioritetsdagen.

Som nyt *stk. 6* foreslås, at handelsministeren be- myndiges til at fastsætte, fra hvilket tidspunkt kul- turer af mikroorganismer, som er deponeret som led i ansøgning om patent, skal holdes tilgænge- lige, og på hvilke vilkår dette skal ske.

Der er i § 1, nr. 6, (§ 8) fastsat bestemmelser om deponeringen af mikrobiologiske kulturer. Disse er en del af ansøgningen og vil i princippet blive almindelig tilgængelige sammen med ak- terne i sagen.

Forbilledet er regel 28 i Den europæiske Patentkonvention, og fordelene ved den administrative fastsættelse af reglerne er, at de til enhver tid kan tilpasses konventionen. I henhold til regel 28 gæl- der det, at fra dagen for offentliggørelsen af den europæiske patentansøgning er den deponerede kultur på begæring tilgængelig for enhver på visse betingelser. Der kræves bl. a. en skriftlig anmod- ning, og udlevering medfører en forpligtelse over for ansøgeren eller patenthaveren til ikke at gøre kulturen tilgængelig for andre.

Der vil i overensstemmelse hermed af handels- ministeren blive fastsat administrative bestemmel- ser, som skal sikre, at der ikke finder misbrug sted af den deponerede mikroorganisme.

Deponeringen skal kun kunne foretages hos in- stitutter, der er godkendt hertil af patentmyndig- heden.

Til nr. 15. (§§ 28–38).

Bestemmelserne i den gældende lovs kapitel III om nordisk patent udgår af loven. Der er enighed mellem de nordiske lande om, at denne ordning, der aldrig er trådt i kraft, ikke kan blive aktuel efter vedtagelsen af Den europæiske Patentkon- vention.

Til § 28.

I paragraffens *stk. 1* gives en definition af ud- trykket »international patentansøgning«. Ved en sådan ansøgning forstås en ansøgning i henhold til den i Washington den 19. juni 1970 indgåede Pa- tentsamarbejdsstraktat.

I paragraffens *stk. 2* bestemmes det, hvortil en international ansøgning, der omfatter Danmark, kan indleveres. Det bestemmes endvidere, at en sådan ansøgning kan indleveres til patentmyndig- heden i overensstemmelse med regler, der fast- sættes af handelsministeren. Endelig foreskrives det, at ansøgeren skal betale den for ansøgningen fastsatte afgift.

I overensstemmelse med traktatens artikel 10 og reglerne i gennemførelsesforskrifterne skal en international ansøgning efter ansøgerens valg ind-

leveres til den modtagende myndighed i den stat, i hvilken ansøgeren har bopæl, eller i hvilken han er statsborger. Det foreskrives endvidere, at en kontraherende stat kan aftale med en anden kon- traherende stat, at patentmyndigheden i sidst- nævnte stat skal være modtagende myndighed for ansøgere, der er statsborgere i eller har bopæl i førstnævnte stat. Den danske patentmyndighed kan således blive modtagende myndighed for inter- nationale ansøgninger, som indleveres af personer, som er statsborgere i eller har bopæl i en anden stat. Det vil derfor være mest hensigtsmæssigt, at det overlades til handelsministeren at fastsætte de nærmere regler om indlevering af internationale ansøgninger til patentmyndigheden.

Bestemmelserne i *stk. 1* og *2* gælder også så- danne internationale ansøgninger, der indleveres til patentmyndigheden, men som ikke omfatter Danmark.

Lovforslagets §§ 29–38 indeholder de bestem- melser, der er nødvendige, for at en international patentansøgning, som omfatter Danmark, kan vi- dereføres her i landet i overensstemmelse med traktatens regler.

I artikel 150 i Den europæiske Patentkonvention er det bestemt, at internationale patentansøgnin- ger, der indleveres i henhold til traktaten, kan be- handles af Den europæiske Patentmyndighed i overensstemmelse med de regler, der findes i kon- ventionens artikel 151–158. En international ansø- ning, for hvilken Den europæiske Patentmyndig- hed er designeret myndighed, skal således anses for at være en europæisk ansøgning. Der er der- for i *stk. 3* henvist til de bestemmelser i lovforsla- get, der angår europæisk patent og fællesskabs- patent.

Til § 29.

Denne paragraf indeholder bestemmelser om retsvirkningen af en international patentansøgning. Den har sit grundlag i traktatens artikel 11, *stk. 3*.

Det bestemmes i denne paragraf, at en interna- tional patentansøgning, for hvilken den modta- gende myndighed har fastsat international ind- leveringsdag, fra denne dag skal have samme virk- ning her i landet, som en her indleveret ansø- ning.

Det fastsættes endvidere, under hvilke betingel- ser § 2, *stk. 2*, 2. pkt., finder anvendelse på inter- nationale patentansøgninger, idet det kræves, at ansøgeren har videreført ansøgningen i henhold til bestemmelserne i § 31.

Virkingen gælder især i to henseender, nemlig i forhold til bestemmelserne i § 2 og § 60. Den inter-

F. t. l. vedr. patentloven.

ationale ansøgning får således under visse omstændigheder nyhedshindrende virkning i forhold til senere indleverede ansøgninger, og den tillægges den såkaldte provisoriske beskyttelse.

For at en international ansøgning skal få nyhedshindrende virkning, skal den blive almindelig tilgængelig her i landet, og hertil kræves, at ansøgeren i henhold til § 31 inden en vis frist indleverer en afskrift af ansøgningen til patentmyndigheden tilligemed en oversættelse samt betaler afgift.

Sker dette ikke, får ansøgningen ikke virkning som omhandlet i § 2. Den får heller ikke provisorisk beskyttelse, jfr. bemærkningerne til § 33.

Til § 30.

Paragraffen indeholder bestemmelser om, at en international patentansøgning i visse tilfælde skal anses for tilbagetaget for så vidt angår Danmark. Den har grundlag i traktatens artikel 24.

Den virkning, der i henhold til § 29 tillægges en international ansøgning, ophører under visse omstændigheder med samme retlige konsekvenser, som hvis en national ansøgning tilbagetages.

Det er ikke fundet nødvendigt i lovtæksten at opregne de mange tilfælde, i hvilke en international patentansøgning skal anses for tilbagetaget, hvorfor der i bestemmelsen henvises til artikel 24.

Herefter ophører ansøgningens virkning, hvis ansøgeren tilbagetager den internationale ansøgning eller tilbagetager designeringen af vedkommende stat. Det samme gælder, hvis ansøgningen i henhold til visse bestemmelser i traktaten skal anses for tilbagetaget, nemlig på grund af, at ansøgningen ikke er kommet Det internationale Bureau i hænde inden for den fastsatte frist, at ansøgeren ikke efterkommer den modtagende myndigheds anmodning om at rette visse mangler ved ansøgningen, at ansøgningen på et vist tidspunkt var mangelfuld i visse væsentlige henseender, eller at ansøgeren ikke rettidigt betaler de foreskrevne afgifter. Endelig ophører en international ansøgnings virkninger, hvis designeringen af vedkommende stat som følge af manglende afgiftsbetaling skal anses for bortfaldet. § 30 finder ikke anvendelse på internationale ansøgninger, som er indleveret til patentmyndigheden i dens egenskab af designeret myndighed. For sådanne ansøgninger gælder §§ 33-38.

Til § 31.

Paragraffen indeholder bestemmelser om, hvad ansøgeren skal foretage sig, for at en international patentansøgning skal kunne videreføres med henblik på at opnå patent her i landet. Den har grund-

lag i traktatens artikler 22, 24, stk. 1, iii, og 39.

Stk. 1 fastsætter betingelserne for, at ansøgningen kan få virkning her i landet i overensstemmelse med § 29.

Efter gældende ret skal dokumenter i en patentsag i princippet foreligge på dansk, men i en vis udstrækning godtages dokumenter, bortset fra beskrivelse og krav, som er affattet på et andet sprog, jfr. § 3 i bekendtgørelse nr. 481 af 20. december 1967 angående ansøgninger om patent m. v. Det anses derfor for hensigtsmæssigt, at det fastsættes administrativt, i hvilke tilfælde der i forbindelse med indlevering af genpart af den internationale ansøgning bør kræves oversættelse af denne.

Det vil formentlig kun være i de tilfælde, hvor ansøgningen skal viderebehandles i Danmark.

Bestemmelsen i *stk. 2* tager sigte på det forhold, at vedkommende internationale, nyhedsundersøgende myndighed har måttet afstå fra at udarbejde nyhedsundersøgelserapport, hvilket kan skyldes, at ansøgningen anses for at være så mangelfuld, at en meningsfyldt undersøgelse ikke kan udføres. Der kan også være tale om, at ansøgningen drejer sig om noget, som myndigheden ikke er pligtig til at undersøge, f. eks. vækstsorter eller metoder for behandlinger, som foretages på mennesker eller dyr.

I disse tilfælde skal der gives ansøgeren mulighed for at videreføre ansøgningen for så vidt angår Danmark, og ønsker han det, skal patentmyndigheden behandle ansøgningen.

Stk. 3 foreskriver en yderligere frist for de tilfælde, hvor ansøgeren begærer international, forberedende patenterbarhedsprøvning foretaget.

Det er af betydning for ansøgeren, at han har kendskab til prøvningsrapporten, inden han tager beslutning om indlevering af oversættelse i henhold til *stk. 1*, og da rapporten sædvanligvis ikke vil være færdig inden 20 måneder fra indleveringsdagen, men som regel skal foreligge, før 25 måneder er forløbet, gives der således ansøgeren en frist på yderligere 5 måneder.

Til § 32.

Paragraffen angår det tilfælde, at ansøgeren tilbagetager selve begæringen om international, forberedende patenterbarhedsprøvning eller erklæringen om, at han agter at anvende resultatet af denne prøvning ved ansøgning om patent for Danmark, jfr. § 31, stk. 3. Den har sit grundlag i traktatens artikel 37, stk. 4.

Det er efter denne bestemmelse hovedreglen, at ansøgningen skal anses for tilbagetaget, hvis ansøgeren tilbagetager sin begæring om international,

forberedende patenterbarhedsprøvning eller tilbagetager sit valg af Danmark. Traktaten giver imidlertid de deltagende stater mulighed for at bestemme, at denne virkning ikke skal indtræde, såfremt tilbagetagelsen sker, før de ved § 31, stk. 1 og 2, fastsatte frister er udløbet, og ansøgeren i henhold til § 31, stk. 1, har indleveret en genpart af ansøgningen til patentmyndigheden med oversættelse og har betalt afgift. I så fald viderebehandles ansøgningen af patentmyndigheden.

Til § 33.

Denne paragraf regulerer patentmyndighedens behandling af internationale patentansøgninger, som videreføres i Danmark i overensstemmelse med reglerne i §§ 31 og 32.

De grundlæggende bestemmelser om behandling af nationale patentansøgninger findes i patentlovens kapitel II, og det er hensigtsmæssigt, at internationale patentansøgninger i størst mulig udstrækning behandles efter de samme regler. Der må dog af hensyn til traktatens bestemmelser gøres visse undtagelser herfra.

Det fastsættes således i *stk. 1, 2. pkt.*, at ansøgningen dog kun efter ansøgerens begæring må optages til behandling forinden udløbet af de frister, som gælder i henhold til § 31.

Bestemmelsen skyldes, at traktaten foreskriver, at patentmyndigheden i det designerede land ikke må behandle eller prøve en international ansøgning, før 20 måneder er forløbet fra prioritetsdagen. Har ansøgeren begæret international, forberedende patenterbarhedsprøvning, må patentmyndigheden ikke optage ansøgningen til behandling tidligere end 25 måneder fra prioritetsdagen. I begge tilfælde kan ansøgeren dog begære, at ansøgningen optages til behandling af patentmyndigheden, inden disse frister er udløbet.

I henhold til § 12 skal ansøgere, som ikke har bopæl her i landet, have en herboende fuldmægtig, som kan repræsentere ham i alt vedrørende ansøgningen, men i henhold til *stk. 2* kan denne bestemmelse først bringes til anvendelse på en international ansøgning, når patentmyndigheden har ret til at optage ansøgningen til behandling.

I paragraffens *stk. 3* fastsættes det, at den internationale ansøgning holdes tilgængelig for enhver i henhold til § 22, når ansøgeren i henhold til § 31 har opfyldt sin forpligtelse til at indlevere en oversættelse af ansøgningen.

Når en patentansøgning bliver almindelig tilgængelig i henhold til § 22, opnår den i overensstemmelse med § 60 såkaldt provisorisk beskyttelse. Denne beskyttelse indebærer, at ansøgeren i det

omfang, ansøgningen fører til patent, har ret til skadeserstatning fra den, som, efter at akterne i sagen er blevet almindelig tilgængelige, erhvervs-mæssigt udnytter opfindelsen. Det fastsættes i *stk. 4*, at såvel i forhold til § 60 om den provisoriske beskyttelse som i forhold til §§ 48 og 56 om tvangslicens og om pligt til at give oplysning om patent gælder det for en international patentansøgning, at retsvirkningerne knyttes til det tidspunkt, da oversættelsen af ansøgningen til dansk bliver tilgængelig for almenheden hos patentmyndigheden, regnet fra indleveringen af oversættelsen.

Bestemmelsen i *stk. 5* er en konsekvens af, at traktaten ikke tillader, at de deltagende lande opstiller krav til den internationale patentansøgnings form og indhold, som adskiller sig fra eller går ud over, hvad der i denne henseende foreskrives i traktaten.

Til § 34.

Paragraffen indeholder bestemmelser, som sikrer ansøgeren den ret til at ændre en international patentansøgning, som traktaten giver ham. Den har grundlag i artiklerne 28 og 41 og de i forbindelse hermed fastsatte frister for ændring af ansøgningen.

Ifølge traktaten må en national patentmyndighed ikke meddele patent eller afslå en international ansøgning inden udløbet af den frist, inden for hvilken ansøgeren i overensstemmelse med traktaten har ret til at ændre ansøgningen, hvis ikke ansøgeren udtrykkeligt tillader det. En regulering af ansøgerens ret helt i overensstemmelse med traktaten og dennes gennemførelsesforskrifter bliver imidlertid temmelig kompliceret, og da traktaten gør det muligt for de deltagende lande at tillade ansøgeren at ændre sin ansøgning senere, end det følger af traktatens bestemmelser, er det fundet hensigtsmæssigt så langt som muligt at ligestille nationale og internationale ansøgninger, for så vidt angår retten til at ændre ansøgningen.

Det forudsættes i kapitel II, at tilladte ændringer i nationale ansøgninger kan ske når som helst under behandlingen, og afslås en ansøgning, kan ansøgeren ændre ansøgningen under klagebehandlingen. I henhold til § 19 kan patentkravet dog ikke udvides, efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse.

Traktaten tillader ikke nogen begrænsning i adgangen til at ændre ansøgningen på grundlag af ansøgningens indhold ved indleveringen til den modtagende myndighed før udløbet af de frister, som gælder i henhold til gennemførelsesforskrifterne. Da den yderste frist for sådan ændring her

er 4 måneder fra den i § 31, stk. 1, nævnte frist på 20 måneder eller, hvis nyhedsundersøgelserapport ikke udarbejdes, 4 måneder fra den i § 31, stk. 2, nævnte frist på 2 måneder, er det fundet hensigtsmæssigt at sikre ansøgerens ret til at ændre ansøgningen i form af en bestemmelse om, hvornår ansøgningen tidligst kan godkendes til fremlæggelse eller afslås.

I paragraffens *stk. 3* bestemmes det, at en ansøgning dog kan godkendes til fremlæggelse eller afslås før udløbet af den i henhold til *stk. 1* eller *2* fastsatte frist, såfremt ansøgeren giver sit samtykke hertil.

I så fald er der ikke noget hensyn, der taler imod fremlæggelse eller afslag.

Til § 35.

Paragraffen indeholder bestemmelser om, fra hvilket tidspunkt en international patentansøgning må fremlægges eller offentliggøres af patentmyndigheden. Den har grundlag i traktatens artikler 30, stk. 2 a, og 4.

Denne bestemmelse har til formål at sikre, at der ikke sker fremlæggelse eller offentliggørelse af den internationale ansøgning på et tidligere tidspunkt end tilladt ved traktaten.

Til § 36.

I denne paragraf reguleres det tilfælde, at en international patentansøgning ønskes videreført i Danmark også for så vidt angår dele af ansøgningen, som ikke har været genstand for international nyhedsundersøgelse eller international, forberedende patenterbarhedsprøvning. Bestemmelsen har grundlag i traktatens artikler 17, stk. 3 a, og 34, stk. 3.

I lighed med patentlovens § 10 kræver Patent-samarbejdstraktaten, at en ansøgning ikke må angå to eller flere af hinanden uafhængige opfindelser (kravet om opfindelsens enhed).

Er dette krav ikke opfyldt, skal ansøgeren betale tillægsafgift til den internationale, nyhedsundersøgende myndighed for undersøgelse af den del af opfindelsen, som ikke er »hovedopfindelsen«. Selv om han ikke betaler denne afgift, skal han dog have mulighed for at videreføre også den ikke-nyhedsundersøgte del af ansøgningen her i landet. Denne ret er imidlertid ikke ubetinget. Patentmyndigheden skal i så fald undersøge, om den finder, at kravet om opfindelsens enhed er opfyldt, og kommer patentmyndigheden til samme resultat som den internationale, nyhedsundersøgende myndighed, d.v.s., at ansøgningen angår flere af

hinanden uafhængige opfindelser, skal den omhandlede del af ansøgningen anses for tilbagetaget hos patentmyndigheden, medmindre ansøgeren betaler en afgift.

Kommer patentmyndigheden derimod til det resultat, at bedømmelsen ikke var rigtig, fortsætter den behandlingen af ansøgningen i dens helhed.

I paragraffens *stk. 2* og *3* bestemmes det, at patentdirektoratets afgørelser i henhold til denne paragraf af ansøgeren kan indbringes for patentankenævnet og eventuelt domstolene.

Til § 37.

Bestemmelsen supplerer bestemmelserne i § 36.

Hvis den myndighed, der foretager international, forberedende patenterbarhedsprøvning, finder, at ansøgningen omfatter flere af hinanden uafhængige opfindelser, skal den i henhold til traktatens artikel 34, stk. 3 a, opfordre ansøgeren til enten at begrænse kravene eller betale tillægsafgift. Begrænser ansøgeren kravene, skal den øvrige del af ansøgningen anses for tilbagetaget hos patentmyndigheden. Denne skal underrette ansøgeren herom, og han får mulighed for at videreføre den omhandlede del af ansøgningen her i landet mod betaling af en afgift.

Til § 38.

I denne paragraf omhandles visse tilfælde, hvor patentmyndigheden skal efterprøve rigtigheden af afgørelser truffet af en modtagende myndighed eller af Det internationale Bureau. Bestemmelsen har grundlag i traktatens artikel 25, stk. 2.

Stk. 2 angiver under hvilke forudsætninger ansøgeren kan få taget de nævnte afgørelser op til fornyet overvejelse. Begæringen skal indgives til Det internationale Bureau inden 2 måneder fra datoen for den pågældende afgørelse. Bureauet skal i så fald sende afskrift af samtlige akter i sagen til de designerede myndigheder, som ansøgeren har angivet, og ansøgeren skal inden for samme frist tilstille hver patentmyndighed, som skal omprøve afgørelsen, oversættelse af ansøgningen, hvor dette kræves, samt betale ansøgningsafgiften.

Hvor en international ansøgning er blevet standset i den internationale fase og ikke har fået fastsat en international indleveringsdag, bestemmes det i *stk. 3*, at patentmyndigheden, hvis de i *stk. 1* og *2* fastsatte betingelser er opfyldt, kan fastsætte indleveringsdagen og behandle ansøgningen i henhold til kapitel II. Ansøgningen vil blive almindelig

tilgængelig i henhold til § 22 og have samme nyhedshindrende virkning som en national patentesøgning, som bliver tilgængelig for enhver.

Hvor en international ansøgning har fået fastsat en international indleveringsdag, men senere i den internationale fase er blevet standset, således at den ikke kan videreføres i henhold til § 31, udelukker § 29, at denne ansøgning får nyhedshindrende virkning ifølge § 2, stk. 2, 2. pkt. Da det imidlertid må anses for rimeligt, at ansøgninger, der optages til behandling i henhold til stk. 3, får nyhedshindrende virkning, såfremt de under den nationale behandling bliver almindelig tilgængelige i henhold til § 22, er en bestemmelse herom fastsat i *stk. 4*.

Direktoratets afgørelser i henhold til denne paragraf kan i lighed med, hvad der er tilfældet med afgørelser i henhold til § 36, indbringes for patentankenævnet af ansøgeren.

Til nr. 16. (§ 40).

Efter den gældende patentlovs § 40 er patenttiden 17 år fra den dag, da patentansøgningen blev indleveret. De nordiske patentkomiteer foreslog i sin tid forlængelse af patenttiden til 20 år i lighed med den udvikling, som kunne forudses i Vesteuropa. Senere under lovens tilblivelse blev man dog stående ved de dengang gældende 17 år. Den europæiske Patentkonvention bestemmer i artikel 63, at løbetiden for et europæisk patent er 20 år. Ifølge konventionens artikel 167 kan de kontraherende stater, som i deres nationale lovgivning har fastsat en kortere løbetid, tage forbehold i overensstemmelse med artiklens bestemmelser. Et sådant forbehold kan for fællesmarkedslandenes vedkommende ikke opretholdes efter ikrafttrædelsen af fællesskabspatentkonventionen, jfr. dennes artikel 2.

Det må anses for sandsynligt, at medlemsstaterne vil indføre tilsvarende løbetid for deres nationale patenter, og de fleste vesteuropæiske industrilande har allerede i dag i lighed med mange lande uden for Europa en længere patenttid end 17 år. Endelig kunne opretholdelse af en patenttid på 17 år for rent danske patenter bevirke en drejning af ansøgnernes interesse i retning af at udtage europapatent for Danmark i stedet for et dansk patent. Det foreslås derfor, at patenttiden bliver 20 år fra indleveringsdagen, sådan at patenttiden for såvel europæiske patenter som nationale danske patenter bliver 20 år.

Til nr. 17. (§ 41).

Denne paragraf indeholder bestemmelser om års-

afgifter for patenter. Som en konsekvens af, at tillægspatentordningen foreslås ophævet, må de dele af denne paragraf, som angår tillægspatenter, udgå. Dette medfører ændring af stk. 1, samt at stk. 2 ophæves.

Til nr. 18. (§ 45, stk. 2 og 3).

Begrænsningen i adgangen til at opnå tvangslicens, som følger af den foreslåede § 45, stk. 2, vil kun være nødvendig i tilfælde af dansk tiltræden af Fællesskabets Patentkonvention, og i så fald kan der tages forbehold heroverfor, jfr. nedenfor.

Art. 47 i Fællesskabets Patentkonvention bestemmer, at tvangslicenser ikke kan meddeles med hensyn til fællesskabspatenter, hvis det af patenteret omfattede produkt, fremstillet i en kontraherende stat, bliver bragt i omsætning i en anden kontraherende stat, for hvilken der er fremsat begæring om sådanne licenser, i tilstrækkelig mængde til at tilfredsstille behovet på vedkommende stats område.

I medfør af art. 82 finder art. 47 tilsvarende anvendelse på nationale patenter.

Art. 89 giver imidlertid enhver kontraherende stat mulighed for at tage forbehold om, at art. 47 og art. 82 ikke skal finde anvendelse inden for dens område på fællesskabspatenter eller europæiske patenter meddelt for, eller på nationale patenter meddelt af den pågældende stat. Forbeholdet kan tages for en periode på højst 10 år.

Fra dansk side vil man kunne tage forbehold i medfør af art. 89, og det kan blive nødvendigt, hvis blot ét andet EF-land tager et sådant forbehold. Ifølge lovforslagets § 2 vil det i så fald kunne bestemmes, at § 45, stk. 2, først træder i kraft på et senere tidspunkt, som vil være afhængigt af, hvornår de pågældende EF-lande tilbagetager deres forbehold.

Indtil der er fuld enighed mellem alle EF-lande, og § 45, stk. 2, kan sættes i kraft, vil Danmark i medfør af § 45, stk. 3, kunne træffe tosidede aftaler med lande såvel inden for som uden for EF om, at udøvelse i disse lande under forudsætning af gensidighed skal sidestilles med udøvelse her i landet.

I øvrigt henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit V.

Til nr. 19. (§ 51).

Den gældende patentlovs § 51 indeholder bestemmelser om, at et patent bortfalder ved manglende betaling af årsafgifter, og at et bortfaldet patent kan sættes i kraft på ny under visse betingel-

ser, samt bestemmelser om forbenyttelsesret i de tilfælde, hvor der sker fornyet ikraftsættelse.

Bestemmelsen i *stk. 1* om, at et patent bortfalder ved manglende betaling af årsafgifter, er opretholdt.

Stk. 2 og 3 foreslås ophævet, fordi der i §§ 72-74 foreslås generelle bestemmelser om genoprettelse af rettigheder, når der er lidt retstab i forbindelse med overskridelse af frister, fastsat i loven eller med hjemmel heri. Der henvises til bemærkningerne til disse paragraffer.

Til nr. 20. (§ 52).

Denne paragraf indeholder bestemmelser om de tilfælde, hvor et patent kan erklæres ugyldigt, og om, hvem der kan rejse søgsmål om ugyldighedskendelse.

Ifølge gældende lovs § 52 kan patent ved dom kendes ugyldigt, hvis det er meddelt i strid med §§ 1 eller 2 i patentloven. §§ 1 og 2 fastsætter bl. a., hvem der er berettiget til at få patent, og de almindelige patenterbarhedsvilkår. Et patent kan dog ikke kendes ugyldigt i sin helhed af den grund, at patenthaveren var blot delvis berettiget til patentet.

Sager om ugyldighedskendelse af europæiske patenter afgøres for hver af de kontraherende stater af domstolene i den pågældende stat, og en afgørelse har kun virkning for denne stat. Ifølge konventionen kan et europæisk patent erklæres ugyldigt i de tilfælde, som er opregnet i artikel 138.

Det står de kontraherende lande frit for, om de vil anvende alle de ugyldighedsgrunde, som er nævnt i artikel 138, blot er de som følge af konventionens artikel 64, stk. 1, forpligtet til ikke at anvende flere eller andre ugyldighedsgrunde for europæiske patenter end for nationale patenter.

Når der foreslås en udvidelse af de eksisterende ugyldighedsgrunde, skyldes det artikel 57 i Fællesskabets Patentkonvention. Ifølge denne skal samtlige ugyldighedsgrunde i artikel 138 i Den europæiske Patentkonvention kunne gøres gældende mod fællesskabspatenter. For Danmark som medlem af EF vil disse ugyldighedsgrunde finde anvendelse på europæiske patenter for Danmark og på fællesskabspatenter med gyldighed i Danmark. Der er ikke afgørende forskelle mellem den gældende patentlovs ugyldighedsgrunde og det europæiske systems. Endvidere må det antages, at konventionernes ugyldighedsgrunde vil blive indført også for nationale patenter i de øvrige EF-lande.

Ud fra disse betragtninger, og især da det er uholdbart at have forskellige regelsæt for nationale patenter og europæiske patenter, og de øvrige nordiske lande er indstillet på at indføre konventio-

nernes ugyldighedsgrunde, således at nordisk retsenhed vil kunne bevares, foreslås de i artikel 138 opregnede ugyldighedsgrunde indført i patentloven.

Forslagets *første* ugyldighedsgrund svarer til den gældende patentlovs § 52, stk. 1, 1. pkt., og Den europæiske Patentkonventions artikel 138, stk. 1a. Den ugyldighedsgrund, som er beskrevet i artikel 138, stk. 1e – at patent er meddelt til nogen, som ikke er berettiget til patentet – svarer også til gældende dansk ret. Det er efter § 1 opfinderen eller den, til hvem hans ret er overgået, der er berettiget til patent. Ugyldighedsgrundene ifølge patentlovens § 52 er således opretholdt. En sproglig ændring foreslås, fordi europæiske patenter ikke vil være meddelt i *strid med* §§ 1 og 2. Disse meddeles ikke ifølge patentlovens bestemmelser, men ifølge Den europæiske Patentkonvention.

Som *anden* ugyldighedsgrund foreslås, at patent kan kendes ugyldigt, hvis det er meddelt, uanset at beskrivelsen ikke er så tydelig, at en fagmand på grundlag deraf kan udøve opfindelsen. Denne ugyldighedsgrund foreslås indført for at bringe overensstemmelse mellem den danske patentlov på den ene side og Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention på den anden side. Den indebærer således en ikke hidtil gældende sanktion over for tilsidesættelse af kravet i § 1, nr. 6, (§ 8, stk. 2) om, at beskrivelsen skal være så tydelig, at en fagmand på grundlag deraf kan udøve opfindelsen.

Ifølge forslaget *trede* ugyldighedsgrund kan et patent kendes ugyldigt, hvis dets genstand går ud over indholdet af ansøgningen, da den blev indleveret. Også denne ugyldighedsgrund foreslås indført for at opnå overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i de to konventioner. Den udgør sanktionen over for tilsidesættelse af forslagets § 1, nr. 8, (§ 13).

Som *fjerde* ugyldighedsgrund foreslås, at patent kan kendes ugyldigt, hvis det er meddelt, uanset at patentbeskyttelsens omfang er blevet udvidet, efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse. I Fællesskabets Patentkonvention bestemmes det, at ugyldighedskendelse kan ske, hvis patentets beskyttelsesomfang er blevet udvidet efter patentets meddelelse. Denne ugyldighedsgrund skal finde anvendelse, når patentet under indsigelsesproceduren, der i det europæiske system ligger efter meddelelsen af patentet, er blevet omformuleret, således at beskyttelsesomfanget er blevet udvidet. En sådan udvidelse er ikke tilladt ifølge Den europæiske Patentkonventions artikel 123, stk. 3.

Bestemmelsen i patentlovens § 52, stk. 1, 2. pkt., om, at et patent ikke kan kendes ugyldigt i sin helhed af den grund, at patenthaveren var blot delvis berettiget til patentet, er af redaktionelle grunde taget ud af stk. 1 og foreslås nu som § 52, stk. 2.

Nuværende stk. 2 og 3 foreslås herefter som henholdsvis *stk. 3* og *4*.

Til nr. 21. (§ 53).

I § 53, stk. 1, er foretaget en redaktionel ændring som følge af ændringen af § 52.

Til nr. 22. (§ 55).

§ 55, 2. pkt., foreslås ophævet, fordi der i §§ 72-74 fastsættes generelle bestemmelser om genoprettelse af rettigheder. Der henvises til bemærkningerne til disse paragraffer.

Til nr. 23. (§ 58, stk. 2).

Den gældende patentlovs § 58 indeholder regler om erstatningsansvar ved patentindgreb.

Paragraffens *stk. 2* indeholder en særlig bestemmelse om de situationer, hvor patentindgreb er begået, uden at det er sket forsætligt eller uagtsomt. I disse tilfælde skal der udredes vederlag for udnyttelsen og betales erstatning for skaden i det omfang, det skønnes rimeligt, dog ikke ud over den opnåede vinding. Samme regel findes i norsk ret, mens den tilsvarende finske og svenske regel ikke indeholder noget krav om vinding.

Ifølge patentlovens § 60 finder erstatningsudmålingsreglen i § 58, stk. 2, også anvendelse ved fastsættelse af erstatning for skader som følge af udnyttelse før bekendtgørelse om en ansøgnings fremlæggelse.

Hverken Den europæiske Patentkonventions artikel 67, stk. 2, eller Fællesskabets Patentkonvention artikel 34 indeholder noget vindingskriterium. Den foreslåede ændring, hvorefter vindingskriteriet udgår, vil næppe bevirke, at dansk retspraksis vil undergå en væsentlig forandring. I disse tilfælde, hvor der hverken foreligger forsæt eller uagtsomhed, vil det kun i undtagelsestilfælde være rimeligt med en erstatning ud over den opnåede vinding.

Til nr. 24. (§ 60).

Denne bestemmelse regulerer beskyttelsen af en opfindelse, der er søgt patenteret, i perioden frem til patentudstedelsen, den provisoriske beskyttelse.

Den beskyttelse i form af ret til en erstatning, som ansøgeren ifølge gældende ret har, hvis hans opfindelse udnyttes, efter at ansøgningen er blevet almindelig tilgængelig, men inden den er fremlagt, svarer til den beskyttelse, som de kontraherende

stater ifølge Den europæiske Patentkonventions artikel 67, stk. 2, som minimum skal yde en europæisk patentansøgning under tilsvarende omstændigheder.

For så vidt angår patentbeskyttelsens omfang på ansøgningsstadiet, er der forskel mellem gældende dansk ret og konventionens tvingende bestemmelser med hensyn til europæiske patentansøgninger. Beskyttelsen for disse ansøgninger omfatter kun, hvad der fremgår såvel af patentkravene, som de forelå ved offentliggørelsen, som af det endeligt bevilegede patent.

Patentlovens § 60, stk. 1, 1. pkt., indebærer, at det meddelte patent bestemmer beskyttelsesomfanget også på ansøgningsstadiet. Ved fastlæggelsen af beskyttelsesomfanget på ansøgningsstadiet er det således principielt uden betydning, hvilken formulering patentkravene havde, da ansøgningen blev almindelig tilgængelig.

Konventionens bestemmelser på dette punkt forekommer mere tilfredsstillende. Man undgår herved, at en udvidelse af patentkravene efter den almindelige tilgængeliggørelse, men inden fremlæggelsen, kan ændre beskyttelsesomfanget med virkning fra den almindelige tilgængeliggørelse.

På baggrund heraf foreslås § 60, stk. 1, ændret ved som nyt *2. pkt.* at indføje, at patentbeskyttelsen alene omfatter det, som fremgår såvel af patentkravene, som de forelå, da ansøgningen blev almindelig tilgængelig, som af patentkravene ifølge patentet. Derved bringes paragraffen mere i overensstemmelse med konventionens bestemmelser.

Ved anvendelse af reglen i *2. pkt.* skal patentkravene fortolkes i overensstemmelse med lovens § 39.

For tiden indtil fremlæggelsen af ansøgningen i henhold til § 21 fastlægges som nævnt patentbeskyttelsens omfang af de senest indleverede patentkrav, som de var gældende, da ansøgningen blev almindelig tilgængelig sammenholdt med patentkravene ifølge patentet. For tiden efter fremlæggelsen gælder patentet som efter gældende lov.

Det gældende *2. pkt.* bliver *stk. 2*, og det gældende *stk. 2* bliver *stk. 3*.

Bestemmelserne i § 60 finder kun anvendelse på patenter, som meddeles af den danske patentmyndighed. For så vidt angår europæiske patenter, findes der i kapitel XI om europæisk patent særskilte bestemmelser i § 83 om den provisoriske beskyttelse.

Til nr. 25. (§ 64, stk. 1, nr. 4).

Henvisningen til § 51, stk. 3, foreslås slettet, fordi der i §§ 72-74 fastsættes generelle regler om

genoprettelse af rettigheder, jfr. forslaget § 1, nr. 19.

I § 74, stk. 2, foreslås regler, der svarer til gældende lovs § 51, stk. 3.

Henvisningen i § 78, stk. 3, § 86, stk. 3, og § 87, stk. 2, til § 74, stk. 2 og 3, medfører, at bestemmelsen i § 64, stk. 1, nr. 4, også gælder i disse tilfælde.

Til nr. 26. (§ 65).

Udskrift af domme i de i § 50 nævnte sager om meddelelse af tvangslicens bør tilstilles patentmyndigheden, ligesom det er bestemt i den gældende lovs § 65 for de søgsmål, som er opregnet i § 64, stk. 1. Derfor foreslås en henvisning også til § 50 indsat i § 65.

Til nr. 27. (§ 67, stk. 1).

Henvisningen til § 51, stk. 2, slettes som følge af de generelle bestemmelser om genoprettelse af rettigheder i §§ 72-74.

Der henvises i stedet til § 72, stk. 1 og 2, og § 73.

Til nr. 28. (§ 69, stk. 3).

§ 69 indeholder en række bemyndigelser for handelsministeren til at fastsætte nærmere forskrifter om patentansøgningernes behandling m. m.

Der foreslås ingen ændringer i § 69, stk. 1 og 2.

I henhold til gældende lovs § 69, stk. 3, kan handelsministeren bestemme, at patentmyndigheden kan opfordre ansøgere, der tidligere i et andet land har indgivet en tilsvarende ansøgning om patent, til at give oplysning om resultatet af patenterbarhedsundersøgelsen, som er meddelt ham af vedkommende lands patentmyndighed.

Patentsamarbejdsstraktatens artikel 42 bestemmer imidlertid, at en i en international ansøgning udvalgt patentmyndighed, som modtager rapport om resultatet af en international, forberedende patenterbarhedsprøvning, ikke kan kræve, at ansøgeren skal indlevere en kopi af eller give oplysning om indholdet af dokumenter, som har sammenhæng med prøvningen af den samme internationale ansøgning ved patentmyndigheden i den anden udvalgt stat. Derfor foreslås indføjet som nyt 2. pkt. i stk. 3 en bestemmelse om, at oplysningspligt ikke kan foreskrives, for så vidt angår internationale ansøgninger, der har været genstand for international, forberedende patenterbarhedsprøvning, og om hvilken rapport er indleveret til patentmyndigheden.

Der er i øvrigt ikke grund til - som sket i den gældende bestemmelse - at begrænse mulighederne

for at udnytte resultatet af patenterbarhedsundersøgelser, som har fundet sted i udlandet til de tilfælde, hvor ansøgning er indleveret *tidligere* end den ansøgning, som er under behandling hos patentmyndigheden. Derfor foreslås, at ordet »tidligere« udgår af *stk. 3, 1. pkt. 1* så tilfælde vil resultatet af patenterbarhedsundersøgelsen også kunne kræves, hvor den udenlandske ansøgning er indgivet samtidig med eller senere end den danske ansøgning.

Til nr. 29. (§§ 72-74).

I patentloven foreslås indsat nye §§ 72 og 73 om genoprettelse af rettigheder, der er gået tabt som følge af fristoverskridelse, og i § 74 bestemmelser, der knytter sig hertil.

Til § 72.

Bestemmelsen i *stk. 1* finder kun anvendelse på ansøgere, men ikke på indsigere, der har overskredet fristen i patentlovens § 21 for nedlæggelse af indsigelse. Indsigere vil ikke herved have lidt noget endeligt retstab, idet de har mulighed for under sag anlagt ved domstol i henhold til § 52, jfr. § 53, at få et patent kendt ugyldigt.

Det fremgår af bestemmelsen, at der skal være tale om frister i forhold til patentmyndigheden. Herved udelukkes frister, som gælder i forhold til domstolene, jfr. lovens § 25, idet det må bero på de almindelige bestemmelser for retsplejen, om en sagsøger ved domstolene kan få tilladelse til at føre sag, uanset at fristen for anlæggelse af sagen er overskredet.

Det kræves ifølge forslaget, at den, der begærer genoprettelse af rettigheder, skal have udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af ham, og om dette har været tilfældet, må bero på en konkret bedømmelse i det enkelte tilfælde. Ved bedømmelsen må der udvises en vis strenghed, således at bestemmelsens karakter af undtagelse ikke elimineres. Der bør derfor foreligge hindringer af en sådan art, som den pågældende ikke burde have forudset, eller som patentmyndigheden i øvrigt finder udgør tvingende grund til, at en frist ikke er overholdt.

Adgangen til genoprettelse af rettigheder skal også gælde, hvis det er ansøgerens fuldmægtig, som har overskredet en frist. En udtrykkelig bestemmelse herom er ikke fundet fornøden. Har fuldmægtigen derimod udvist forsømmelighed, kan ansøgeren ikke påberåbe sig, at han ikke selv har været forsømmelig, men har udvist fornøden omhu i forhold til fuldmægtigen.

Bestemmelsen er ikke begrænset til de tilfælde, hvor undladelse af at iagttage en frist beror på om-

stændigheder, som er indtruffet umiddelbart i forbindelse med, at en vis handling skulle foretages over for patentmyndigheden. Bestemmelsen gælder også sådanne omstændigheder, der har indvirket på forbindelsen mellem en ansøger og dennes fuldmægtig.

Det kræves efter bestemmelsen, at ansøgeren skal have lidt retstab ved at overskride en frist. Der kan være tale om frister fastsat såvel i loven, bekendtgørelsen og patentbestemmelserne som i individuelle tilfælde. Imidlertid indebærer kravet om, at der skal være indtrådt et retstab, at fristoverskridelsen skal have haft til umiddelbar følge, at f. eks. en ansøgning er blevet afslået, eller at adgang til klage ikke har kunnet udnyttes. Retstab kan derimod ikke anses for indtrådt, hvis en ansøgning er blevet henlagt, f. eks. fordi fremlæggesafgift ikke er betalt rettidigt, når ansøgningen stadig kan genoptages mod betaling af genoptagelsesafgiften, jfr. § 20.

Det fremgår af § 72, stk. 1, at patentmyndigheden skal kunne opkræve en afgift for genoprettelse. Hjemlen herfor findes i patentlovens § 69. Patentsamarbejdsaktaten giver ikke mulighed for at opkræve en afgift, hvorfor en tilsvarende bestemmelse ikke findes i lovforslaget § 73.

Lovens § 51, stk. 2, indeholder en bestemmelse om, at et på grund af ikke-rettidig betaling af årsafgift bortfaldet patent på ny kan sættes i kraft, når patenthaverens undladelse af at betale afgiften findes undskyldelig. Ansøgning om, at patentet på ny sættes i kraft, skal fremsættes over for patentmyndigheden uden ophold og inden 6 måneder efter den dag, da afgiften senest skulle have været betalt i henhold til § 42, stk. 3, og inden udløbet af samme frist skal årsafgiften med den fastsatte forhøjelse være betalt.

Da der nu ved lovforslagets § 72 foreslås indført en almindelig bestemmelse om genoprettelse af rettigheder, findes det hensigtsmæssigt at ophæve bestemmelsen i § 51, stk. 2, og overføre reglen til stk. 2 i forslaget § 72, dog således at fristen for indgivelse af begæring og betaling af årsafgiften fortsat fastsættes til 6 måneder fra udgangen af den frist på 6 måneder, der angives i § 42, stk. 3.

I paragraffens stk. 3 bestemmes det, at stk. 1 ikke finder anvendelse på prioritetsfristen i § 6.

Prioritetsfristen er ifølge Pariserkonventionen internationalt bestemt til 12 måneder og er afgørende for, på hvilket tidspunkt ansøgningen i visse henseender skal anses for indleveret og dermed for dens retsvirkning i det hele taget. Der bør derfor ikke gælde nogen adgang til genoprettelse af rettigheder i tilfælde af overskridelse af denne frist.

Til § 73.

Patentsamarbejdsaktaten forpligter de kontraherende stater til at genoprette rettigheder, der er gået tabt som følge af fristoverskridelser, og bestemmelserne i § 73 tager sigte på at opfylde denne forpligtelse, jfr. regel 82.

I modsætning til bestemmelsen i § 72, stk. 1, omfatter bestemmelsen i § 73 kun overskridelse af de frister, der er fastsat ved bestemmelserne i lovforslagets § 1, nr. 15, (§ 31). I henhold til disse bestemmelser skal den ansøger, der vil videreføre en international patentansøgning i Danmark overholde visse frister, og fristoverskridelse medfører, at ansøgningen skal anses for tilbagetaget for så vidt angår Danmark.

Det følger af stk. 2, at den, der begærer genoprettelse af rettigheder, fordi en frist, som omhandles i § 31, er overskredet, skal indgive skriftlig begæring herom inden udløbet af de i stk. 1 nævnte frister.

Er betingelserne i § 73, nr. 1 eller 2, ikke opfyldt, er der intet til hinder for, at ansøgeren efter omstændighederne kan opnå genoprettelse af rettigheder alene på grundlag af § 72.

Til § 74.

Det bestemmes i denne paragraf, at der skal udfærdiges bekendtgørelse om genoprettelse af rettighederne, når en begæring i henhold til §§ 72 eller 73 er imødekommet og en patentansøgning, der er henlagt eller afslået, efter at den er blevet tilgængelig for enhver, som følge deraf skal optages til fortsat behandling. Det samme gælder, hvor et bortfaldet patent skal anses for opretholdt.

Hvis en ansøgning, efter at den er blevet almindelig tilgængelig, er henlagt eller afslået, eller patent er bortfaldet, hvilket bekendtgøres af patentmyndigheden, vil det område af teknikken, som ansøgningen eller patentet angår, stå til fri rådighed for almenheden, og genoprettelse af rettighederne i henhold til den foreslåede nye § 72 eller § 73 kræver derfor en ny bekendtgørelse herom.

Bestemmelsen i stk. 2 tager sigte på at beskytte den, der i tillid til, at en patentansøgning var henlagt eller endeligt afslået, eller at et patent var bortfaldet, har påbegyndt erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen, inden det blev bekendtgjort, at rettighederne til ansøgningen eller patentet er genoprettet. Der gives den pågældende mulighed for at fortsætte udnyttelsen, hvis han var i god tro, da denne påbegyndtes.

En tilsvarende bestemmelse findes i patentlovens § 4, hvor forbyttelsesretten dog er betinget af, at udnyttelsen ikke udgjorde et åbenbart mis-

brug i forhold til ansøgeren eller nogen, fra hvem hans ret hidrører.

Når det her er foreslået at kræve god tro, for at forbenyttelsesretten kan indtræde, skyldes det, at bestemmelserne i § 72 som mønster har bestemmelserne i artikel 122, stk. 6, i Den europæiske Patentkonvention, der stiller krav om god tro. Det bemærkes herved, at et åbenbart misbrug ikke altid vil kunne siges at foreligge, selv om den pågældende ikke var i god tro.

Til nr. 30.

I patentloven foreslås indsat som nyt kapitel XI »Europæisk patent« med §§ 75-90 og som nyt kapitel XII »Fællesskabspatent« med §§ 91-96.

Det nuværende kapitel XI »Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser« bliver herefter kapitel XIII. Bestemmelserne i dette kapitels pkt. 1, stk. 2, hvorefter patent på opfindelser af næringsmidler og lægemidler samt patent på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler først kan meddeles efter et af handelsministeren fastsat tidspunkt, foreslås ophævet. Idet der i øvrigt henvises til de almindelige bemærkninger, skal herom anføres følgende:

Henstilling om at opretholde de eksisterende forbud er fremsat af fiskeriministeriet og landbrugsrådet for så vidt angår næringsmidler. Fiskeriministeriet finder dette rimeligt i en overgangsperiode indtil det tidspunkt, hvor EF-Patentkonventionen træder i kraft. Landbrugsrådet ønsker indførelsen af levnedsmiddelpatenter udskudt så længe som muligt, men har dog givet udtryk for, at man ikke vil modsætte sig indførelse af levnedsmiddelpatenter fra det tidspunkt, da ensartede regler på dette område er indført og trådt i kraft i samtlige øvrige EF-lande. Landbrugsrådet anmoder derfor om, at bestemmelsen i patentlovens kapitel XI, pkt. 1, stk. 2, opretholdes for så vidt angår næringsmidler og patenter på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler. Denne undtagelse kan administrativt ophæves, når de internationale konventioner træder i kraft i de øvrige EF-lande. Ligeledes anmoder rådet om, at Danmark tager forbehold ved ratifikation af Den europæiske Patentkonvention for så vidt angår patenter på næringsmidler.

Dansk Forening for Industriens Patentingeniører har som principielt standpunkt, at undtagelsesbestemmelserne ikke længere skulle være nødvendige, men da foreningen omfatter både tilhængere og modstandere af disses bortfald, henviser man til de berørte industriers udtalelser.

Med hensyn til næringsmidler udtaler Industrirådet, at man har bemærket, at der ikke er mulig-

hed for at tage forbehold om opretholdelse af eksisterende danske forbud mod patent på fremgangsmåder ved fremstillingen. Herefter forekommer det umiddelbart mindre vigtigt, at forbuddet mod stofpatent på næringsmidler i en overgangsperiode kan opretholdes. Industrirådet har for sit vedkommende intet ønske om, at Danmark tager forbehold for næringsmidler. Det forekommer dog rimeligt, at Danmark under de forestående forhandlinger søger undgået, at andre lande tager et sådant forbehold.

Med hensyn til lægemidler giver Industrirådet udtryk for den opfattelse, at dansk medicinalindustri nu er stærk nok til at tåle udenlandske opfinderes patentering af lægemidler i Danmark, og at branchen desuden imødeser muligheden for selv at udtage dansk stofpatent på egne opfindelser. På denne baggrund kan Industrirådet tilslutte sig lovudkastets forudsætninger om, at Danmark ikke ved ratifikation af konventionen tager noget forbehold for lægemidler.

Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse har tilsluttet sig Industrirådets udtalelse i de nævnte henseender.

Dansk Apotekerforening opfordrer kraftigt til, at forbehold mod patentering af lægemidler tages i den længst mulige periode, og at gældende lov på dette område opretholdes.

Medicinimportørforeningen MEDIF anbefaler, at lovforslaget gennemføres med det sigte for lægemidlers vedkommende, at gennemføre adgang til stofpatentering.

Monopoltilsynet udtaler, at set ud fra en konkurrencepolitisk synsvinkel er udvidelsen af det patenterbare område med lægemidler, næringsmidler og fremgangsmådepatenter for næringsmidler yderst betænkelig.

Sundhedsstyrelsen har anført, at man efter omstændighederne intet har at indvende mod lovudkastet. Sundhedsstyrelsen har henvist til sin skrivelse af 22. oktober 1964 vedrørende den da foreslåede ændring af patentloven, hvori er anført, at man principielt gerne så den hidtidige undtagelsesbestemmelse for lægemidler opretholdt, men at man under hensyn til den måde, hvorpå »metodepatentet« hidtil er blevet administreret og til, at der i en lang række lande findes stofpatenter, ikke finder at ville modsætte sig forslaget.

Seruminstituttet har i sin udtalelse henvist til sin skrivelse af 19. juli 1962 vedrørende det da foreliggende forslag til ny patentlov og har anført, at arbejdet med fremstilling af vacciner og andre biologiske lægemidler vil blive vanskeliggjort ved gennemførelse af forslaget. Instituttet vil dels blive

hæmmet i udviklingsarbejde med nye præparater på grund af andres patenter, og må dels ofre arbejde på at følge med i det stigende antal ansøgninger om patent på biologiske fremgangsmåder.

Indenrigsministeriet er af den opfattelse, at de foreslåede ændringer af bestemmelserne om patentering af lægemidler vil medføre de af seruminstittuttet anførte vanskeligheder, og at de – alt andet lige – vil have en konkurrencebegrænsende effekt, som vil give *tendens* til generelt højere lægemiddelpriser og finder ikke den foreslåede ændring ønskelig ud fra dette synspunkt.

De principielle synspunkter, som blev fremført allerede i 1966 i forslaget til en ny patentlov til støtte for at ophæve forbuddet mod patent på lægemidler og næringsmidler, har fortsat gyldighed. Ophævelsen blev dengang opgivet for at afvente, at en sådan liberalisering havde fundet sted i de fleste betydende industrilande, herunder ved adgang til lægemiddel- og næringsmiddelpatent inden for EF-området.

Om retsstillingen i andre europæiske lande kan det oplyses, at inden for EF – bortset fra Danmark – findes forbud mod lægemiddelpatent kun i Italien og Luxembourg. Også her foregår der overvejelser om ophævelse af forbuddet i forbindelse med ratifikation af Den europæiske Patentkonvention. Forbuddet findes i alle de fire nordiske lande. Den svenske Patentkomité har i sin betænkning om Den europæiske Konvention foreslået, at forbuddet ophæves i Sverige. I Norge og Finland er spørgsmålet ikke afgjort.

I betragtning af de principielle synspunkter fra patentlovforslaget i sin tid og under hensyntagen til, at de berørte erhverv er af den indstilling, at dansk medicinalindustri nu er stærk nok til at tåle udenlandske opfinderes patentering af *lægemidler* i Danmark, til forholdene i andre europæiske lande, til den principielle målsætning, som Den europæiske Patentkonvention er udtryk for, og endelig under hensyn til, at undtagelsesbestemmelserne under alle omstændigheder må ophæves den dag, EF-Patentkonventionen træder i kraft, indebærer lovforslaget, at forbuddet mod lægemiddelpatenter ophæves ved lovens ikrafttræden, d. v. s. samtidig med Den europæiske Patentkonventions ikrafttræden.

Med hensyn til *næringsmidler* er forholdet det, at der inden for EF foruden Danmark kun er Luxembourg, som har et forbud mod sådanne patenter. For de andre nordiske lande er forholdet det samme som nævnt ovenfor med hensyn til lægemiddelpatenter.

Som nævnt indledningsvis kan forbehold ikke

tages med hensyn til *fremgangsmåder* ved fremstilling af næringsmidler. Erfaringer fra udlandet tyder på, at fremstillingsmetoderne og ikke næringsmidlet som sådant er det væsentligste middel til beskyttelse af opfindelser på dette område. Når derfor forbuddet mod patent på fremstillingsmetoder forsvinder ved Danmarks eventuelle ratifikation af Den europæiske Konvention, er det kun et lille skridt videre også at ophæve undtagelsen for selve næringsmidlet.

På hjemmemarkedet må det antages, at dansk landbrug og levnedsmiddelinindustri er i stand til at tage konkurrencen op med konkurrenter fra udlandet, og på eksportmarkederne inden for EF kan dansk landbrug som nævnt praktisk taget overalt få patent på næringsmidler og fremstillingsmetoder for disse.

Det foreslås derfor i lovforslaget, at forbuddet mod næringsmiddelpatenter og fremgangsmåder for tilvirkning heraf ophæves.

Til § 75.

I paragraffens *stk. 1* gives en definition af udtrykket »europæisk patent«. Herved forstås et patent, der er meddelt af Den europæiske Patentmyndighed i henhold til den i München den 5. oktober 1973 indgåede europæiske patentkonvention. Ved europæisk patentansøgning forstås en ansøgning i henhold til denne konvention.

En eventuel dansk ratifikation af Den europæiske Patentkonvention vil medføre, at der kan meddeles europæiske patenter for Danmark. En bestemmelse herom er indeholdt i *stk. 2*.

I overensstemmelse med konventionens artikler 75–77 bestemmes det i paragraffens *stk. 3*, at ansøgning om europæisk patent skal indleveres til Den europæiske Patentmyndighed. Der gælder dog særlige bestemmelser for indlevering af ansøgninger for de i § 70 nævnte opfindelser, der vedrører krigsmateriel. Disse bestemmelser findes i lov nr. 18 af 27. januar 1960 om hemmelige patenter, som ændret ved lov nr. 215 af 31. maj 1968, og som ved et særligt lovforslag foreslås ændret samtidig med patentloven. En ansøgning om europæisk patent kan dog også indleveres til patentmyndigheden, der videresender den til Den europæiske Patentmyndighed. Det bestemmes endvidere, at en udskilt europæisk ansøgning, som omhandles i konventionens artikel 76, skal indleveres direkte til Den europæiske Patentmyndighed.

Adgangen til at indlevere en europæisk patentansøgning til patentmyndigheden står åben for alle og gælder, uanset om ansøgningen omfatter Danmark eller ej. Konventionen fastsætter frister

for patentmyndighedens videresendelse af den europæiske patentansøgning til Den europæiske Patentmyndighed. Overholdes disse frister ikke, anses ansøgningen for tilbagetaget, men ansøgeren får mulighed for at konvertere ansøgningen til en national ansøgning, jfr. § 88.

I paragraffens *stk. 4* bestemmes det, at §§ 76-90 finder anvendelse på europæisk patent for Danmark og på europæisk patentansøgning, som omfatter Danmark, og som ikke angår et fællesskabspatent.

De omhandlede paragraffer indeholder de regler, som er nødvendige, for at et europæisk patent for Danmark og en europæisk patentansøgning, der omfatter Danmark, skal få retsvirkning her i landet. Hvis der ved en europæisk patentansøgning søges fællesskabspatent, gælder bestemmelserne i kapitel XI dog kun i begrænset omfang, jfr. bemærkningerne til §§ 91-96.

Til § 76.

Bestemmelsen har grundlag i konventionens artikel 97, stk. 4, og artikel 2. Ifølge sidstnævnte bestemmelse skal et europæisk patent i hver af de kontraherende stater have samme virkning som et nationalt patent meddelt af vedkommende stat, medmindre konventionen bestemmer andet.

Konventionen giver de kontraherende stater mulighed for i deres nationale lovgivning at stille visse betingelser for, at et europæisk patent skal få samme virkning som et nationalt patent eller bevare sin virkning som et sådant. Disse betingelser fremgår af bestemmelserne i §§ 77-81.

Til § 77.

Bestemmelsen har grundlag i konventionens artikler 65, 97 og 102.

Den tekst, der skal oversættes til dansk, er ikke det færdige patentskrift, men den tekst, med hvilken det europæiske patent agtes meddelt, d. v. s. kravene og patentbeskrivelsen i sin helhed. Denne tekst offentliggøres af Den europæiske Patentmyndighed, samtidig med at denne bekendtgør sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen. Nedlægges der indsigelse mod patentet, kan indsigelsen resultere i, at Den europæiske Patentmyndighed beslutter at opretholde patentet i ændret affattelse, og denne ændrede affattelse skal ligeledes i oversættelse indleveres her i landet.

Ifølge paragraffens *stk. 2* skal oversættelsen holdes tilgængelig for enhver. Dette gælder dog ikke, hvis den europæiske patentansøgning endnu ikke er blevet offentliggjort i henhold til Den europæiske Patentkonvention. Dette kan forekomme i de

tilfælde, hvor Den europæiske Patentmyndighed når at meddele patent inden 18 måneder efter ansøgningens indleveringsdag eller prioritetsdag, og ansøgningen derfor ikke er blevet offentliggjort inden patentmeddelelsen. I disse tilfælde sker offentliggørelsen ved patentmeddelelsen, og først da skal oversættelsen holdes tilgængelig for enhver.

Det følger af *stk. 3*, at bekendtgørelse om oversættelsen først udfærdiges, når det er klart, at patentet virkelig meddeles eller opretholdes i ændret form.

Til § 78.

I denne paragraf er foreslået bestemmelser om genoprettelse af rettigheder, der er gået tabt som følge af, at en frist fastsat i henhold til § 77 er overskredet.

Det bestemmes i paragraffens *stk. 1*, at § 72, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på indlevering af oversættelse og betaling af afgift i henhold til § 77.

Blandt betingelserne i § 72 for genoprettelse af rettigheder er kravet om, at overskridelse af en frist skal have medført retstab. Denne betingelse vil altid være opfyldt i de tilfælde, hvor ansøgeren har overskredet en frist fastsat i henhold til § 77, idet den umiddelbare følge heraf vil være, at patentet bliver uden virkning her i landet. Imødekommes en begæring om genoprettelse af rettigheder, skal patentmyndigheden ifølge *stk. 2* udfærdige bekendtgørelse herom, jfr. bemærkningerne til § 74.

Paragraffens *stk. 3* indeholder bestemmelser om forbenyttelsesret svarende til bestemmelserne i § 74, stk. 2 og 3. Der henvises til bemærkningerne til denne paragraf.

Til § 79.

Denne paragraf indeholder en bestemmelse om, hvorledes forslaget § 1, nr. 20, (§ 52, stk. 1, nr. 4) skal anvendes ved ugyldigkendelse af europæisk patent.

Det fastsættes, at bestemmelsen i § 52, stk. 1, nr. 4, finder anvendelse for europæiske patenter, såfremt udvidelse er sket, efter at patentet er meddelt.

Ifølge forslaget § 1, nr. 20, (§ 52, stk. 1, nr. 4) kan et patent ved dom kendes ugyldigt, hvis det er meddelt, uanset at patentbeskyttelsens omfang er udvidet, efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse. For så vidt angår et europæisk patent, er det imidlertid afgørende, om patentbeskyttelsens omfang er udvidet, efter at patentet er meddelt, idet der først er adgang til at nedlægge indsigelse

fra dette tidspunkt. Den europæiske Patentmyndighed afgør, hvis indsigelse nedlægges, om patentet skal opretholdes uændret eller i ændret affattelse eller skal ophæves. Såfremt patentet opretholdes, og der anlægges sag ved dansk domstol om dets ugyldighed på grund af udvidelse af patentbeskyttelsens omfang, skal derfor tidspunktet for patentets meddelelse være afgørende.

Til § 80.

Det fremgår af bemærkningerne til § 79, at Den europæiske Patentmyndighed efter indsigelse helt eller delvis kan ophæve et europæisk patent. Patentet må i så fald ophøre at have virkning her i landet i tilsvarende omfang, hvorfor det foreslås at sidestille sådan ophævelse med patentets ugyldighed.

Patentmyndigheden skal udfærdige bekendtgørelse om ophævelsen af et europæisk patent. Dette svarer til patentlovens § 55, hvorefter patentmyndigheden skal udfærdige bekendtgørelse, når et patent er kendt ugyldigt ved endelig dom.

Til § 81.

Denne paragraf indeholder bestemmelser om betaling af årsafgift for europæisk patent og om følgerne af, at afgiften ikke betales rettidigt. Bestemmelserne har sit grundlag i konventionens artikel 141.

I *stk. 1* bestemmes, at for at opretholde et europæisk patent skal der betales en nærmere fastsat afgift til patentmyndigheden for hvert patentår efter det år, i hvilket Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen.

Medens gældende lovs § 41, *stk. 1*, foreskriver betaling af årsafgift for hvert år regnet fra den dag, patentansøgningen blev indleveret, følger det af konventionen, at nationale årsafgifter for europæisk patent først kan opkræves fra det patentår, som følger efter det år, i hvilket Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen. I ansøgningsstiden betales årsafgift til Den europæiske Patentmyndighed. Fastsættelsen af årsafgifter og andre afgifter henhører under Administrationsrådets kompetence.

I *stk. 2* bestemmes det, at hvis årsafgiften ikke betales i overensstemmelse med *stk. 1*, finder § 51 tilsvarende anvendelse.

Hvis årsafgift ikke betales i overensstemmelse med § 42, bortfalder patentet i henhold til § 51 fra og med betydelsen af det patentår, for hvilket afgift ikke er betalt. Denne bestemmelse finder også anvendelse på årsafgift for europæisk patent.

Til § 82.

Paragraffen indeholder bestemmelser om retsvirkningen her i landet af en europæisk patentansøgning. Den har grundlag i konventionens artikel 66 og 139.

Ved bestemmelsen i *stk. 1* sidestilles i overensstemmelse med konventionens krav herom europæiske patentansøgninger med nationale ansøgninger. Dette gælder bl. a. i forhold til bestemmelsen i § 1, nr. 2, (§ 2), idet en europæisk ansøgning, der omfatter Danmark, her i landet skal tages i betragtning ved vurderingen af nyheden af en senere her i landet indgivet national ansøgning.

Som grundlag for anvendelsen af lovens § 2, *stk. 2*, 2. pkt., bestemmes derfor i paragraffens *stk. 2*, at offentliggørelse af en europæisk patentansøgning i henhold til artikel 93 i Den europæiske Patentkonvention sidestilles med, at ansøgningen er blevet almindelig tilgængelig i overensstemmelse med reglerne i § 22.

En international ansøgning, for hvilken Den europæiske Patentmyndighed er designeret myndighed, skal også tages i betragtning som nyhedshinder her i landet. Dette gælder dog kun, hvis offentliggørelse i henhold til artikel 21 i Patentsamarbejdsstraktaten af Den europæiske Patentmyndighed sidestilles med offentliggørelse i henhold til artikel 93 i Den europæiske Patentkonvention.

Disse forhold er reguleret ved konventionens artikel 158, hvorfor der i *stk. 2* er optaget en henvisning til denne bestemmelse.

Til § 83.

Denne paragraf indeholder bestemmelser om provisorisk beskyttelse for en europæisk patentansøgning, der fører til patent for Danmark. Bestemmelsen har grundlag i konventionens artikel 67.

Oversættelsens almene tilgængelighed, der fastsættes i *stk. 1*, danner grundlag for bestemmelsen i paragraffens *stk. 2*.

Bestemmelserne i § 60, *stk. 1* og 2, finder tilsvarende anvendelse for europæiske patenter.

Forældelsesreglen i *stk. 3* svarer til gældende lovs § 60, *stk. 2*, dog at forældelsesfristen, for så vidt angår europæiske patenter, må regnes fra indsigelsesfristens udløb eller fra Den europæiske Patentmyndigheds beslutning om uanset nedlagt indsigelse at opretholde patentet.

Til § 84.

I denne bestemmelse foreslås det, at tilbagetage af en europæisk patentansøgning, som omfatter Danmark, og afslag på en tilsvarende europæisk patentansøgning skal sidestilles med tilbageta-

gelse af eller afslag på en national dansk ansøgning. Virkningen indtræder dog kun, når Den europæiske Patentmyndigheds beslutning om tilbagetagelse eller afslag er endelig.

Der må således ikke foreligge mulighed for genoptagelse af den europæiske patentansøgning med hjemmel i artikel 121 i Den europæiske Patentkonvention. I denne bestemmelse er der givet adgang til inden en vis kortere frist og mod særskilt afgift at få en afslået ansøgning eller en ansøgning, som er tilbagetaget eller skal anses for tilbagetaget, optaget til fortsat behandling.

Til § 85.

Bestemmelsen er affødt af artikel 70, stk. 3, i Den europæiske Patentkonvention. I henhold til denne artikel kan en kontraherende stat bestemme, at patentbeskyttelsen i alle andre tilfælde end i sager om ugyldighed ikke skal omfatte mere, end hvad der fremgår af såvel ordlyden på behandlingssproget som af oversættelsen til den pågældende stats officielle sprog.

Til § 86.

Bestemmelsen er en konsekvens af artikel 70, stk. 4, i Den europæiske Patentkonvention. Denne artikel bestemmer, at enhver stat, som indfører en regel som forslaget til § 85, skal tillade ansøgeren eller patenthaveren at indlevere en rettet oversættelse af den europæiske patentansøgning eller det europæiske patent.

Rettelse kan foretages et ubegrænset antal gange; enhver rettelse skal imidlertid behandles som en oprindelig indleveret oversættelse.

Den i *stk. 3* foreslåede forbenyttelsesret i forhold til en rettet oversættelse er i overensstemmelse med artikel 70, stk. 4, i Den europæiske Patentkonvention og svarer til bestemmelserne i § 74, stk. 2 og 3. Der henvises til bemærkningerne til denne paragraf.

Til § 87.

Det bestemmes i denne paragraf, at Den europæiske Patentmyndigheds beslutning om genoprettelse af rettighederne med hensyn til en europæisk patentansøgning eller et europæisk patent, som nyder beskyttelse her i landet, også gælder her i landet.

Der er i de almindelige bemærkninger redegjort for bestemmelserne i artikel 122 i Den europæiske Patentkonvention, hvorefter Den europæiske Patentmyndighed på visse betingelser efter begæring kan genoprette rettigheder, som er gået tabt som

følge af, at patentansøgeren eller patenthaveren har overskredet en frist.

Bestemmelsen i *stk. 2* om forbenyttelsesret har hjemmel i konventionens artikel 122, stk. 6. Der henvises til bemærkningerne til § 74, stk. 2 og 3.

Til § 88.

Forslagets § 88 giver regler for konvertering af en europæisk patentansøgning til en national ansøgning.

I § 88, *stk. 1*, foreslås det, at en europæisk patentansøgning, som er indleveret til en national patentmyndighed, og som skal anses som tilbagetaget som følge af, at Den europæiske Patentmyndighed ikke inden for den fastsatte frist har modtaget ansøgningen fra den nationale myndighed, når visse betingelser er opfyldt, skal anses for konverteret til en ansøgning om patent her i landet. Konvertering kan kun ske efter ansøgerens begæring, og kun hvis de i nr. 1 og 2 nævnte krav er opfyldt.

I artikel 77, stk. 5, i Den europæiske Patentkonvention foreskrives, at en europæisk patentansøgning, som ikke er indkommet til Den europæiske Patentmyndighed 14 måneder fra indleveringen til en national myndighed eller, hvor prioritet er påberåbt, fra prioritetsdagen, skal anses for tilbagetaget. I medfør af artikel 135 i Den europæiske Patentkonvention kan en europæisk patentansøgning konverteres til en national ansøgning i de tilfælde, hvor en ansøgning anses for tilbagetaget på grund af, at den ikke er indkommet rettidigt til Den europæiske Patentmyndighed, efter at den er modtaget af den nationale patentmyndighed til viderebehandling.

Da begæring om konvertering skal indgives til den myndighed, der har modtaget patentansøgningen, skal spørgsmålet om overskridelse af fristen eller genoprettelse af rettigheder behandles i medfør af loven i det land, hvor den modtagende myndighed er beliggende.

I konventionens artikel 136 bestemmes, at den nationale myndighed, som har modtaget den europæiske patentansøgning og siden modtager begæring om konvertering af ansøgningen, skal videregive denne begæring ledsaget af en afskrift af ansøgningen til patentmyndighederne i de konventionslande, for hvilke konvertering ønskes. Er begæringen sammen med afskrift af patentansøgningen ikke afsendt inden 20 måneder fra indleveringsdagen eller, hvor prioritet er begæret, fra prioritetsdagen, skal den europæiske patentansøgning opføre at have den retsvirkning, som tilkommer en europæisk patentansøgning i de pågældende lande.

I overensstemmelse med konventionen foreslås det i stk. 1, nr. 1, at begæring om konvertering skal fremsættes, inden 3 måneder efter at der er givet ansøgeren underretning om, at ansøgningen anses for tilbagetaget, og at begæringen skal indkomme til den danske patentmyndighed inden 20 måneder fra indleveringsdagen eller, hvis prioritet er begæret, fra prioritetsdagen. Denne bestemmelse retter sig til den nationale patentmyndighed, som modtog den europæiske patentansøgning, hvorfor § 72 ikke kan anvendes på 20-måneders fristen.

I henhold til stk. 1, nr. 2, forudsættes det yderligere, at ansøgeren inden for den fastsatte frist betaler ansøgningsafgift og indleverer en oversættelse af ansøgningen til dansk.

Bestemmelsen i stk. 2 er udformet i overensstemmelse med artikel 137 i Den europæiske Patentkonvention. Bestemmelsen kan ikke hindre, at patentmyndigheden, hvor patent søges af en anden end opfinderen, i medfør af forslagets § 1, nr. 6, (§ 8, stk. 4) kan kræve, at ansøgeren godtgør sin ret til opfindelsen. Dette er et materielt krav og ikke et krav til ansøgningens form.

Til § 89.

§ 89 bestemmer, at visse regler i Den europæiske Patentkonvention skal have gyldighed her i landet. Det gælder for art. 9, hvori bestemmes i henhold til hvilken lov og ved hvilke domstole sager mod organisationen skal afgøres, art. 60, der afgør hvilket lands lov, der gælder i sager om en arbejdstagers ret til at få europæisk patent, art. 126 om forældelse af afgifter m. v. og art. 131 om administrativt og retsligt samarbejde mellem Den europæiske Patentmyndighed og de nationale myndigheder.

Desuden gælder den til konventionen knyttede protokol om retternes kompetence og anerkendelse af afgørelser om retten til at få meddelt europæisk patent (Anerkendelsesprotokollen) her i landet.

Det må anses for unødvendigt også at inddrage protokollen om fortolkningen af konventionens artikel 69 som en del af dansk ret. Om indholdet af denne protokol henvises til bemærkningerne nedenfor til lovforslagets § 7.

Artikel 69 giver regler for omfanget af den beskyttelse, som følger af det europæiske patent. I dansk patentlovgivning findes den tilsvarende regel i patentlovens § 39. Som denne regel skal forstås i henhold til patentlovens forarbejder, og således som reglen anvendes i praksis, må det antages, at der er overensstemmelse mellem Europapatentkonventionens og patentlovens fastlæggelse af pa-

tentbeskyttelsens omfang. Det er således ikke nødvendigt at have en særregel for europæiske patenter i dette spørgsmål.

Til § 90.

§ 90 indeholder en bemyndigelse for handelsministeren til at fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den europæiske Patentkonvention og de i kapitel XI indeholdte bestemmelser.

Til § 91.

I denne paragrafs *stk. 1* gives en definition af udtrykket »fællesskabspatent«.

Eventuel ratifikation af Fællesskabets Patentkonvention medfører, at der kan meddeles fællesskabspatenter, der omfatter Danmark. En bestemmelse herom er fastsat i *stk. 2*.

Til § 92.

Bestemmelsen i *stk. 1* er udformet i overensstemmelse med konventionens artikel 2.

Konventionsbestemmelserne skal således være umiddelbart anvendelige her i landet.

De efterfølgende paragraffer har derfor kun til formål at fastslå, at enkelte bestemmelser i kapitel XI også finder anvendelse på fællesskabspatent og på ansøgninger herom, samt at fastslå retsstillingen i tilfælde, hvor konventionen overlader dette til national lovgivning.

Stk. 2 indeholder en forskrift om bekendtgørelse af de afvigelser fra konventionens hovedregler, som vil følge af eventuel anvendelse af mulighederne for forbehold i henhold til artikel 88–90. Kun herved sikres en fuldstændig offentliggørelse på dansk af retsgrundlaget for fællesskabspatenterne.

Med hensyn til indholdet af artiklerne 88–90 henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til § 1, nr. 18, (§ 45) og til den foreslåede nye § 94.

Til § 93.

Ved denne paragraf fastsættes det, at følgende bestemmelser finder anvendelse på fællesskabspatent og på europæiske ansøgninger om sådant patent: § 75, stk. 3, om indlevering af en ansøgning om europæisk patent, § 80 om ophævelse af et europæisk patent, § 82 om retsvirkningen her i landet af en europæisk patentansøgning, § 84 om tilbagetagelse af europæiske patentansøgninger, § 87 om genoprettelse af rettigheder og § 88 om konvertering af europæiske patentansøgninger.

Til § 94.

Det bestemmes i *stk. 1* i denne paragraf, at den i artikel 34, stk. 1, i Fællesskabets Patentkonvention nævnte ret kun tilkommer den ansøger om et fællesskabspatent, som enten har indleveret en oversættelse af kravene til dansk til patentmyndigheden, og oversættelsen er blevet bekendtgjort, eller har tilstillet den, der udnytter opfindelsen her i landet, en sådan oversættelse.

Konventionens artikel 34 indeholder bestemmelser om provisorisk beskyttelse af en europæisk ansøgning om fællesskabspatent. Det overlades dog til de kontraherende stater, der ikke som officielt sprog har behandlingssproget for en europæisk patentansøgning, at bestemme, at den provisoriske beskyttelse kun opnås under de i paragraffen angivne forudsætninger.

Baggrunden for bestemmelsen i *stk. 2* er artikel 88 i Fællesskabets Patentkonvention. Den skal kun bringes i anvendelse, hvis Danmark tager forbehold i henhold til art. 88. Om dette spørgsmål henvises til de almindelige bemærkninger.

Artikel 88 er en overgangsbestemmelse, der angår oversættelsen af patentskriftet vedrørende fællesskabspatentet. I henhold til artikel 65 i Den europæiske Patentkonvention skal hver kontraherende stat i princippet kunne forlange det europæiske patentskrift oversat, såfremt dette ikke er affattet på det pågældende lands officielle sprog. I henhold til artikel 14, stk. 9, i fællesskabets konvention er denne mulighed udelukket for EF-staterne.

Artikel 88 indrømmer i en overgangsperiode disse stater mulighed for at forbeholde sig ret til at fordre patentskriftet vedrørende fællesskabspatentet oversat, hvis det ikke er affattet på et af den pågældende stats officielle sprog. I forhold til artikel 65 i Den europæiske Patentkonvention er artikel 88 dog begrænset, navnlig hvad angår offentliggørelse af oversættelsen og virkningen af, at denne ikke indleveres til patentmyndigheden. Der er hverken fastsat nogen offentliggørelse for patenthaverens regning, eller nogen sanktion gående ud på, at fællesskabspatentet anses for ugyldigt fra indleveringen, hvis den ikke indleveres.

Stk. 1 indrømmer hver af de kontraherende stater mulighed for at tage forbehold ved undertegnelsen eller deponeringen af ratifikationsdokumentet. Ved undertegnelsen havde kun Italien benyttet sig af denne mulighed.

Dette forbehold går ud på, at en patenthaver først kan gøre de til fællesskabspatentet knyttede rettigheder gældende i den pågældende stat, når han har indleveret den krævede oversættelse af pa-

tentskriftet til Den europæiske Patentmyndighed, og altså ikke som fastsat i artikel 65, stk. 1, i Den europæiske Patentkonvention til vedkommende nationale patentmyndighed. Hertil skal oversættelsen videregives af Den europæiske Patentmyndighed.

I henhold til stk. 2 indtræder den nærmere virkning allerede ved offentliggørelsen af patentskriftet vedrørende fællesskabspatentet, blot oversættelsen inden tre måneder efter dette tidspunkt er indleveret til Den europæiske Patentmyndighed.

Indleveres oversættelsen på et senere tidspunkt, kan patenthaveren for andres udnyttelse indtil dette tidspunkt af hans opfindelse gøre de samme rettigheder gældende som for udnyttelse af opfindelsen efter offentliggørelsen af ansøgningen i henhold til artikel 34, stk. 1, nemlig krav på en rimelig erstatning; kravet kan dog først rejses, når oversættelsen er indleveret. For tiden efter indleveringen af oversættelsen kan patenthaveren gøre samtlige rettigheder, der i henhold til artiklerne 29-36 er knyttet til patentet, gældende, altså også retten til at forbyde andre at udnytte opfindelsen. Denne virkning er dog over for de personer, der i mellemperioden har udøvet opfindelsen eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, begrænset til et tidsrum af tre år efter, at fristen for indsigelse mod det europæiske patent er udløbet. Indgives oversættelsen nemlig først tre år efter, at denne frist er udløbet, bestemmes det i stk. 4, at retten til at forbyde sådanne at udnytte opfindelsen ikke længere kan udøves. Sidstnævnte kan tværtimod fortsat udnytte opfindelsen på rimelige betingelser. Disse rimelige betingelser behøver ikke at være begrænset til den i stk. 3 omhandlede rimelige erstatning. Med rimelige betingelser menes ikke blot en erstatning af rimelig størrelse for udnyttelse af opfindelsen, men der skal også tages hensyn til udnyttelsens art, måde og omfang.

Stk. 5-7 indeholder bestemmelser om forbeholdets bortfald. Såfremt en kontraherende stat ikke af sig selv tilbagekalder forbeholdet, ophæves det efter enstemmig afgørelse truffet af Rådet for De europæiske Fællesskaber.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger til lovforslaget bør Danmark principielt ikke benytte sig af muligheden for forbehold i henhold til artikel 88, idet offentlighedens behov for at få kendskab til hovedindholdet af patentet må anses for opfyldt med den oversættelse til dansk af patentkravene, som skal indleveres i henhold til § 94, stk. 1. For den del af dansk erhvervsliv, for hvilke de til sin tid gældende fællesskabspatenter er af interesse, vil det næppe være nogen væsentlig byr-

de om nødvendigt at skulle bekoste oversættelse til dansk af patentbeskrivelsen. Det er i denne forbindelse af praktisk betydning, at ca. 80 pct. af de europæiske ansøgninger ventes affattet på engelsk.

Dette forhold må for øvrigt antages at bevirke, at i hvert fald de EF-lande, der ikke har engelsk som officielt sprog, vil stille krav om oversættelse, hvis blot et land – bortset fra Italien – benytter sig af artikel 88. En f. eks. engelsksproget ansøgning måtte i så fald oversættes til i alt fald dansk, fransk, italiensk, hollandsk og tysk. Dette ville lægge en så stor økonomisk byrde på fællesskabspatentansøgninger, at det vil være mere fordelagtigt at søge nationale og europæiske patenter, således at fællesskabspatentansøgninger slet ikke ville komme i funktion.

Oversættelse af fællesskabspatentskriftet til dansk, hvis det er grundlag for retssager her i landet f. eks. i anledning af påstand om krænkelse af patentet, er sikret ved retsplejelovens § 149.

Til § 95.

Stk. 1 er udformet i overensstemmelse med fællesskabspatentkonventionens artikel 80, der indeholder forbud mod dobbeltbeskyttelse og overlader det til de kontraherende stater at fastsætte den fremgangsmåde, hvorved dobbeltbeskyttelse kan bringes til ophør.

I overensstemmelse hermed foreslås i *stk. 1*, at såfremt et patent, der er meddelt af patentmyndigheden, vedrører en opfindelse, for hvilken et fællesskabspatent eller et europæisk patent for Danmark er udstedt til den samme opfinder, med samme ansøgningsdag, kan det her i landet meddelte patent ved dom erklæres for ophørt i overensstemmelse med konventionens artikel 80, stk. 1 og 2.

Stk. 2 svarer til § 1, nr. 20, (§ 52, stk. 3).

Til § 96.

§ 96 indeholder en bemyndigelse for handelsministeren til at fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af Fællesskabets Patentkonvention og af bestemmelserne i kapitel XII.

Til § 2.

Paragraffen indeholder bestemmelser om lovens ikrafttræden.

Det foreslås, at handelsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden. Dette tidspunkt lader sig ikke nøjagtigt forudsige, men vil formentlig falde sammen med den dato, hvor Den europæiske Patentmyndighed begynder sin virk-

somhed. Dette sker efter de foreliggende planer den 1. juni 1978. Det vil være naturligt om ikrafttrædelsestidspunktet fastsættes i forening med de øvrige nordiske lande, der til den tid har vedtagne lovforslag, f. eks. Sverige.

Der vil imidlertid også være behov for, at visse dele af loven eller dele af enkelte paragraffer sættes i kraft på et senere tidspunkt. Handelsministeren får ved forslagens § 2 bemyndigelse hertil.

Følgende bestemmelser vil kunne sættes i kraft på et senere tidspunkt:

1) Bestemmelserne i § 1, nr. 6 og 14, om kulturer af mikroorganismer. Disse bestemmelser forudsætter, at der træffes aftale med deponeringssteder for mikrobiologiske kulturer, og at der udfærdiges nærmere bestemmelser for deponeringen. Da det er uvist, om disse foranstaltninger kan gennemføres inden det tidspunkt, hvor loven i øvrigt skal træde i kraft, er det nødvendigt, at der er mulighed for en senere ikraftsættelse af bestemmelserne om mikrobiologiske kulturer.

2) Som omtalt i de almindelige bemærkninger, indeholder Patentsamarbejdsstraktaten i kapitel I regler om den internationale nyhedsundersøgelse og i kapitel II regler om den internationale, forbedrende patenterbarhedsprøvning, og bestemmelserne i lovforslagets § 1, nr. 15 (§§ 28–38) tager sigte på at gøre det muligt at videreføre sådanne ansøgninger her i landet med henblik på at afgøre, om den internationale ansøgning kan føre til patent.

I henhold til traktatens artikel 64 kan de kontraherende stater imidlertid erklære ikke at ville være bundet af bestemmelserne i traktatens kapitel II, og det er muligt, at sådant forbehold tages af en række af de kontraherende stater. Traktaten vil i så fald i de første år, efter at den er trådt i kraft, kun blive virksom, for så vidt angår reglerne i kapitel I om den internationale nyhedsundersøgelse. Bestemmelserne i § 1, nr. 15, kan derfor i det omfang, de angår behandling af ansøgninger, der er genstand for international, forbedrende patenterbarhedsprøvning, sættes i kraft senere end loven i øvrigt.

3) Da Fællesskabets Patentkonvention ikke træder i kraft samtidig med Den europæiske Patentkonvention, må de bestemmelser i lovforslagets § 1, nr. 3, (§ 3, stk. 4), nr. 18, (§ 45, stk. 2) og nr. 30, (§§ 91–96), der angår fællesskabspatent, ligeledes kunne sættes i kraft senere end loven i øvrigt.

4) Endelig vil indførelsen af patent på næringsmidler og fremgangsmåder ved tilvirkning heraf kunne udsættes, indtil det faktisk er muligt at an-

F. t. l. vedr. patentloven.

søge om de tilsvarende europæiske patenter i henhold til den trinvis åbning af patentklasserne ved Den europæiske Patentmyndighed.

Til § 3.

Denne paragraf indeholder lovens overgangsbestemmelser. I lighed med, hvad der var tilfældet med hensyn til den gældende patentlov, foreslås det i *stk. 1*, at loven skal finde anvendelse på patentansøgninger, der ved lovens ikrafttræden er under behandling hos patentmyndigheden.

Fra hovedreglen er der gjort en række undtagelser.

Mens det vil være rimeligt over for ansøgeren, at de nye og til dels mere fordelagtige bestemmelser finder anvendelse på ansøgninger, som er under behandling ved lovens ikrafttræden, må dette hensyn vige, når det drejer sig om ansøgninger, hvis behandling er så vidt fremskredet, at de er godkendt til fremlæggelse, og der er givet ansøgeren underretning herom. Sådanne ansøgninger foreslås derfor i paragraffens *nr. 1* fortsat behandlet efter den hidtil gældende lov.

Ved lovforslagets § 1, nr. 5, ophæves patentlovens § 7 i dens nuværende ordlyd, hvilket indebærer, at tillægspatentordningen bortfalder. Ansøgninger om tillægspatent, der er under behandling ved lovens ikrafttræden, bør imidlertid fortsat behandles og afgøres efter de hidtil gældende regler, der også i øvrigt kan anvendes, hvor spørgsmål om tillægspatenter opstår. En bestemmelse herom findes i paragraffens *nr. 2*. Ændres en sådan ansøgning til at angå et selvstændigt patent, omfattes den af bestemmelserne i den ændrede patentlov, og den kan ikke på ny ændres til at angå et tillægspatent.

Ved lovforslagets § 1, nr. 6 og 14, indføres bestemmelser om deponering af kulturer af mikroorganismer. Det er ikke fundet rimeligt eller praktisk muligt at gøre disse bestemmelser anvendelige på de før lovens ikrafttræden indleverede ansøgninger om patent på mikrobiologiske fremgangsmåder eller på produkter, der er fremstillet ved sådanne fremgangsmåder. Det er derfor i paragraffens *nr. 3* bestemt, at bestemmelserne om kulturer af mikroorganismer finder anvendelse på ansøgninger, der er indleveret, efter at disse bestemmelser er trådt i kraft. Det bemærkes herved, at der i lovforslagets § 2 er en bemyndigelse for handelsministeren til at sætte disse bestemmelser i kraft på et senere tidspunkt end loven i øvrigt.

På grundlag af forslagens § 1, nr. 6, (§ 8, *stk. 2*), som er omtalt i de almindelige bemærkninger, vil det ved den nye lovs ikrafttræden blive muligt at

opnå patent på produkter, som ikke er bundet til nogen bestemt i patentkravene angivet anvendelse. Ud fra samme synspunkter, som er anført nedenfor med hensyn til patent på næringsmidler og lægemidler, er det ved paragraffens *nr. 5* bestemt, at § 8, *stk. 2*, 2. pkt., kun anvendes for ansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden, dvs. at patent på opfindelser af produkter, for hvilke nogen bestemt anvendelse ikke er angivet i patentkravene eller i øvrigt kan anses at fremgå af produktets i patentkravene angivne egenskaber, kun kan meddeles på grundlag af sådanne ansøgninger.

Bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 30, medfører, at det hidtidige forbud mod patent på opfindelser af næringsmidler og lægemidler og patent på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler ophæves. Det er ikke fundet rimeligt, om ophævelsen af disse forbud skulle kunne foregribes af patentansøgere ved indgivelse af ansøgninger om patent på næringsmidler og lægemidler m. v. før lovens ikrafttræden.

Ved paragraffens *nr. 6* er det derfor bestemt, at patent på sådanne opfindelser kun kan meddeles i henhold til ansøgninger, der er indleveret efter lovens ikrafttræden.

Ansøgninger om patent på fremgangsmåder til fremstilling af lægemidler, der er indleveret før lovens ikrafttræden, behandles efter de særlige regler i de af patentmyndigheden udfærdigede bestemmelser og instruktioner vedrørende ansøgninger om patent m. v.

Når det i den foreslåede § 3 er bestemt, at nogle af de nye regler kun kan anvendes på patentansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden, må dette sammenholdes med patentlovens § 11. Heraf følger, at i tilfælde, hvor en ansøgnings indleveringsdag ikke falder sammen med dens løbedag, er det sidstnævnte dag, der er afgørende for, om de nye bestemmelser kommer til anvendelse. Dette er aktuelt i forbindelse med ansøgninger, der er fremkommet ved deling eller udskillelse fra ældre ansøgninger, jfr. nævnte § 11. Det er således ikke den fysiske indleveringsdag, men den ansøgte indleveringsdag (løbedag), der skal lægges vægt på. Undtagelserne i forslagens § 3 kan således ikke omgås ved indlevering efter lovens ikrafttræden af afdelte eller udskilte ansøgninger, hvis virkning skulle regnes tilbage måske lang tid, for den nye lov er trådt i kraft.

Til § 4.

Efter § 4 skal loven finde anvendelse også på patenter, der er meddelt, eller som meddeles i hen-

hold til patentlov af 20. december 1967. Der er gjort nogle undtagelser herfra.

Ved § 4, nr. 1, er det fastsat, at bestemmelserne om tillægspatent og om patenters ugyldighed i patentlov af 20. december 1967 skal finde anvendelse på tillægspatenter og patenter, der er meddelt, eller som meddeles, i henhold til nævnte lov. Dette er en følge af, at tillægspatenter meddelt før lovens ikrafttræden fortsat består, ligesom der også efter dette tidspunkt vil kunne meddeles tillægspatenter i henhold til ansøgninger indleveret før lovens ikrafttræden, jfr. bestemmelsen i § 3, nr. 2. Et tillægspatent vil også efter ikrafttrædelsen af den ændrede patentlov kunne blive et selvstændigt patent, hvis hovedpatentet erklæres ugyldigt, eller der gives afkald på dette.

Med hensyn til muligheden for ugyldigkendelse af patenter er de nye bestemmelser i § 1, nr. 20 (§ 52) strængere, hvorfor de ikke bør anvendes på patenter, der er meddelt, eller som meddeles i henhold til den hidtil gældende lovgivning.

I § 4, nr. 2, fastsættes det, at løbetiden for patenter, om hvilke ansøgning er indleveret mere end 12 år før lovens ikrafttræden, bestemmes af § 40 i patentlov af 20. december 1967. Dette vil sige, at løbetiden for sådanne patenter forbliver 17 år. Det er ikke fundet rimeligt at give alle patenter den forlængede løbetid på 20 år, som følger af bestemmelsen i § 1, nr. 16. Erhvervslivet kan, hvis der kun er kort tid tilbage, have indrettet sig på, at patentet ville udløbe og patentbeskyttelsen dermed bortfalde. På den anden side taler hensynet til patenthaverne for, at de kommer til at nyde godt af den længere løbetid, der indføres ved loven.

Som en rimelig mellemløsning for disse modstående hensyn foreslås det derfor, at patenter, der ved lovens ikrafttræden kun har 5 år tilbage af deres gyldighedstid, ikke får deres løbetid forlænges i kraft af den nye regel.

I § 4, nr. 3, er det fastsat, at bestemmelserne i patentloven af 1967 om ikraftsættelse af et bortfaldet patent og bekendtgørelse herom skal finde anvendelse på patenter, der før lovens ikrafttræden er bortfaldet. Da bortfaldet er sket før lovens ikrafttræden, er der hos patenthaveren skabt forventning om, at ikraftsættelse kan ske efter de hidtidige regler.

Bestemmelsen i nr. 4 tilsigter at undgå, at en ansøger, hvis ansøgning er almindelig tilgængelig ved lovens ikrafttræden, med tilbagevirkende kraft, får beskåret rettigheder, som bestod ved ansøgnings indlevering.

Til § 5.

Ved lovforslagets § 1, nr. 30, (§ 88) indføres i patentloven almindelige bestemmelser om konvertering af en europæisk patentansøgning til en ansøgning om patent hos patentmyndigheden. I en overgangsperiode vil der herudover være behov for at give ansøgeren en tilsvarende adgang begrundet i et særligt forhold: Når Den europæiske Patentmyndighed påbegynder sin virksomhed, vil den ikke straks fuldt ud kunne behandle europæiske patentansøgninger inden for alle tekniske områder, idet virksomheden skal udbygges trinvis. Det vil derfor kunne forekomme, at der i en overgangsperiode indleveres europæiske patentansøgninger, som Den europæiske Patentmyndighed ikke kan behandle.

I henhold til artikel 162, stk. 4, i Den europæiske Patentkonvention skal sådanne ansøgninger anses for tilbagetaget, men der skal også i denne situation gives ansøgeren ret til inden en vis frist at begære ansøgningen konverteret til en national ansøgning.

De som følge heraf nødvendige bestemmelser er optaget i § 5, og disse bestemmelser svarer i hovedsagen til de permanente bestemmelser om konvertering i § 88. Da ansøgere, mens sagen har beroet hos Den europæiske Patentmyndighed, kan have indleveret ændringer og tilføjelser til ansøgningen, foreskrives det dog yderligere, at den oversættelse af ansøgningen, som ansøgeren altid skal indlevere ved konvertering, også skal omfatte de ændringer, som er foretaget under behandlingen ved Den europæiske Patentmyndighed, og som ansøgeren ønsker at påberåbe sig.

Til § 6.

Bestemmelserne i paragraffen knytter sig til den i § 5 omhandlede konvertering, idet der her gives regler for den situation, at ansøgeren ikke har indleveret oversættelse eller betalt afgift rettidigt og derved har mistet retten til at få ansøgningen behandlet af patentmyndigheden som national ansøgning.

I sådanne tilfælde vil patentmyndigheden i henhold til bestemmelsen i § 1, nr. 29, (§ 72, stk. 1) kunne genoprette rettighederne. Sker dette, skal der udfærdiges bekendtgørelse herom. Paragraffen indeholder derfor tillige i stk. 2 en bestemmelse om forbenyttelsesret for den, som i god tro har påbegyndt udnyttelse af opfindelsen i tiden efter, at fristen for indlevering af oversættelse og betaling af afgift er udløbet, men inden bekendtgørelse om genoprettelse af rettighederne er udfærdiget.

Til § 7.

I § 7 bestemmes det, at beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder, i det omfang, det er fastsat i Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention, kan udøves af de i disse konventioner nævnte institutioner.

Efter gældende ret kan patent for Danmark kun meddeles af danske myndigheder. Det tilkommer danske domstole at træffe den endelige afgørelse med hensyn til gyldigheden af patenter, der er meddelt for Danmark, samt at afgøre retstvister om sådanne patenters retsvirkninger.

Hverken Europakonventionen eller fællesskabspatentkonventionen vil være til hinder for, at der fortsat meddeles nationale patenter af de kompetente myndigheder i de kontraherende stater, såfremt anmelderen alene ønsker patentbeskyttelse i det enkelte land og indgiver ansøgningen dér.

En dansk tiltrædelse af de europæiske konventioner vil derimod indebære, at Den europæiske Patentmyndighed kan meddele et europæisk patent omfattende Danmark eller for fællesmarkedslandenes vedkommende et fællesskabspatent, gældende som ét patent for samtlige 9 lande. Sådanne patenter har samme gyldighed her i landet som et patent meddelt af danske myndigheder.

Lovforslagets § 7 indebærer derfor, at beføjelser, der tilkommer rigets myndigheder, i henhold til grundlovens § 20 overlades til Den europæiske Patentmyndighed i det omfang, det følger af de enkelte bestemmelser i de to europæiske patentkonventioner med tilhørende dokumenter.

Gennem Administrationsrådet – og kun på denne måde – har medlemslandene indflydelse på den europæiske myndigheds administrative funktion, herunder de instanser, der behandler klager over myndighedens afgørelser på forskellige stadier af patentansøgningernes behandling. Rådets funktion og beføjelser er fastlagt i konventionens artikler 26–36.

Klager over patentmyndighedens afgørelser kan efter Europakonventionen indgives til særlige appelkamre, jfr. art. 21 og 22 samt art. 106–112. Efter konventionen tilkommer det dog de nationale domstole at træffe den endelige afgørelse om gyldigheden af et meddelt Europapatent samt i alle tilfælde at afgøre retstvister om patentets retsvirkninger. Konventionens art. 138 indeholder imidlertid som nærmere beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20, en udtømmende angivelse af de grunde, der kan føre til, at et Europapatent kendes ugyldigt.

De beføjelser, der er tillagt Administrationsrå-

det, Appellkamrene og Det udvidede Appellkammer, er fastlagt i konventionen og kan kun udvides eller ændres ved en revision af konventionen med påfølgende ratifikation, jfr. dog konventionens artikel 33, stk. 1.

De nævnte organers kompetence kan kun udvides ved en revision af Den europæiske Patentkonvention:

Denne indeholder i art. 172 bestemmelser om, at konventionen kan revideres ved en konference mellem de kontraherende stater. Denne konference forberedes og sammenkaldes af Administrationsrådet og er kun beslutningsdygtig, hvis mindst tre fjerdedele af de kontraherende stater er repræsenteret. Til vedtagelse af en revideret tekst kræves et flertal på mindst tre fjerdedele af de kontraherende stater, der er repræsenteret og deltager i afstemningen.

Til administration af fællesskabspatentordningen oprettes der særlige organer, hvis virksomhed overvåges af Den særlige Komité inden for Administrationsrådet, jfr. fællesskabskonventionens artikel 15–23.

Den administrative og judicielle kontrol i forbindelse med udstedelsen af fællesskabspatenter (gyldighedsprøvelsen) vil efter EF-konventionen blive udøvet udelukkende af fælles organer, som – bortset fra Fællesskabernes domstol – vil blive oprettet med tilknytning til Den europæiske Patentmyndighed. Spørgsmål om begrænsning af et fællesskabspatent efter begæring, om ugyldighed af et fællesskabspatent samt om fastsættelse af et passende vederlag i tilfælde, hvor en patenthaver har erklæret sig villig til at give licens, behandles af annullationsafdelinger med klageadgang til annullationskamre, jfr. EF-konventionens art. 9 og 10. Afgørelser truffet af annullationskamrene som klageinstans kan indbringes for De europæiske Fællesskabers Domstol, dog kun hvis klagen er begrundet i brud på en væsentlig formforskrift eller i brud på konventionen eller enhver retsregel, der angår dens anvendelse, forudsat at det ikke drejer sig om en national retsregel, jfr. konventionens art. 63. De nationale domstole bevarer derimod i princippet kompetencen til at afgøre andre retstvister vedrørende et fællesskabspatent, se nærmere reglerne i konventionens art. 69–76.

En revision af disse organers kompetence, som de er fastlagt i EF-konventionen, kræver, at et flertal af de kontraherende stater fremsætter begæring om revision af konventionen, hvorefter formanden for De europæiske Fællesskabers Råd indkalder til en konference med henblik på en revision af konventionen, jfr. art. 100. Ændring af konventionen

kræver enighed mellem de 9 EF-lande og skal ratificeres for at træde i kraft, jfr. dog konventionens artikel 20, stk. 1.

Hverken Europakonventionen eller EF-konventionen indeholder nærmere regler om betaling af afgifter for patentudstedelsen. Administrationsrådet – for så vidt angår fællesskabspatenter, Den særlige Komité inden for Administrationsrådet – er derimod tillagt kompetence til at vedtage et afgiftsregulativ, der fastsætter afgifternes størrelse og reglerne om deres betaling.

Med hensyn til forholdet til grundlovens § 20 henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Såfremt lovforslaget vedtages af folketinget, vil regeringen kunne ratificere:

Lovkonvention om samordning af visse dele af den materielle patentret af 27. november 1963 og Patentsamarbejdstraktat af 19. juni 1970 samt Den europæiske Patentkonvention af 5. oktober 1973 med tilhørende dokumenter og Konvention om Det europæiske Patent for Fællesmarkedet (Fællesskabets Patentkonvention) af 15. december 1975 med tilhørende dokumenter.

De nedenfor under 1–5 nævnte dokumenter, der hører til *Den europæiske Patentkonvention*, er i henhold til konventionens artikel 164 integrerende dele af konventionen. Der er tale om følgende dokumenter:

1. Gennemførelsesforskrifter.

Forskrifterne indeholder regler om Den europæiske Patentmyndigheds virksomhed og ansøgninernes behandling. Disse forskrifter kan i henhold til artikel 33 ændres af Administrationsrådet.

2. Protokol om retternes kompetence og anerkendelsen af afgørelser om retten til at få meddelt et europæisk patent (Anerkendelsesprotokollen).

Protokollen indeholder bestemmelser om, at de kontraherende staters domstole er kompetente til at afgøre sager om retten til et europæisk patent og om gensidig anerkendelse af afgørelser truffet af disse domstole.

3. Protokol om Den europæiske Patentorganisations privilegier og immuniteter. (Protokol om privilegier og immuniteter).

Bestemmelserne i denne protokol fritager Den europæiske Patentmyndighed og dennes personale for retsforfølgning i de stater, hvor myndigheden

udøver sin virksomhed, og giver de nærmere regler om Den europæiske Patentmyndigheds og personalets særlige rettigheder og pligter i vedkommende stater.

4. Protokol om centraliseringen af det europæiske patentsystem og dets indførelse. (Centraliseringsprotokollen).

Ved bestemmelserne i denne protokol forpligter de kontraherende stater, der også har tiltrådt Haag-overenskomsten af 6. juni 1947 om Det internationale Patentinstitut, sig til at medvirke til, at dette institut integreres med Den europæiske Patentmyndighed. Endvidere indeholder protokollen bestemmelser om forholdet til Patentsamarbejds-traktaten og de funktioner, som skal udøves i henhold til denne traktat, ligesom der gives regler, som i en overgangsperiode sikrer de kontraherende staters nationale patentmyndigheders deltagelse i behandlingen af europæiske patentansøgninger. Om protokollens betydning henvises til de almindelige bemærkninger.

5. Protokol om fortolkningen af konventionens artikel 69.

I konventionens artikel 69 er det fastsat, at omfanget af den beskyttelse, der opnås ved det europæiske patent eller en europæisk patentansøgning, bestemmes af kravenes indhold, dog at beskrivelsen og tegningerne skal tjene til fortolkning af kravene.

I protokollen udtales det, at der ved bestemmelsen af beskyttelsesomfanget ikke må anlægges en streng bogstavfortolkning af kravene, men de må heller ikke opfattes som blotte retningslinier, således at beskyttelsen i virkeligheden bliver baseret på beskrivelse og tegning.

Det er hensigten med artikel 69 at anvise en mellemvej mellem disse to yderpunkter, der forener en passende patentbeskyttelse med en rimelig retssikkerhed for trediemand.

6. Erklæring angående Centraliseringsprotokollens afsnit IV, stk. 1.

Ved denne erklæring udtaler de kontraherende stater, at den overenskomst, der skal indgås mellem disse stater og Den europæiske Patentmyndighed om det arbejde, der skal udføres af disse staters patentmyndigheder for Den europæiske Patentmyndighed, forudsætter, at arbejdet udføres i overensstemmelse med konventionen, mens på den anden side resultatet af sådant arbejde skal behandles på samme måde, som om arbejdet var udført af Den europæiske Patentmyndighed.

7. Beslutning om det forberedende arbejde med henblik på påbegyndelse af virksomheden ved Den europæiske patentmyndighed.

Ved denne beslutning nedsættes en interimskomite til varetagelse af det forberedende arbejde indtil det tidspunkt, hvor Administrationsrådet i henhold til konventionens artikel 159 træder i virksomhed.

8. Beslutning vedrørende uddannelsen af Den europæiske Patentmyndigheds personale.

Ved denne beslutning pålægges det interimskomiteen at udarbejde forslag til rekruttering og uddannelse af Den europæiske Patentmyndigheds personale.

9. Beslutning om teknisk bistand.

Ved denne resolution opfordrer de kontraherende stater Den europæiske Patentmyndighed til i videst muligt omfang at yde bistand til udviklingslandene på patentrettens område, særligt med hensyn til dokumentationsmateriale, uddannelse af personale og ved andre midler, der kan medvirke til at nærme disse lande til de industrielt udviklede lande.

De dokumenter, der hører til *Fællesskabets Patentkonvention*, er følgende:

1. Gennemførelsesforskrifter.

Forskrifterne, der i henhold til konventionens artikel 92 er en integrerende del af denne, indeholder administrative bestemmelser om fællesskabspatentet, herunder om de særlige organer inden for Den europæiske Patentmyndighed. Den særlige Komité inden for Administrationsrådet har i henhold til konventionens artikel 20 kompetence til at ændre gennemførelsesforskrifterne.

2. Resolution om udnævnelse af formændene for annullationskamrene.

Ved konventionens artikel 9 oprettes annullationsafdelinger ved Den europæiske Patentmyndighed, der bl. a. skal behandle sager om ugyldighed af fællesskabspatenter. Sådanne afgørelser kan i henhold til artikel 10 indbringes for et annullationskammer.

Resolutionen indeholder de kontraherende stater erklæring om de kvalifikationskrav, der bør stilles til den, der udnævnes til formand for et annullationskammer.

3. Resolution om tidligere brug eller besiddelse. Konventionens artikel 38 indeholder bestemmel-

ser om forbenyttelsesret i forhold til fællesskabspatent, for så vidt de kontraherende stater nationale lovgivning har tilsvarende lovbestemmelser med hensyn til nationale patenter.

Ved resolutionen beslutter de kontraherende stater at påbegynde arbejdet med en revision af konventionen for at skabe en ret på grundlag af tidligere brug eller besiddelse af en opfindelse, der er genstand for fællesskabspatent, med ensartet virkning overalt i de kontraherende stater.

4. Resolution om fælles bestemmelser om meddelelse af tvangsgicens til udnyttelse af fællesskabspatenter.

I henhold til konventionens artikel 46 skal de kontraherende stater lovgivning om meddelelse af tvangsgicens med hensyn til nationale patenter finde anvendelse på fællesskabspatenter. Omfanget og virkningen af tvangsgicens til udnyttelse af et fællesskabspatent skal dog være begrænset til vedkommende stats territorium.

Ved resolutionen beslutter de kontraherende stater, at de har til hensigt snarest muligt at påbegynde arbejdet med at supplere konventionen med fælles bestemmelser om meddelelse af tvangsgicens til udnyttelse af fællesskabspatenter.

5. Resolution om centralisering i hver kontraherende stat af retternes kompetence til at afgøre søgsmål om krænkelse af fællesskabspatenter.

Det følger af konventionens artikel 69, at de kontraherende stater domstole er kompetente med hensyn til sager om krænkelse af fællesskabspatenter.

Ved resolutionen beslutter de kontraherende stater snarest muligt at træffe de nødvendige foranstaltninger for på deres respektive områder at nå frem til den størst mulige centralisering af kompetencen for retterne i første instans til at afgøre søgsmål om krænkelse af fællesskabspatenter for derved at sikre, at sådanne søgsmål behandles af dommere med erfaring på dette område.

6. Resolution om retstvister om fællesskabspatenter.

Mens spørgsmålet om ugyldighed af et fællesskabspatent i henhold til bestemmelserne i konventionens artikler 56-61 henhører under de særlige organer ved Den europæiske Patentmyndighed, henhører søgsmål om krænkelse af et sådant patent under de nationale domstole i de kontraherende stater, jfr. artikel 69.

Ved resolutionen beslutter de kontraherende stater snarest muligt at påbegynde det nødvendige ar-

bejde for at finde en løsning på de problemer, der kan opstå som følge af adskillelsen af kompetencen.

7. Resolution om tilpasning af nationale lovgivninger angående patenter.

Ved denne resolution beslutter de kontraherende stater, snarest muligt efter at konventionen er undertegnet, at påbegynde arbejdet med henblik på at tilpasse deres lovgivning angående nationale patenter, således at Strasbourgkonventionen kan ratificeres, og med henblik på i videst muligt omfang at bringe deres lovgivning i overensstemmelse med tilsvarende bestemmelser i Den europæiske Patentkonvention, Fællesskabets Patentkonvention og Patentsamarbejdsstraktaten.

8. Erklæring om ratifikation af Patentsamarbejdsstraktaten.

De kontraherende stater erklærer, at de har til hensigt at ratificere Patentsamarbejdsstraktaten på samme tidspunkt, som de ratificerer Den europæiske Patentkonvention, eller så hurtigt som muligt derefter.

De erklærer endvidere, at de om nødvendigt vil rådføre sig med hinanden i dette spørgsmål, navnlig med hensyn til indholdet af eventuelle erklæringer, som de måtte fremsætte i henhold til artikel 64 i Patentsamarbejdsstraktaten. Denne artikel indeholder, som omtalt i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit V, bestemmelser om forbehold, som de kontraherende stater kan tage ved tiltrædelsen af traktaten.

9. Erklæring om ratifikationen af Fællesskabets Patentkonvention.

De kontraherende stater erklærer ved underteg-

nelsen af Fællesskabets Patentkonvention, at de har til hensigt at søge konventionen ratificeret snarest muligt for at gøre tidsrummet mellem denne konventions ikrafttræden og Den europæiske Patentkonventions ikrafttræden så kort som muligt.

10. Beslutning om det forberedende arbejde med henblik på påbegyndelse af virksomheden i de særlige organer inden for Den europæiske Patentmyndighed.

De kontraherende stater beslutter at nedsætte en interimskomité, der skal træffe forberedelse til, at de særlige organer inden for Den europæiske Patentmyndighed kan påbegynde deres virksomhed i rette tid.

Endelig skal nævnes EF-Rådets resolution af 15. december 1975 om Konventionen om Det europæiske Patent for Fællesmarkedet.

Det europæiske Fællesskabs Råd vedtager ved denne resolution, at medlemsstaterne vil deltage i Konventionen om Det europæiske Patent for Fællesmarkedet og træffe alle de foranstaltninger, som måtte være nødvendige til at sikre gennemførelsen deraf.

Til § 8.

Heri er det fastsat, at kapitlerne XI og XII ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at de på et senere tidspunkt kan sættes i kraft her.

Patentloven gælder for Færøerne. Imidlertid omfatter De europæiske Fællesskabers regler ikke Færøerne, og det er derfor rimeligt også at gøre undtagelse, for så vidt angår Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention. Hjemmel hertil findes i henholdsvis artikel 168 og artikel 97, stk. 3.

Lovforslaget sammenholdt med den gældende lov.

Gældende lov.

Kapitel I.

Almindelige bestemmelser.

§ 1. Den, som har gjort en opfindelse, som kan udnyttes industrielt, eller den, til hvem opfinderens ret er overgået, har i overensstemmelse med denne lov ret til efter ansøgning at få patent på opfindelsen og derved opnå eneret til erhvervmæssigt at udnytte den, jfr. § 3.

Stk. 2. Patent meddeles ikke på

1) opfindelser, hvis udnyttelse ville stride mod sædelighed eller offentlig orden,

2) plantesorter eller dyreracer eller væsentligt biologiske fremgangsmåder til fremstilling af planter eller dyr. Patent kan dog meddeles på mikrobiologiske fremgangsmåder og produkter af sådanne fremgangsmåder.

Forslaget.

1. § 1 affattes således:

„§ 1. Den, der har gjort en opfindelse, som kan udnyttes industrielt, eller den, til hvem opfinderens ret er overgået, har i overensstemmelse med denne lovs kapitler I-X ret til efter ansøgning at få patent på opfindelsen hos patentmyndigheden her i landet og derved opnå eneret til at udnytte opfindelsen erhvervmæssigt. Bestemmelser om europæisk patent findes i kapitel XI og om fællesskabspatent i kapitel XII.

Stk. 2. Som opfindelser anses især ikke, hvad der alene udgør

- 1) opdagelser, videnskabelige teorier og matematiske metoder,
- 2) kunstneriske frembringelser,
- 3) planer, regler eller metoder for intellektuel virksomhed, for spil eller for erhvervsvirksomhed eller programmer for datamaskiner,
- 4) fremlæggelse af information.

Stk. 3. Fremgangsmåder til kirurgisk eller terapeutisk behandling eller til diagnosticering, som anvendes på mennesker eller dyr, anses heller ikke som opfindelser. Dette er ikke til hinder for, at der meddeles patent på produkter, herunder stoffer og stoffblandinger, til brug i disse fremgangsmåder.

Stk. 4. Patent meddeles ikke på

1) opfindelser, hvis udnyttelse ville stride mod sædelighed eller offentlig orden,

2) plantesorter eller dyreracer eller væsentligt biologiske fremgangsmåder til fremstilling af planter eller dyr. Patent kan dog meddeles på mikrobiologiske fremgangsmåder og produkter af sådanne fremgangsmåder.“

Gældende lov.

§ 2. Patent meddeles kun på opfindelser, som væsentligt adskiller sig fra, hvad der var kendt før patentansøgningens indleveringsdag.

Stk. 2. Som bekendt anses alt, hvad der er blevet almindelig tilgængeligt gennem skrift, foredrag, udnyttelse eller på anden måde. Ligeledes anses indholdet i en før patentansøgningens indleveringsdag her i landet indgivet patentansøgning som kendt, såfremt denne ansøgning bliver almindeligt tilgængelig i overensstemmelse med reglerne i § 22.

Stk. 3. Patent kan dog meddeles på en opfindelse uanset at den inden for de sidste 6 måneder før ansøgningens indlevering er blevet almindeligt tilgængelig, når dette er en følge af

1) et åbenbart misbrug i forhold til ansøgeren eller nogen, fra hvem hans ret hidrører, eller

2) at ansøgeren eller nogen, fra hvem hans ret hidrører, har forevist opfindelsen på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling.

Forslaget.

2. § 2 affattes således:

„**§ 2.** Patent meddeles kun på opfindelser, som er nye i forhold til, hvad der var kendt før patentansøgningens indleveringsdag, og som tillige adskiller sig væsentligt derfra.

Stk. 2. Som kendt anses alt, hvad der er blevet almindelig tilgængeligt gennem skrift, foredrag, udnyttelse eller på anden måde. Ligeledes anses indholdet i en før patentansøgningens indleveringsdag her i landet indleveret patentansøgning som kendt, såfremt denne ansøgning bliver almindelig tilgængelig i overensstemmelse med reglerne i § 22. Kravet i stk. 1 om, at opfindelsen skal adskille sig væsentligt fra det kendte, gælder dog ikke i forhold til indholdet af en sådan ansøgning.

Stk. 3. Bestemmelser om, at ansøgning, som omhandles i kapitel III eller XI, ved anvendelse af reglen i stk. 2, i visse tilfælde skal have samme virkning som en her i landet indgivet patentansøgning, er fastsat ved §§ 29, 38 og 82, jfr. § 93.

Stk. 4. Betingelsen i henhold til stk. 1, hvorefter opfindelser skal være nye, er ikke til hinder for, at patent meddeles på kendte stoffer eller stofblandinger til anvendelse i de i § 1, stk. 3, nævnte fremgangsmåder, såfremt anvendelsen af stoffet eller blandingen ikke er kendt ved nogen af disse fremgangsmåder.

Stk. 5. Patent kan dog meddeles på en opfindelse, uanset at den inden for de sidste 6 måneder før ansøgningens indlevering er blevet almindelig tilgængelig, når dette er en følge af

1) et åbenbart misbrug i forhold til ansøgeren eller nogen, fra hvem hans ret hidrører, eller

2) at ansøgeren eller nogen, fra hvem hans ret hidrører, har forevist opfindelsen på sådan officiel eller officielt anerkendt international udstilling, som omhandles i den i Paris den 22. november 1928 indgåede Konvention om internationale Udstillinger.“

Gældende lov.

§ 3. Den ved patent opnåede eneret indebærer, at andre end patenthaveren ikke uhjemlet må udnytte opfindelsen erhvervs-mæssigt ved anvendelse af en fremgangsmåde, som er beskyttet ved patentet, ved tilvirkning, indførsel, anvendelse, overdragelse, udleje, udlån eller udbud af en genstand, der er beskyttet ved patentet, eller på anden måde.

Stk. 2. Er patent meddelt på en fremgangsmåde til fremstilling af et produkt, omfatter eneretten også de ved anvendelse af fremgangsmåden fremstillede produkter.

Stk. 3. Eneretten omfatter ikke udnyttelsen af genstande, som i strid med eneretten er solgt her i landet i butik eller under tilsvarende forhold, når køberen ved købet ikke vidste eller burde vide, at eneretten krænkedes.

Forslaget.

3. § 3 affattes således:

„**§ 3.** Den ved patent opnåede eneret indebærer, at andre end patenthaveren ikke uhjemlet må udnytte opfindelsen ved

- 1) at fremstille, udbyde, bringe i omsætning eller anvende et produkt, der er genstand for patent, eller importere eller besidde produktet med sådant formål eller
- 2) at anvende en fremgangsmåde, der er genstand for patent, eller udbyde den til anvendelse her i landet, såfremt den, der udbyder fremgangsmåden, ved, eller omstændighederne gør det åbenbart, at fremgangsmåden ikke må anvendes uden patenthaverens samtykke, eller
- 3) at udbyde, bringe i omsætning eller anvende et produkt, som er fremstillet ved en fremgangsmåde, der er genstand for patent, eller importere eller besidde produktet med sådant formål.

Stk. 2. Eneretten indebærer ligeledes, at andre end patenthaveren ikke uhjemlet må udnytte opfindelsen ved at levere eller tilbyde nogen, som ikke er berettiget til at udnytte opfindelsen, midler til at udøve denne her i landet, såfremt disse midler vedrører et væsentligt element i opfindelsen, og leverandøren eller tilbudsgiveren ved, eller det efter omstændighederne er åbenbart, at de er egnede og bestemt til sådan anvendelse. Er midlet en i handelen almindeligt forekommende vare, gælder dette dog kun, såfremt den, der leverer eller tilbyder at levere midlet, tilskynder modtageren til at begå handlinger som nævnt i stk. 1. Ved anvendelsen af bestemmelserne i 1. og 2. punktum anses personer, der udfører handlinger som nævnt i stk. 3, nr. 1, 3 eller 4, ikke for berettigede til at udnytte opfindelsen.

Stk. 3. Eneretten omfatter ikke

- 1) handlinger, der udføres i ikke-erhvervs-mæssigt øjemed,
- 2) handlinger angående produkter, som af patenthaveren eller med dennes samtykke er bragt i omsætning her i landet.

Gældende lov.

§ 4. Den, som, da patentansøgningen blev indleveret, her i landet erhvervsmæssigt udnyttede opfindelsen, må uanset et meddelt patent fortsætte udnyttelsen med bibeholdelse af dennes almindelige karakter, såfremt udnyttelsen ikke udgjorde et åbenbart misbrug i forhold til ansøgeren eller nogen, fra hvem hans ret hidrører. Sådan ret til udnyttelse tilkommer under tilsvarende forudsætninger også den, som havde truffet væsentlige foranstaltninger til erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet.

Stk. 2. Den i stk. 1 omhandlede ret kan kun overgå til andre sammen med den virksomhed, hvori den er opstået, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.

§ 5. Uanset at der er meddelt patent på en opfindelse, må andre end patenthaveren udnytte opfindelsen ved brugen af et udenlandsk køretøj, fartøj eller luftfartøj under det pågældende samfærdselsmiddels midlertidige eller tilfældige tilstedeværelse her.

Stk. 2. Handelsministeren kan bestemme, at reservedele og tilbehør til luftfartøjer uanset et meddelt patent må indføres og anvendes her til reparation af luftfartøjer hjemmehørende i en fremmed stat, der indrømmer tilsvarende rettigheder for danske luftfartøjer.

§ 6. Handelsministeren kan bestemme, at ansøgning om patent på en opfindelse, som tidligere er angivet i en ansøgning om be-

Forslaget.

- 3) handlinger, som udføres i forsøgsøjemed i forbindelse med genstanden for den patenterede opfindelse, eller
- 4) tilberedning i et apotek af et lægemiddel efter lægerecept i individuelle tilfælde eller handlinger, der vedrører det således fremstillede lægemiddel.

Stk. 4. Med hensyn til handlinger angående produkter, som er bragt i omsætning i en anden stat, som har ratificeret eller tiltrådt Fællesskabets Patentkonvention, jfr. § 91, finder artikel 81 i denne konvention anvendelse.“

4. § 6, *stk. 1*, affattes således:

„§ 6. Ansøgning om patent på en opfindelse, der tidligst 12 måneder før ansøgningsdagen er angivet i en ansøgning, som angår

Gældende lov.

skyttelse uden for riget, i forhold til bestemmelserne i § 2, stk. 1 og 2, og § 4 på begæring skal anses indleveret samtidig med sidstnævnte ansøgning.

Stk. 2. Handelsministeren fastsætter de nærmere vilkår for retten til at gøre sådan prioritet gældende.

§ 7. Patenthaveren kan få tillægspatent på en videreudvikling af opfindelsen, såfremt ansøgning herom indleveres, inden ansøgningen om hovedpatentet er blevet almindeligt tilgængelig i overensstemmelse med reglerne i § 22.

Stk. 2. Tillægspatent kan meddeles, uanset at kravet i § 2, stk. 1, ikke er opfyldt i forhold til indholdet af ansøgningen om hovedpatentet. Tillægspatentet ophører at gælde samtidig med hovedpatentet, medmindre andet følger af stk. 3, og kan kun overgå til andre sammen med hovedpatentet.

Stk. 3. Ophører hovedpatentet på grund af, at patenthaveren giver afkald på patentet, eller erklæres patentet ugyldigt, udgør tillægspatentet et selvstændigt patent for den resterende del af patenttiden. Findes der flere tillægspatenter til hovedpatentet, gælder i så fald det først meddelte tillægspatent som hovedpatent og de øvrige som tillægspatent til dette.

Kapitel II.

Patentansøgninger og deres behandling m. v.

§ 8. Patentmyndigheden er direktoratet for patent- og varemærkevæsenet, der ledes af en direktør, og patentankenævnet.

Stk. 2. Patentankenævnet nedsættes af handelsministeren til behandling af klager

Forslaget.

patent her i landet eller patent, opfinder-certifikat eller brugsmønsterbeskyttelse i et andet land, som er tilsluttet Pariserkonventionen af 20. marts 1883 om beskyttelse af industriel ejendomsret, skal i forhold til § 2, stk. 1, 2 og 4, samt § 4 på begæring anses for indleveret samtidig med den tidligere ansøgning. Den samme ret til prioritet gælder, selv om ansøgningen om beskyttelse ikke hidrører fra et land, der er tilsluttet konventionen, når en tilsvarende prioritet fra en dansk patentansøgning indrømmes i det land, hvor den tidligere ansøgning blev indleveret, og lovgivningen i det pågældende land i hovedsagen stemmer overens med konventionen."

5. Efter § 6 indføres „Kapitel II. Patentansøgninger og deres behandling m. v.“, og § 7 affattes således:

„§ 7. Patentmyndigheden her i landet er direktoratet for patent- og varemærkevæsenet, der ledes af en direktør, og patentankenævnet. Ved patentmyndigheden forstås i denne lov patentmyndigheden her i landet, medmindre andet er angivet.

Stk. 2. Patentankenævnet nedsættes af handelsministeren til behandling af klager

Gældende lov.

over direktoratets afgørelser, jfr. §§ 25 og 67. Patentankenævnet består af indtil 18 medlemmer, der udnævnes for 5 år ad gangen. 2 af medlemmerne, heraf formanden, skal opfylde de almindelige betingelser for at kunne beskikkes til landsdommer, medens de øvrige skal have den bedst mulige sagkundskab i patentteknik samt have afgangseksamen fra Danmarks tekniske Højskole eller fra anden højere læreanstalt. Formanden bestemmer under hensyn til den enkelte sags beskaffenhed, hvem og hvor mange af nævnets medlemmer der skal deltage i sagens behandling.

§ 9. Ansøgning om patent indleveres skriftligt til patentmyndigheden. Ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af opfindelsen omfattende tegninger, når sådanne er nødvendige, samt en bestemt angivelse af, hvad der søges beskyttet ved patentet (patentkrav). Beskrivelsen skal være så tydelig, at en fagmand på grundlag deraf kan udøve opfindelsen.

Stk. 2. I ansøgningen skal opfinderens navn angives. Søges patent af en anden end opfinderen, skal ansøgeren godtgøre sin ret til opfindelsen.

Forslaget.

over direktoratets afgørelser, jfr. §§ 25 og 67. Patentankenævnet består af indtil 18 medlemmer, der udnævnes for 5 år ad gangen. 2 af medlemmerne, heraf formanden, skal opfylde de almindelige betingelser for at kunne beskikkes til landsdommer, medens de øvrige skal have den bedst mulige sagkundskab i patentteknik samt have afgangseksamen fra Danmarks tekniske Højskole eller fra anden højere læreanstalt. Formanden bestemmer under hensyn til den enkelte sags beskaffenhed, hvem og hvor mange af nævnets medlemmer der skal deltage i sagens behandling.“

§ 8 affattes således:

„**§ 8.** Ansøgning om patent indleveres skriftligt til patentmyndigheden eller i de i kapitel III nævnte tilfælde til patentmyndigheden i fremmed stat eller til en international organisation.

Stk. 2. Ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af opfindelsen omfattende tegninger, når sådanne er nødvendige, samt en bestemt angivelse af, hvad der søges beskyttet ved patentet (patentkrav). Den omstændighed, at opfindelsen angår en kemisk forbindelse, medfører ikke, at en bestemt anvendelse skal angives i patentkravet. Beskrivelsen skal være så tydelig, at en fagmand på grundlag deraf kan udøve opfindelsen. Angår opfindelsen en mikrobiologisk fremgangsmåde eller et produkt fremstillet ved en sådan fremgangsmåde, og skal der ved udøvelsen af opfindelsen anvendes en mikroorganisme, som ikke er almindelig tilgængelig, anses opfindelsen ikke for tilstrækkelig tydeligt angivet, medmindre en kultur af denne mikroorganisme deponeres i overensstemmelse med regler, der fastsættes af handelsministeren.

Stk. 3. Ansøgningen skal endvidere indeholde et sammendrag af beskrivelse og patentkrav. Sammendraget skal alene tjene som teknisk information og må ikke tillægges betydning i andre henseender.

Stk. 4. I ansøgningen skal opfinderens navn angives. Søges patent af en anden end opfinderen, skal ansøgeren godtgøre sin ret til opfindelsen.

Gældende lov.

Stk. 3. Ansøgeren skal betale den fastsatte ansøgningsafgift.

§ 10. I samme ansøgning må ikke søges patent på to eller flere af hinanden uafhængige opfindelser.

§ 11. Søges patent på en opfindelse, som fremgår af en af ansøgeren tidligere indleveret patentansøgning, der ikke er endeligt afgjort, skal den senere ansøgning på ansøgerens begæring og på de af handelsministeren fastsatte vilkår anses som indleveret på det tidspunkt, da de akter, hvoraf opfindelsen fremgår, indkom til patentmyndigheden.

§ 12. Har ansøgeren ikke bopæl her i landet, skal han have en herboende fuldmægtig, som kan repræsentere ham i alt vedrørende ansøgningen.

§ 13. En ansøgning om patent må ikke ændres således, at patent søges på noget, som ikke fremgik af akterne i ansøgningssagen, da ansøgningen blev indleveret, eller på det tidspunkt, da den efter § 14 skal anses for indleveret.

§ 14. Foretager ansøgeren inden 6 måneder fra den dag, da ansøgningen indleveredes, ændring i ansøgningen, skal ansøgningen, hvis han begærer dette, anses som indleveret på det tidspunkt, da ændringen indkom til patentmyndigheden.

Forslaget.

Stk. 5. Ansøgeren skal betale den fastsatte ansøgningsafgift.“

7. § 9 affattes således:

„**§ 9.** Såfremt ansøgeren fremsætter begæring herom og betaler den fastsatte afgift, skal patentmyndigheden i overensstemmelse med regler, der fastsættes af handelsministeren, foranledige, at ansøgningen nyhedsundersøges hos en international nyhedsundersøgende myndighed i henhold til bestemmelserne i artikel 15, stk. 5, i den i Washington den 19. juni 1970 indgåede Patentsamarbejdsstraktat.“

8. I § 13 ændres „akterne i ansøgningssagen, da ansøgningen“ til: „ansøgningen, da denne“.

Gældende lov.

Stk. 2. Begæring som i stk. 1 omhandlet kan ikke fremsættes mere end én gang og kan ikke tilbagetages.

§ 15. Har ansøgeren ikke iagttaget de om ansøgningen givne forskrifter, eller finder patentmyndigheden, at der af andre grunde er noget til hinder for at imødekomme ansøgningen; skal ansøgeren underrettes herom og opfordres til inden en nærmere angiven frist at udtale sig eller berigtige ansøgningen.

Stk. 2. Unnlader ansøgeren inden fristens udløb at afgive den begærede udtalelse eller at træffe foranstaltninger til berigtigelse af ansøgningen, henlægges denne. Den i stk. 1 nævnte meddelelse skal indeholde oplysning herom.

Stk. 3. Behandlingen af ansøgningen genoptages dog, hvis ansøgeren inden 4 måneder efter udløbet af den fastsatte frist fremkommer med sine ytringer eller træffer foranstaltninger til berigtigelse af ansøgningen samt betaler den fastsatte genoptagelsesafgift.

§ 16. Finder patentmyndigheden også efter, at ansøgerens besvarelse er indkommet, noget til hinder for at imødekomme ansøgningen, og har ansøgeren haft lejlighed til at udtale sig om hindringen, skal ansøgningen afslås, medmindre patentmyndigheden finder grund til på ny at give ansøgeren opfordring som omhandlet i § 15, stk. 1.

§ 17. Påstår nogen overfor patentmyndigheden, at han og ikke ansøgeren er berettiget til opfindelsen, kan patentmyndigheden, hvis den finder spørgsmålet tvivlsomt, opfordre ham til inden en nærmere angiven frist at anlægge retssag herom. Efterkommes opfordringen ikke, kan påstanden lades ude af betragtning ved afgørelse af patentansøgningen. Underretning herom skal gives i opfordringen.

Stk. 2. Er der anlagt sag om retten til en opfindelse, på hvilken der søges patent, kan behandlingen af patentansøgningen stilles i bero, indtil retssagen er endeligt afgjort.

Forslaget.

9. I § 15, stk. 1, indsættes som 2. pkt.: „Patentmyndigheden kan dog uden at høre ansøgeren foretage de ændringer i sammendraget, som den finder nødvendige.“

Gældende lov.

§ 18. Godtgør nogen over for patentmyndigheden, at han og ikke ansøgeren er berettiget til opfindelsen, skal patentmyndigheden overføre ansøgningen til ham, såfremt han begærer det. Den, til hvem patentansøgningen således overføres, skal betale ny ansøgningsafgift.

Stk. 2. Er der fremsat begæring om overførelse af en patentansøgning, må ansøgningen ikke henlægges, afslås eller imødekommes, før der er taget endelig stilling til begæringen.

§ 19. Er ansøgningen i overensstemmelse med forskrifterne, og er intet fundet til hinder for meddelelse af patent, godkendes ansøgningen til fremlæggelse i henhold til § 21.

Stk. 2. Efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse, må patentkravene ikke udvides eller begæring som i § 14 omhandlet fremsættes.

§ 20. Inden 2 måneder efter, at patentmyndigheden har givet ansøgeren underretning om, at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse, skal ansøgeren betale den fastsatte trykningsafgift. Sker dette ikke, henlægges ansøgningen. Behandlingen genoptages dog, når ansøgeren inden 4 måneder efter udløbet af fristen betaler trykningsafgiften samt den fastsatte genoptagelsesafgift.

Stk. 2. Søges patent af opfinderen selv, og begærer han inden den i stk. 1, 1. punktum, fastsatte frist fritagelse for betaling af trykningsafgiften, kan patentmyndigheden indrømme sådan fritagelse, når det skønnes, at det vil være forbundet med betydelige vanskeligheder for ham at betale afgiften. Afslås begæringen, anses betaling inden 2 måneder derefter for rettidig.

§ 21. Når trykningsafgift i henhold til § 20 er betalt eller fritagelse for betaling af trykningsafgift indrømmet, skal patentmyndigheden fremlægge ansøgningen til almin-

Forslaget.

10. § 19, stk. 2, affattes således:

„*Stk. 2.* Efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse, må begæring som i § 14 omhandlet ikke fremsættes eller patentkravene ændres, således at patentbeskyttelsens omfang udvides.“

11. I § 20, stk. 1, 1. og 3. pkt., og stk. 2, 1. pkt., ændres „trykningsafgift“ til: „fremlæggelsesafgift“.

12. I § 21, stk. 1, 1. pkt., ændres „trykningsafgift“ til: „fremlæggelsesafgift“, og i stk. 3 ændres „og patentkrav“ til: „patentkrav og sammendrag“.

Gældende lov.

deligt eftersyn for at give almenheden lejlighed til at fremsætte indsigelse imod den. Fremlæggelsen skal bekendtgøres.

Stk. 2. Indsigelse skal fremsættes skriftligt og være kommet frem til patentmyndigheden inden 3 måneder fra bekendtgørelsesdagen.

Stk. 3. Fra det tidspunkt, da ansøgningen fremlægges til almindeligt eftersyn, skal der hos patentmyndigheden kunne fås trykte eksemplarer af beskrivelse og patentkrav. Eksemplarerne skal indeholde oplysning om ansøgeren og om opfinderen.

§ 22. Fra og med den dag, da ansøgningen fremlægges, skal akterne i ansøgnings sagen holdes tilgængelige for enhver.

Stk. 2. Når 18 måneder er forløbet fra ansøgningsdagen eller, hvis der er begæret prioritet i henhold til § 6, fra den dag, fra hvilken prioriteten er begæret, skal akterne, selv om ansøgningen ikke er fremlagt, holdes tilgængelige for enhver. Er der truffet beslutning om henlæggelse eller afslag, må akterne dog ikke holdes tilgængelige, medmindre ansøgeren begærer genoptagelse eller påklager det meddelte afslag.

Stk. 3. På begæring af ansøgeren skal sagens akter gøres tilgængelige tidligere end foreskrevet i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Når akterne bliver tilgængelige i henhold til stk. 2 eller 3, skal bekendtgørelse herom udfærdiges.

Stk. 5. Indeholder et dokument forretningshemmeligheder, som ikke angår en opfindelse, på hvilken der søges patent, kan patentmyndigheden, når særlige grunde foreligger, på begæring bestemme, at dokumentet helt eller delvis ikke skal være tilgængeligt. Er sådan begæring indgivet, må dokumentet ikke gøres tilgængeligt, før afgørelse er truffet, eller i det tidsrum, hvori afgørelsen kan påklages. Klage har opsættende virkning.

§ 23. Efter udløbet af den i § 21, stk. 2, fastsatte frist optages ansøgningen til fortsat behandling med henblik på, om ansøg-

Forslaget.

13. § 22, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

„Er der truffet beslutning om henlæggelse eller afslag, må akterne dog ikke holdes tilgængelige, medmindre ansøgeren begærer genoptagelse, påklager det meddelte afslag eller i henhold til §§ 72 eller 73 begærer genoprettelse af rettigheder.“

14. I § 22 indsættes som nyt stk. 6:

„*Stk. 6.* Kulturer af mikroorganismer, der er deponeret i henhold til bestemmelsen i § 8, stk. 2, skal fra det tidspunkt og på de betingelser, som handelsministeren fastsætter, holdes tilgængelige for den, der fremsætter skriftlig begæring herom.“

Gældende lov.

ningen skal imødekommes. Ved denne behandling finder bestemmelserne i §§ 15, 16, 17 og 18 tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Er indsigelse fremkommet, skal ansøgeren gøres bekendt med indsigelsen og have lejlighed til at udtale sig om denne.

§ 24. Klage over direktoratets endelige afgørelse af en patentansøgning kan indgives af ansøgeren eller, hvis ansøgningen er imødekommet trods behørigt fremsat indsigelse, af den, som har fremsat indsigelsen. Irafalder sidstnævnte sin klage, kan denne alligevel prøves, når særlige grunde hertil foreligger.

Stk. 2. Afgørelser, hvorved en begæring om genoptagelse i henhold til § 15, stk. 3, eller § 20, stk. 1, er afslået, eller hvorved begæring om overførelse i henhold til § 18 er imødekommet, kan påklages af ansøgeren. Afgørelser, hvorved en begæring om overførelse af ansøgningen er afslået, kan påklages af den, der har fremsat begæringen.

Stk. 3. Afgørelser, hvorved begæring i henhold til § 22, stk. 5, er afslået, kan påklages af den, der har fremsat begæringen.

§ 25. Klage over afgørelser vedrørende ansøgning om patent indgives til patentankenævnet senest 2 måneder efter, at direktoratet har givet den pågældende underretning om afgørelsen. Inden samme frist skal den herfor fastsatte afgift betales. Sker dette ikke, skal klagen afvises.

Stk. 2. Patentankenævnets afgørelser kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Stk. 3. Søgsmål til prøvelse af afgørelser af direktoratet, som kan påklages til patentankenævnet, kan ikke indbringes for domstolene, forinden patentankenævnets afgørelse foreligger, jfr. dog §§ 52 og 53. Søgsmål til prøvelse af afgørelser, hvorved patentankenævnet afslår en ansøgning om patent, skal anlægges inden 2 måneder efter, at der er givet den pågældende underretning om afgørelsen.

Stk. 4. Bestemmelsen i § 22, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse med hensyn til dokumenter, der indkommer til patentankenævnet.

Forslaget.

Gældende lov.

§ 26. Patent er meddelt, når ansøgning herom er endeligt imødekommet. Når patent er meddelt, skal dette bekendtgøres og patentbrev udfærdiges. Er beskrivelse eller patentkrav ændret i forhold til de i § 21, stk. 3, nævnte eksemplarer, skal trykte eksemplarer i deres endelige form kunne fås hos patentmyndigheden. Patenthaveren og opfinderen skal angives i disse eksemplarer.

Stk. 2. Bliver en ansøgning, som er tilgængelig for enhver, endeligt afslået eller henlagt, skal bekendtgørelse herom udfærdiges.

§ 27. Meddelte patenter indføres i et patentregister, der føres af patentmyndigheden.

Kapitel III.

Nordisk patentansøgning.

§ 28. Regeringen kan indgå overenskomst med Finland, Norge og Sverige om, at patent på en opfindelse skal kunne meddeles for Danmark, Finland, Norge og Sverige eller for 3 af disse lande på grundlag af ansøgning om patenterne i et af de lande, som ansøgningen omfatter (nordisk patentansøgning).

Stk. 2. Indgås en sådan overenskomst, skal bestemmelserne i §§ 29-38 finde anvendelse.

§ 29. En nordisk patentansøgning, der indleveres her i landet, skal foruden patent i Danmark angå patent i Finland, Norge og Sverige eller 2 af disse lande.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte ansøgninger behandles og afgøres efter de regler, som gælder for andre patentansøgninger, der indleveres her, med de afvigelser, som følger

Forslaget.

15. Efter „*Kapitel III.*“ indføjes i stedet for „*Nordisk patentansøgning.*“: „*International patentansøgning.*“; og §§ 28-38 affattes således:

§ 28. Ved international patentansøgning forstås en ansøgning i henhold til den i Washington den 19. juni 1970 indgåede Patentsamarbejdsstraktat.

Stk. 2. International patentansøgning indleveres til en patentmyndighed eller international organisation, som i henhold til traktaten og gennemførelsesforskrifterne er berettiget til at modtage sådan ansøgning (modtagende myndighed). Til patentmyndigheden her i landet kan en international patentansøgning indleveres i overensstemmelse med regler, der fastsættes af handelsministeren. Ansøgeren skal til patentmyndigheden betale den for ansøgningen fastsatte afgift.

Stk. 3. Bestemmelserne i §§ 29-38 finder anvendelse på internationale patentansøgninger, som omfatter Danmark. Såfremt der ved en sådan ansøgning søges europæisk patent for Danmark eller fællesskabspatent, gælder dog bestemmelserne i henholdsvis kapitel XI og kapitel XII.

§ 29. En international patentansøgning, for hvilken den modtagende myndighed har fastsat international indleveringsdag, har samme virkning som en her i landet den pågældende dag indleveret patentansøgning. Bestemmelsen i § 2, stk. 2, 2. pkt., finder dog kun anvendelse, såfremt ansøgningen er videreført i henhold til § 31.

Gældende lov.

af dette kapitel. Et patent, der meddeles på grundlag af en sådan ansøgning, har her i landet samme gyldighed som andre her meddelte patenter.

Stk. 3. Meddeles på grundlag af en nordisk patentansøgning i Finland, Norge eller Sverige patent for Danmark, gælder patentet her i landet, som om det var meddelt her.

Stk. 4. Er patent meddelt i Finland, og foreligger beskrivelse og patentkrav både på svensk og finsk, og er der ikke overensstemmelse mellem disse tekster, omfatter beskyttelsen her i landet kun det, som fremgår af begge tekster. Beskyttelsens omfang bestemmes dog alene af den svenske tekst, såfremt denne er afgørende i Finland.

§ 30. Ved behandling af en nordisk patentansøgning her i landet finder bestemmelsen i § 2, stk. 2, sidste punktum, tilsvarende anvendelse med hensyn til patentansøgninger, der tidligere er indleveret i et andet af ansøgningen omfattet land.

Stk. 2. Ved behandlingen af patentansøgninger, der alene omfatter Danmark, finder den nævnte bestemmelse tilsvarende anvendelse med hensyn til nordiske patentansøgninger, som er indleveret i Finland, Norge eller Sverige, og som omfatter Danmark.

§ 31. Omfatter en nordisk patentansøgning her i landet også Finland, må den ikke godkendes til fremlæggelse, før beskrivelse og patentkrav foreligger også på finsk.

Forslaget.

§ 30. En international patentansøgning skal anses for tilbagetaget for så vidt angår Danmark i de tilfælde, som omhandles i traktatens artikel 24, stk. 1 i og ii.

§ 31. Ønsker ansøgeren at videreføre en international patentansøgning for Danmark, skal han inden 20 måneder fra den internationale indleveringsdag eller, hvis prioritet begæres, fra prioritetsdagen til patentmyndigheden indlevere en genpart af den internationale patentansøgning og i de tilfælde og i det omfang, som handelsministeren fastsætter, en oversættelse af ansøgningen til dansk samt betale den fastsatte afgift.

Stk. 2. Har en international, nyhedsundersøgende myndighed besluttet, at der ikke skal udarbejdes en international nyhedsundersøgelserapport, men ønsker ansøgeren alligevel at opretholde ansøgningen for så vidt angår Danmark, skal han, inden 2 måneder efter at vedkommende myndighed har givet ham underretning om beslutningen, have opfyldt forskrifterne i stk. 1.

Stk. 3. Begærer ansøgeren, at en international ansøgning skal undergives en in-

Gældende lov.

§ 32. De trykte eksemplarer af beskrivelse og patentkrav, som er omhandlet i § 21, stk. 3, skal angive de lande, som en nordisk patentansøgning omfatter. Når ansøgningen er godkendt til fremlæggelse her i landet, skal sådanne eksemplarer fremsendes til patentmyndighederne i de øvrige af ansøgningen omfattede lande for dér at gøres tilgængelige for enhver.

§ 33. Når en nordisk patentansøgning, der er indleveret i et andet land, og som omfatter Danmark, fremlægges i det andet land, skal den samtidig fremlægges hos patentmyndigheden her i landet. Bekendtgørelse skal udfærdiges herom.

Stk. 2. De trykte eksemplarer af beskrivelse og patentkrav skal kunne fås hos patentmyndigheden her i landet.

Forslaget.

ternational, forberedende patenterbarhedsprøvning, og erklærer han inden 19 måneder fra den i stk. 1 nævnte dag i overensstemmelse med traktaten, at han agter at anvende resultatet af denne prøvning ved ansøgning om patent for Danmark, skal han inden 25 måneder fra den nævnte dag have opfyldt forskrifterne i stk. 1.

Stk. 4. Foretager ansøgeren ikke, hvad der påhviler ham i henhold til bestemmelserne i stk. 1, 2 eller 3, skal ansøgningen anses for tilbagetaget for så vidt angår Danmark.

§ 32. Tilbagetager ansøgeren en begæring om international, forberedende patenterbarhedsprøvning eller erklæring om, at han agter at anvende resultatet af denne prøvning ved ansøgning om patent for Danmark, skal den internationale patentansøgning anses for tilbagetaget for så vidt angår Danmark, medmindre tilbagetagelsen er sket før udløbet af den frist, som gælder i henhold til § 31, stk. 1 eller 2, og ansøgeren før fristens udløb har foretaget, hvad der påhviler ham i henhold til § 31, stk. 1.

§ 33. Når en international patentansøgning er videreført i henhold til § 31, finder bestemmelserne i kapitel II anvendelse på ansøgningen og dens behandling med de afvigelser, der er fastsat i nærværende paragraf og i §§ 34-37. Ansøgningen må kun efter ansøgerens begæring optages til behandling forinden udløbet af de frister, som gælder i henhold til § 31.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 12 kan først bringes til anvendelse fra det tidspunkt, hvor patentmyndigheden kan optage ansøgningen til behandling.

Stk. 3. Akterne i ansøgningssagen skal holdes tilgængelige for enhver i henhold til § 22, når ansøgeren i henhold til § 31 har opfyldt sin forpligtelse til at indlevere en oversættelse af ansøgningen.

Stk. 4. Ved anvendelsen af §§ 48, 56 og 60 anses en international patentansøgning at være gjort tilgængelig for enhver, når den er gjort tilgængelig i henhold til stk. 3.

Stk. 5. Opfylder patentansøgningen traktatens krav med hensyn til form og indhold, skal den godkendes i så henseende.

Gældende lov.

§ 34. Indsigelse mod en nordisk patentansøgning, der er indleveret her i landet, kan inden for den i § 21 fastsatte frist indgives enten hos patentmyndigheden her i landet eller hos patentmyndigheden i et andet af ansøgningen omfattet land.

Stk. 2. Indkommer der til patentmyndigheden her i landet en indsigelse mod en nordisk patentansøgning, der behandles i et andet land, skal patentmyndigheden uden ophold oversende dokumentet til patentmyndigheden i det pågældende land med angivelse af, hvilken dag det indkom.

§ 35. En nordisk patentansøgning, der er indleveret her i landet, og som omfatter Danmark, Finland, Norge og Sverige, kan ændres til en nordisk patentansøgning for Danmark og 2 af de øvrige lande.

Stk. 2. En nordisk patentansøgning, der er indleveret her i landet, kan ændres til en særlig patentansøgning for Danmark.

Stk. 3. Foretages den i stk. 2 nævnte ændring, eller tilbagetages ansøgningen hos patentmyndigheden her i landet, kan ansøgeren videreføre den som særlig ansøgning i et andet af ansøgningen omfattet land i overensstemmelse med reglerne i vedkommende lands lov. Vil ansøgeren videreføre ansøgningen, skal han samtidig med ændringen eller tilbagetagelsen afgive erklæring herom til patentmyndigheden her i landet.

Stk. 4. Er akterne vedrørende den pågældende ansøgning tilgængelige for enhver, skal der ske bekendtgørelse om ændring i henhold til stk. 2, om tilbagetagelse og om erklæring i henhold til stk. 3. Er sådan erklæring afgivet, skal dette tillige angives i den bekendtgørelse, der udfærdiges i henhold til § 21, stk. 1.

§ 36. Ændres en nordisk patentansøgning, der er indleveret i et andet land, og som omfatter Danmark, til en patentansøgning for vedkommende land, eller tilbagetages ansøgningen, og har ansøgeren erklæret, at han agter at videreføre ansøgningen som særlig patentansøgning for Danmark, skal

Forslaget.

§ 34. En international patentansøgning må ikke godkendes til fremlæggelse eller afslås, inden der er forløbet 4 måneder fra udløbet af den frist, som gælder i henhold til § 31, stk. 1 eller 2.

Stk. 2. Har ansøgeren inden 19 måneder fra den internationale indleveringsdag eller, hvis prioritet begæres, fra prioritetsdagen afgivet sådan erklæring, som omhandles i § 31, stk. 3, må ansøgningen ikke godkendes til fremlæggelse eller afslås før udløbet af den i samme bestemmelse omhandlede frist på 25 måneder.

Stk. 3. En ansøgning kan dog godkendes til fremlæggelse eller afslås før udløbet af den i henhold til stk. 1 eller 2 gældende frist, såfremt ansøgeren giver sit samtykke hertil.

§ 35. Uden ansøgerens samtykke må en international patentansøgning ikke fremlægges eller offentliggøres i trykt skrift af patentmyndigheden, før den er offentliggjort af Det internationale Bureau ved Verdensorganisationen for intellektuel Ejendomsret (WIPO), eller der er hengået 20 måneder fra den internationale indleveringsdag eller, hvis prioritet begæres, fra prioritetsdagen.

§ 36. Har en del af en international patentansøgning ikke været genstand for international nyhedsundersøgelse eller international forberedende patenterbarhedsprøvning, fordi ansøgningen er blevet anset at omfatte to eller flere af hinanden uafhængige opfindelser, og har ansøgeren ikke inden

Gældende lov.

ansøgningen behandles af patentmyndigheden her i landet, såfremt ansøgeren inden 2 måneder fra ændringen eller tilbagetagelsen gør anmeldelse herom hos den danske patentmyndighed. Var akterne vedrørende den pågældende ansøgning tilgængelige for enhver, skal der ske bekendtgørelse om anmeldelsen.

Stk. 2. Ansøgninger, der optages til behandling i henhold til stk. 1, skal behandles og afgøres, som om de oprindelig var indleveret her som alene vedrørende Danmark. Ansøgeren skal dog, selv om han har betalt ansøgningsafgift i det land, hvor ansøgningen indleveredes, her betale foreskreven ansøgningsafgift.

§ 37. Bevilges en her indleveret nordisk patentansøgning, skal det af patentbrevet fremgå, for hvilke lande patentet er meddelt.

§ 38. Handelsministeren kan efter overenskomst med vedkommende land bestemme, at nordiske patentansøgninger, der indleveres her i landet, under nærmere angivne forudsætninger skal overføres til behandling hos patentmyndigheden i et andet land, som omfattes af ansøgningen. Sådant overførelse kan ikke omfatte ansøgninger, der er indleveret af nogen, som er bosat her i landet.

Stk. 2. Handelsministeren kan endvidere efter overenskomst med vedkommende land bestemme, at nordiske patentansøgninger, der er indleveret i et andet land, og som omfatter Danmark, kan overføres til behandling hos patentmyndigheden her i landet. Så-

Forslaget.

for den fastsatte frist betalt tillægsafgift i henhold til traktaten, skal patentmyndigheden undersøge, om bedømmelsen var rigtig. Findes dette at være tilfældet, skal den pågældende del af ansøgningen anses for tilbagetaget hos patentmyndigheden, medmindre ansøgeren betaler den fastsatte afgift, inden 2 måneder efter at patentmyndigheden har givet ham underretning om udfaldet af undersøgelsen. Finder patentmyndigheden, at bedømmelsen ikke var rigtig, skal den fortsætte behandlingen af ansøgningen i dens helhed.

Stk. 2. Ansøgeren kan påklage en afgørelse i henhold til stk. 1, hvorved det er antaget, at en patentansøgning omfatter to eller flere af hinanden uafhængige opfindelser. Bestemmelserne i § 25, stk. 1-3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Stadfæstes direktoratets afgørelse, regnes fristen for betaling af afgift i henhold til stk. 1, 2. pkt., fra den dag, da endelig afgørelse foreligger.

§ 37. Har en del af en international patentansøgning ikke været genstand for en international, forberedende patenterbarhedsprøvning, fordi ansøgeren efter krav fra den internationale prøvningsmyndighed har begrænset patentkravene, skal den pågældende del af ansøgningen anses for tilbagetaget hos patentmyndigheden, medmindre ansøgeren betaler den fastsatte afgift, inden 2 måneder efter at patentmyndigheden har anmodet herom under henvisning til begrænsningen i den foretagne prøvning.

§ 38. Har en modtagende myndighed afvist at fastsætte international indleveringsdag for en international patentansøgning, eller har den besluttet, at ansøgningen eller en begæring om, at ansøgningen skal omfatte Danmark, skal anses for tilbagetaget, skal patentmyndigheden på ansøgerens begæring efterprøve rigtigheden af afgørelsen. Det samme gælder en afgørelse fra Det internationale Bureau, hvorefter en ansøgning skal anses som tilbagetaget.

Stk. 2. Begæring om fornyet prøvelse i henhold til stk. 1 skal fremsættes over for Det internationale Bureau, inden 2 måneder efter at den modtagende myndighed eller

Gældende lov.

danne ansøgninger behandles, som om de var indleveret her.

Kapitel IV.

Patentets omfang og gyldighed.

§ 39. Patentbeskyttelsens omfang bestemmes af patentkravene. Til forståelse af patentkravene kan vejledning hentes fra beskrivelsen.

§ 40. Et meddelt patent kan opretholdes, indtil 17 år er forløbet fra den dag, da patentansøgningen blev indleveret, jfr. § 51.

Kapitel V.

Årsafgifter.

§ 41. For et patent, der ikke er tillægspatent, skal betales en nærmere fastsat årsafgift for hvert år regnet fra den dag, patentansøgningen blev indleveret (patentår).

Stk. 2. Er et tillægspatent overgået til at være selvstændigt patent i overensstemmelse med bestemmelserne i § 7, stk. 3, skal årsafgifter fra og med det nærmest følgende patentår betales med det beløb, som skulle være betalt for hovedpatentet, såfremt dette fortsat var gældende.

Forslaget.

Det internationale Bureau har givet ansøgeren underretning om afgørelsen. Ansøgeren skal inden udløbet af samme frist i det omfang, som handelsministeren fastsætter, indlevere en oversættelse af ansøgningen til patentmyndigheden samt betale den fastsatte ansøgningsafgift.

Stk. 3. Finder patentmyndigheden, at den modtagende myndigheds eller Det internationale Bureau's afgørelse er urigtig, skal patentmyndigheden behandle ansøgningen i henhold til kapitel II. Hvis international indleveringsdag ikke er fastsat af den modtagende myndighed, skal ansøgningen anses for indleveret den dag, som patentmyndigheden finder burde have været fastsat som international indleveringsdag. Opfylder ansøgningen traktatens krav med hensyn til form og indhold, skal den godkendes i så henseende.

Stk. 4. Bestemmelsen i § 2, stk. 2, 2. pkt., finder anvendelse på ansøgninger, som er optaget til behandling i henhold til stk. 3, såfremt ansøgningen bliver almindelig tilgængelig i henhold til § 22.

16. I § 40 ændres „17 år“ til: „20 år“.

17. § 41 affattes således:

„§ 41. For opretholdelse af et patent skal der betales årsafgift for hvert år (patentår) regnet fra den dag, patentansøgningen blev indleveret.“

*Gældende lov.**Forslaget.*

§ 42. 2 måneder efter patentets meddelelse forfalder afgiften for patentår, der er påbegyndt før dette tidspunkt. Afgifter for senere patentår forfalder den første dag i det pågældende patentår. Årsafgift kan ikke betales før patentets meddelelse og kan tidligst betales 6 måneder inden det pågældende patentårs begyndelse.

Stk. 2. Indehaves patentet af opfinderen, og begærer han senest den dag, da årsafgift første gang forfalder, henstand med betaling af årsafgifter, kan patentmyndigheden meddele ham sådan henstand, dog højst indtil 3 år fra patentets meddelelse, når det skønnes, at det ville være forbundet med betydelige vanskeligheder for ham at betale årsafgiften. Afslås begæringen, anses betaling inden 2 måneder derefter for rettidig.

Stk. 3. Årsafgiften kan med den fastsatte forhøjelse betales inden 6 måneder efter patentårets begyndelse eller, hvis afgiften vedrører patentår, der er påbegyndt før patentets meddelelse, efter sidstnævnte tidspunkt. Årsafgift, med hvis betaling der er givet henstand efter stk. 2, kan med den nævnte forhøjelse betales inden 6 måneder efter det tidspunkt, til hvilket henstand er givet.

Kapitel VI.

Licens, overdragelse m. v.

§ 43. Har patenthaveren givet en anden ret til erhvervsmæssigt at udnytte opfindelsen (licens), kan licenshaveren ikke overdrage denne ret til andre, medmindre andet måtte være aftalt.

§ 44. Er et patent overgået til en anden eller licens givet, skal dette på begæring indføres i patentregistret.

Stk. 2. Godtgøres det, at en registreret licens er ophørt, skal licensen slettes af registret.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder også for tvangslicens og rettigheder i henhold til § 53, stk. 2.

Stk. 4. Søgsmål vedrørende et patent kan altid anlægges mod den, som i registret er indført som patenthaver og meddelelse fra patentmyndigheden kan sendes til ham.

Gældende lov.

§ 45. Hvis en patenteret opfindelse, når der er forløbet 3 år fra patentets meddelelse og 4 år fra patentansøgningens indlevering, ikke udøves her i landet i et rimeligt omfang, kan den, som her i landet vil udøve opfindelsen, opnå tvangslicens dertil, medmindre der foreligger skellig grund til undladelsen.

Stk. 2. Såfremt der afsluttes en overenskomst med de øvrige nordiske lande i overensstemmelse med kapitel III, kan handelsministeren bestemme, at udøvelse i et af disse lande ved anvendelsen af bestemmelsen i stk. 1 skal sidestilles med udøvelse her i landet.

§ 46. Indehaveren af patent på en opfindelse, hvis udnyttelse er afhængig af et en anden tilhørende patent, kan opnå tvangslicens til udnyttelse af den ved det sidstnævnte patent beskyttede opfindelse, hvis det under hensyn til den førstnævnte opfindelses betydning eller af andre særlige grunde må anses for rimeligt.

Stk. 2. Indehaveren af patentet på den opfindelse, til hvis udnyttelse der er meddelt tvangslicens i medfør af bestemmelsen i stk. 1, kan opnå tvangslicens til udnyttelse af den anden opfindelse, medmindre særlige hensyn taler imod det.

§ 47. Når vigtige almene interesser gør det påkrævet, kan den, der erhvervsmæssigt vil udnytte en opfindelse, på hvilken en anden har patent, få tvangslicens hertil.

§ 48. Den, som, da en patentansøgning blev gjort tilgængelig for enhver, her i landet erhvervsmæssigt udnyttede den opfindelse, på hvilken patent søges, kan, hvis ansøgningen fører til patent, få tvangslicens til udnyttelsen, når ganske særlige grunde taler herfor, og han ikke havde kendskab til ansøgningen og ej heller med rimelighed har kunnet skaffe sig sådant kendskab. Sådant ret tilkommer under tilsvarende forudsætninger også den, som havde truffet væsentlige foranstaltninger til erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet.

Stk. 2. Sådant tvangslicens kan omfatte tiden forud for patentets meddelelse.

Forslaget.

18. § 45, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

„Stk. 2. Med udøvelse her i landet sidestilles udøvelse i de lande, som har tiltrådt den i § 91 nævnte konvention, forudsat at betingelserne i konventionens artikel 47 er opfyldt.

Stk. 3. Handelsministeren kan under forudsætning af gensidighed bestemme, at udøvelse i andet land ved anvendelsen af bestemmelsen i stk. 1 skal sidestilles med udøvelse her i landet.”

Gældende lov.

§ 49. Tvangslicens må kun meddeles den, som kan antages at være i stand til at udnytte opfindelsen på rimelig og forsvarlig måde og i overensstemmelse med licensen.

Stk. 2. Tvangslicens er ikke til hinder for, at patenthaveren selv udnytter opfindelsen eller meddeler licens til andre. Tvangslicensen kan kun overgå til andre sammen med den virksomhed, hvori den udnyttes, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.

§ 50. Sø- og handelsretten i København afgør i første instans, om tvangslicens skal meddeles, og bestemmer ligeledes, i hvilket omfang opfindelsen må udnyttes, samt fastsætter vederlaget og de øvrige vilkår for tvangslicensen. For så vidt forholdene måtte ændre sig væsentligt, kan retten på begæring af hver af parterne ophæve licensen eller fastsætte nye vilkår for denne.

Kapitel VII.

Patentets ophør m. v.

§ 51. Betales årsafgift ikke i overensstemmelse med reglerne i §§ 41 og 42, bortfalder patentet fra og med begyndelsen af det patentår, for hvilket afgift ikke er betalt.

Stk. 2. Et patent, der er bortfaldet i henhold til bestemmelsen i stk. 1, kan af patentmyndigheden sættes i kraft på ny, når patenthaverens undladelse af at betale afgiften findes undskyldelig. Ansøgning om, at patentet må blive sat i kraft på ny, skal fremsættes skriftligt over for patentmyndigheden uden ophold og inden 6 måneder efter den dag, da afgiften senest skulle have været betalt, jfr. § 42, stk. 3. Inden udløbet af den nævnte frist skal årsafgiften med den fastsatte forhøjelse og ikraftsættelsesafgift være betalt. Om ansøgningen finder bekendtgørelse sted.

Stk. 3. Den, som, efter at patentet er bortfaldet, men før ansøgning om fornyet ikraftsættelse er bekendtgjort, her i landet har påbegyndt en erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen eller foretaget væsentlige foranstaltninger til sådan udnyttelse, har, hvis patentet sættes i kraft på ny, ret som i § 4 anført.

Forslaget.

19. § 51, stk. 2 og 3, ophæves.

Gældende lov.

§ 52. Er patent meddelt i strid med § 1 eller § 2, kan patentet ved dom kendes ugyldigt. Et patent kan dog ikke kendes ugyldigt i sin helhed af den grund, at patenthaveren var blot delvis berettiget til patentet.

Stk. 2. Sagen kan, bortset fra de i stk. 3 nævnte tilfælde, rejses af enhver.

Stk. 3. Sager, som begrundes med, at patent er meddelt en anden end den, der i henhold til § 1 er berettiget hertil, kan alene rejses af den, der påstår sig berettiget til patentet. Sagen skal rejses inden et år efter, at den berettigede har fået kundskab om patentets meddelelse og de øvrige forhold, på hvilke søgsmålet støttes. Var patenthaveren i god tro, da patentet blev meddelt, eller da han erhvervede patentet, kan sagen ikke rejses senere end 3 år efter patentets meddelelse.

§ 53. Er patent meddelt en anden end den, der i henhold til § 1 er berettiget dertil, skal retten, hvis der nedlægges påstand derom af den berettigede, overføre patentet til denne. Bestemmelserne i § 52, stk. 3, om tidspunktet for sagens anlæg finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Den, hvem patentet frakendes, er, når han i god tro her i landet erhvervsmæssigt har udnyttet opfindelsen eller truffet væsentlige foranstaltninger hertil, berettiget til mod rimeligt vederlag og i øvrigt på rimelige vilkår at fortsætte den påbegyndte eller iværksætte den planlagte udnyttelse med bibeholdelse af dennes almindelige karakter. Sådan ret tilkommer under samme forudsætninger også indehavere af registrerede licensrettigheder.

Forslaget.

20. § 52 affattes således:

„§ 52. Et patent kan ved dom kendes ugyldigt, hvis

- 1) det er meddelt, uanset at betingelserne i §§ 1 og 2 ikke er opfyldt,
- 2) det er meddelt, uanset at beskrivelsen ikke er så tydelig, at en fagmand på grundlag deraf kan udøve opfindelsen,
- 3) dets genstand går ud over indholdet af ansøgningen, som den blev indleveret, eller
- 4) det er meddelt, uanset at patentbeskyttelsens omfang er blevet udvidet, efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse.

Stk. 2. Et patent kan dog ikke kendes ugyldigt i sin helhed af den grund, at patenthaveren var blot delvis berettiget til patentet.

Stk. 3. Sag kan, bortset fra de i stk. 4 nævnte tilfælde, rejses af enhver.

Stk. 4. Sager, som begrundes med, at patent er meddelt en anden end den, der i henhold til § 1 er berettiget hertil, kan alene rejses af den, der påstår sig berettiget til patentet. Sagen skal rejses, inden et år efter at den berettigede har fået kundskab om patentets meddelelse og de øvrige forhold, på hvilke søgsmålet støttes. Var patenthaveren i god tro, da patentet blev meddelt, eller da han erhvervede patentet, kan sagen ikke rejses senere end 3 år efter patentets meddelelse.“

21. I § 53, *stk. 1*, ændres „§ 52, *stk. 3*,“ til: „§ 52, *stk. 4*,“.

Gældende lov.

Stk. 3. Rettigheder i henhold til stk. 2 kan kun overgå til andre sammen med den virksomhed, hvori de udnyttes, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.

§ 54. Giver patenthaveren skriftligt over for patentmyndigheden afkald på patentet, skal patentmyndigheden erklære patentet for ophævet.

Stk. 2. Er der rejst søgsmål om overførelse af patent, kan patentet ikke erklæres ophævet, før søgsmålet er endeligt afgjort.

§ 55. Når et patent er bortfaldet eller erklæret ophævet eller ved endelig dom erklæret ugyldigt eller overført til en anden, skal patentmyndigheden udfærdige bekendtgørelse herom. Bekendtgørelse skal ligeledes udfærdiges, når der er truffet endelig afgørelse af en ansøgning om, at et bortfaldet patent må blive sat i kraft på ny.

Kapitel VIII.

Pligt til at give oplysning om patent.

§ 56. En patentansøger, som over for en anden påberåber sig en ansøgning om patent, inden akterne vedrørende ansøgningen er blevet tilgængelige for enhver, er pligtig på begæring at give den pågældende adgang til at gøre sig bekendt med akterne i ansøgningssagen.

Stk. 2. Den, som enten ved direkte henvendelse til en anden eller i annoncer eller ved påskrift på varer eller deres indpakning eller på anden måde angiver, at patent er ansøgt eller meddelt, uden samtidig at angive patentets eller ansøgningens nummer, er pligtig uden unødigt ophold at give den, der begærer det, sådan oplysning. Angives det vel ikke udtrykkeligt, at patent er ansøgt eller meddelt, men er oplysningen egnet til at fremkalde den opfattelse, at dette er tilfældet, skal der på begæring uden unødigt ophold gives oplysning om, hvorvidt patentet er ansøgt eller meddelt.

Kapitel IX.

Straf- og erstatningsansvar m. v.

§ 57. Gør nogen indgreb i den eneret, som patent medfører (patentindgreb), og

Forslaget.

22. § 55, 2. pkt., ophæves.

Gældende lov.

sker dette forsætligt, straffes han med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte i indtil 3 måneder.

Stk. 2. Er overtrædelse begået af et aktieselskab, andelsselskab eller lignende, kan der pålægges virksomheden som sådan bødeansvar.

Stk. 3. Påtale sker ved den forurettede.

§ 58. Den, som forsætligt eller uagtsomt begår patentindgreb, er pligtig at udrede rimeligt vederlag for udnyttelsen af opfindelsen samt erstatning for den yderligere skade, som indgrebet måtte have medført.

Stk. 2. Begår nogen patentindgreb, uden at det sker forsætligt eller uagtsomt, og har han derved haft vinding, er han, om og i det omfang det skønnes rimeligt, pligtig at udrede vederlag og erstatning efter bestemmelserne i stk. 1, dog ikke ud over den vinding, han må antages at have haft ved patentindgrebet.

§ 59. Foreligger patentindgreb, kan retten i den udstrækning, det skønnes rimeligt, efter påstand træffe bestemmelser til forebyggelse af misbrug af produkter, der er fremstillet i henhold til den patenterede opfindelse eller af apparat, redskab eller andet, hvis anvendelse ville indebære patentindgreb. Det kan således bestemmes, at genstanden skal ændres på nærmere angivet måde eller tilintetgøres eller, hvor det drejer sig om en patentbeskyttet genstand, udleveres til den forurettede mod vederlag. Dette gælder dog ikke over for den, som i god tro har erhvervet den pågældende genstand eller erhvervet rettigheder herover, og som ikke selv har begået patentindgreb.

Stk. 2. Når ganske særlige grunde dertil foreligger, kan retten uanset bestemmelsen i stk. 1 efter påstand meddele tilladelse til at råde over de i stk. 1 nævnte produkter, apparater, redskaber og andet i patentets gyldighedstid eller en del af denne mod rimeligt vederlag og i øvrigt på rimelige vilkår.

§ 60. Udnytter nogen uhjemlet erhvervsmæssigt en opfindelse, efter at akterne i ansøgningssagen er gjort tilgængelige for

Forslaget.

23. § 58, *stk. 2*, affattes således:

„*Stk. 2.* Begår nogen patentindgreb, uden at det sker forsætligt eller uagtsomt, er han, om og i det omfang det skønnes rimeligt, pligtig at udrede vederlag og erstatning efter bestemmelserne i stk. 1.“

24. § 60, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

„**§ 60.** Udnytter nogen uhjemlet erhvervsmæssigt en opfindelse, efter at akterne i ansøgningssagen er gjort tilgængelige

Gældende lov.

enhver, og fører ansøgningen til patent, finder bestemmelserne om patentindgreb tilsvarende anvendelse. Dette gælder dog ikke bestemmelsen i § 57. Erstatning for skade som følge af indgreb, der er sket før bekendtgørelsen om ansøgningens fremlæggelse efter § 21, er den pågældende kun pligtig at udrede i det i § 58, stk. 2, angivne omfang.

Stk. 2. Forældelse af erstatningskrav efter stk. 1 indtræder tidligst 1 år efter patentets meddelelse.

§ 61. I sager om patentindgreb kan kun gøres gældende, at patentet er ugyldigt, dersom påstand om, at patentet kendes ugyldigt, nedlægges over for patenthaveren, eventuelt efter at denne er tilstævnet efter reglerne i § 63, stk. 4. Kendes patentet ugyldigt, kommer bestemmelserne i §§ 57-60 ikke til anvendelse.

§ 62. Den, som i de i § 56 nævnte tilfælde undlader at efterkomme, hvad der påhviler ham, eller giver urigtig oplysning, straffes med bøde, for så vidt ikke strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, og er pligtig at erstatte derved forvoldt skade i det omfang, dette skønnes rimeligt.

Stk. 2. Bestemmelserne i § 57, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 63. Den, der anlægger sag om et patents ugyldighed, om overførelse af et patent eller om tvangslicens, skal samtidig meddele dette til patentmyndigheden samt i anbefalet postforsendelse give meddelelse om sagsanlægget til enhver i patentregistret indført licenshaver, hvis adresse er angivet i registret. En licenshaver, der vil anlægge sag om indgreb i patentet, skal på tilsvarende måde give meddelelse herom til patenthaveren, såfremt dennes adresse er angivet i registret.

Stk. 2. Dokumenterer sagsøgeren ikke på sagens første tægtedag, at meddelelse som i stk. 1 angivet har fundet sted, kan retten fastsætte en frist til opfyldelse af betingelserne i stk. 1. Oversiddes den fastsatte frist, afvises sagen.

Forslaget.

for enhver, og fører ansøgningen til patent, finder bestemmelserne om patentindgreb bortset fra § 57 tilsvarende anvendelse. I tiden før bekendtgørelsen om fremlæggelse i henhold til § 21 omfatter patentbeskyttelsen dog kun det, som fremgår såvel af patentkravene, som de forelå, da ansøgningen blev almindelig tilgængelig, som af patentkravene ifølge patentet.

Stk. 2. Den pågældende er kun pligtig i det i § 58, stk. 2, angivne omfang at udrede erstatning for skade som følge af indgreb, der er sket før bekendtgørelsen om ansøgningens fremlæggelse efter § 21.“

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

Gældende lov.

Stk. 3. I sager om patentindgreb, anlagt af patenthaveren, skal sagsøgte give meddelelse efter reglerne i stk. 1 til patentmyndigheden og registrerede licenshavere, såfremt han vil nedlægge påstand om, at patentet kendes ugyldigt. Bestemmelsen i stk. 2 finder tilsvarende anvendelse, således at påstanden om, at patentet kendes ugyldigt, afvises, hvis den fastsatte frist oversiddes.

Stk. 4. I sager om patentindgreb, anlagt af en licenshaver, kan sagsøgte tilstævne patenthaveren uden hensyn til dennes værneting for over for ham at nedlægge påstand om, at patentet kendes ugyldigt. Bestemmelserne i retsplejelovens kap. 34 finder tilsvarende anvendelse.

§ 64. Nedennævnte søgsmål skal anlægges ved landsret i første instans:

1) søgsmål vedrørende retten til en opfindelse, der er genstand for ansøgning om patent,

2) søgsmål om meddelelse af patent, jfr. § 25, stk. 3,

3) søgsmål om et patents ugyldighed eller om overførelse af patent, jfr. §§ 52 og 53, samt om rettigheder i henhold til § 53, stk. 2,

4) søgsmål om rettigheder i henhold til § 4 og § 51, stk. 3,

5) søgsmål vedrørende patentindgreb samt

6) søgsmål om overdragelse af patent og sager vedrørende frivillig licens.

Stk. 2. Ansøgere og patenthavere, der ikke er bosat her i landet, anses i sager, der anlægges efter denne lov, for at have hjemting i København.

§ 65. Udskrift af domme i de i § 64, stk. 1, omhandlede sager tilstilles patentmyndigheden ved rettens foranstaltning.

Kapitel X.

Forskellige bestemmelser.

§ 66. En patenthaver, der ikke har bopæl her i landet, skal have en her bosat, i patentregistret indført fuldmægtig, som på hans vegne kan modtage forkyndelser og andre meddelelser vedrørende patentet.

Forslaget.

25. I § 64, stk. 1, nr. 4, ændres „§ 51, stk. 3“ til: „§ 74, stk. 2“.

26. I § 65 ændres „§ 64, stk. 1,“ til: „§§ 50 og 64, stk. 1,“.

Gældende lov.

Stk. 2. Har patenthaveren ikke sådan fuldmægtig, kan forkyndelser m. v. ske på den i retsplejelovens § 160, stk. 2, angivne måde.

Stk. 3. Handelsministeren kan under forudsætning af gensidighed bestemme, at reglerne i stk. 1 ikke skal finde anvendelse over for patenthavere, der er hjemmehørende i andre lande, eller som har en i disse lande bosat, i patentregistret her i landet indført fuldmægtig, der på hans vegne kan modtage forkyndelser og andre meddelelser m. v.

§ 67. Klage over direktoratets afgørelser i medfør af § 44 eller § 51, stk. 2, kan af patenthaveren indgives til patentankenævnet senest 2 måneder efter, at der er givet ham underretning om afgørelsen. Andre, der har interesse i den pågældende afgørelse, kan senest 2 måneder efter, at afgørelsen er kundgjort, indgive tilsvarende klage.

Stk. 2. Inden den i stk. 1 nævnte frist skal den for klagen fastsatte afgift betales. Sker dette ikke, skal klagen afvises.

§ 68. Handelsministeren fastsætter størrelsen m. v. af de i loven omhandlede afgifter samt gebyrer for ekspeditioner m. v.

Stk. 2. For så vidt angår årsafgifter, jfr. § 41, kan handelsministeren bestemme, at et eller flere af de første patentår skal være afgiftsfrie.

§ 69. Handelsministeren fastsætter nærmere forskrifter om patentansøgninger og deres behandling, om patentregistrets indretning og førelse, om Patenttidendes udgivelse og indhold samt om direktoratets og patentankenævnets forretningsgang. Det kan herunder bestemmes, at patentmyndighedens journaler over indkomne ansøgninger skal være tilgængelige for enhver. Handelsministeren kan fastsætte nærmere regler til bestemmelse af, hvilke dage der betragtes som lukkedage for patentmyndigheden.

Stk. 2. Handelsministeren kan bestemme, at patentmyndigheden på begæring af et andet lands myndighed kan give denne oplysning om behandlingen af her indleverede patentansøgninger, samt at patentmyndigheden ved afgørelsen af, om betingelserne for patenterbarhed foreligger, kan godtage

Forslaget.

27. I § 67, stk. 1, 1. pkt., ændres „§ 51, stk. 2, kan af“ til: „§ 72, stk. 1 og 2, samt § 73 kan af ansøgeren eller“.

Gældende lov.

nyhedsundersøgelser, som i denne henseende har fundet sted ved tilsvarende myndighed i et andet land eller ved en international institution.

Stk. 3. Handelsministeren kan endvidere bestemme, at ansøgere, der tidligere i et andet land har indgivet en tilsvarende ansøgning om patent, af patentmyndigheden kan opfordres til inden en vis frist at give oplysning om det resultat af undersøgelsen af opfindelsens patenterbarhed, der er meddelt ham af vedkommende lands patentmyndighed.

§ 70. På opfindelser, der vedrører krigsmateriel eller fremgangsmåder til fremstilling af krigsmateriel, kan der meddeles hemmeligt patent i overensstemmelse med de herom givne særlige regler.

Kapitel X a.

Teknologisk service.

§ 71. Direktoratet for patent- og varemærkevæsenet kan efter anmodning påtage sig at løse særlige opgaver, der har karakter af teknologisk service.

Stk. 2. Handelsministeren fastsætter regler om denne service og om betalingen herfor.

Forslaget.

28. § 69, stk. 3, affattes således:

„*Stk. 3.* Handelsministeren kan endvidere bestemme, at ansøgere, der i et andet land har indgivet en tilsvarende ansøgning om patent, på begæring af patentmyndigheden og inden for en af denne fastsat frist skal give oplysning om det resultat af undersøgelsen af opfindelsens patenterbarhed, der er meddelt ham af vedkommende lands patentmyndighed. Oplysningspligt kan dog ikke foreskrives, for så vidt angår sådan i kapitel III omhandlet patentansøgning, som har været genstand for international, forberedende patenterbarhedsprøvning, om hvilken der er indleveret rapport til patentmyndigheden.“

29. Efter *§ 70* udgår ordene „Kapitel X a. *Teknologisk service.*“, og efter *§ 71* indsættes som nye §§ 72-74:

„**§ 72.** Vil en patentansøger lide retstab, fordi han ikke har overholdt en i denne lov eller med hjemmel heri over for patentmyndigheden fastsat frist, men har han udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af ham, skal patentmyndigheden på begæring genoprette rettighederne. Begæringen skal indgives skriftligt til patentmyndigheden, inden 2 måneder efter at den hindring, som bevirkede fristoverskridelsen, er bortfaldet, dog senest 1 år efter fristens udløb. Inden for samme frister skal han foretage den undladte handling og betale den for genoprettelse fastsatte afgift.“

*Gældende lov.**Forslaget.*

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, hvis en patenthaver ikke har betalt årsafgift inden for den frist, der er fastsat i § 42, stk. 3, idet dog begæring om genoprettelse skal være indgivet og årsafgiften være betalt senest 6 måneder efter fristens udløb.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 finder ikke anvendelse på den i § 6, stk. 1, nævnte frist.

§ 73. Har ansøgeren i de i § 31 nævnte tilfælde benyttet forsendelse med post, og fremkommer forsendelsen ikke rettidigt, men træffes foranstaltningen, inden 2 måneder efter at ansøgeren indså eller burde have indset, at fristen var overskredet, og senest 1 år efter fristens udløb, skal patentmyndigheden genoprette rettighederne, såfremt

- 1) postforbindelserne har været afbrudt inden for de sidste 10 dage forud for fristens udløb på grund af krig, revolution, borgerlige uroligheder, strejke, naturkatastrofe eller anden lignende omstændighed på det sted, hvor afsenderen har sin virksomhed eller opholder sig, og forsendelsen er afsendt til patentmyndigheden, inden 5 dage efter at postforbindelserne er genoptaget, eller
- 2) forsendelsen har været afsendt rekommanderet til patentmyndigheden senest 5 dage før fristens udløb, dog kun hvis forsendelsen har været sendt som luftpost, hvor dette har været muligt, eller hvis afsenderen har haft grund til at antage, at forsendelsen ved befordring med almindelig post ville være modtaget senest 2 dage fra afsendelsesdagen.

Stk. 2. Ønsker patentansøgeren rettighederne genoprettet i henhold til stk. 1, skal han inden den nævnte frists udløb indgive skriftlig begæring herom til patentmyndigheden.

§ 74. Når en begæring i henhold til §§ 72 eller 73 er imødekommet, og en patentansøgning, der er henlagt eller afslået, efter at den er blevet tilgængelig for enhver, som følge deraf skal optages til fortsat behandling, eller et bortfaldet patent skal anses for opretholdt, skal der udfærdiges bekendtgørelse herom.

*Gældende lov.**Forslaget.*

Stk. 2. Den, som, efter at den fastsatte frist for genoptagelse af en henlagt ansøgning er udløbet, eller efter at ansøgningen er afslået, eller efter at patentets bortfald er bekendtgjort, men inden bekendtgørelse i henhold til stk. 1 er udfærdiget, i god tro har påbegyndt erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, kan fortsætte udnyttelsen med bibeholdelse af dens almindelige karakter.

Stk. 3. Den i stk. 2 omhandlede ret kan kun overgå til andre sammen med den virksomhed, hvori den er opstået, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.“

30. Efter § 74 indsættes et nyt kapitel XI, „Europæisk patent“ med §§ 75-90 og et nyt kapitel XII, „Fællesskabspatent“ med §§ 91-96.

I kapitel XI, der herefter bliver kapitel XIII, ophæves bestemmelserne i pkt. 1, stk. 2.

*„Kapitel XI.**Europæisk patent.*

§ 75. Ved europæisk patent forstås et patent, der er meddelt af Den europæiske Patentmyndighed i henhold til den i München den 5. oktober 1973 indgåede europæiske patentkonvention. Ved europæisk patentansøgning forstås en ansøgning i henhold til denne konvention.

Stk. 2. Der kan meddeles europæiske patenter for Danmark.

Stk. 3. Ansøgning om europæisk patent indleveres til Den europæiske Patentmyndighed, jfr. dog de i § 70 nævnte bestemmelser om hemmeligt patent. Ansøgning om europæisk patent kan også indleveres til patentmyndigheden, der videresender den til Den europæiske Patentmyndighed. De i konventionens artikel 76 nævnte ansøgninger kan kun indleveres til Den europæiske Patentmyndighed.

Stk. 4. Bestemmelserne i §§ 76-90 finder anvendelse på europæisk patent for Danmark og på europæisk patentansøgning, som omfatter Danmark, og som ikke angår et fællesskabspatent.

*Gældende lov.**Forslaget.*

§ 76. Europæisk patent anses for meddelt, når Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen. Det har samme virkning som patent meddelt her i landet og er undergivet samme bestemmelser som sådant patent, medmindre andet fremgår af dette kapitel.

§ 77. Et europæisk patent har kun virkning her i landet, såfremt ansøgeren inden for den fastsatte frist til patentmyndigheden indleverer en oversættelse til dansk af den tekst, med hvilken patentet ifølge Den europæiske Patentmyndigheds meddelelse til ansøgeren agtes meddelt, og han inden for samme frist betaler den fastsatte afgift for trykningen heraf. Træffer Den europæiske Patentmyndighed afgørelse om opretholdelse af et europæisk patent i ændret affattelse, gælder dette også den således ændrede affattelse.

Stk. 2. Oversættelsen skal holdes tilgængelig for enhver. Er den europæiske patentansøgning endnu ikke offentliggjort af Den europæiske Patentmyndighed, holdes oversættelsen dog først tilgængelig fra denne offentliggørelse.

Stk. 3. Når oversættelse er indleveret og afgift betalt, og Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen eller om at opretholde det europæiske patent i ændret affattelse, skal patentmyndigheden udfærdige bekendtgørelse herom. Trykte eksemplarer af oversættelsen skal snarest derefter kunne fås hos patentmyndigheden.

§ 78. Bestemmelserne i § 72, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på indlevering af oversættelse og betaling af afgift i henhold til § 77, stk. 1.

Stk. 2. Bestemmes det i henhold til § 72, at indlevering af oversættelse og betaling af afgift som nævnt i § 77, stk. 1, skal anses for rettidig, skal patentmyndigheden udfærdige bekendtgørelse herom.

Stk. 3. Den, som, efter at den i § 77, stk. 1, fastsatte frist er udløbet, men inden bekendtgørelse i henhold til stk. 2 er udfærdiget, i god tro har påbegyndt erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet eller har

*Gældende lov.**Forslaget.*

truffet væsentlige foranstaltninger hertil, har ret som i § 74, stk. 2 og 3, anført.

§ 79. Bestemmelsen i § 52, stk. 1, nr. 4, finder for europæiske patenter anvendelse, såfremt udvidelse er sket, efter at patentet er meddelt.

§ 80. Ophæver Den europæiske Patentmyndighed helt eller delvis et europæisk patent, skal dette have virkning, som om patentet i tilsvarende omfang er kendt ugyldigt her i landet. Patentmyndigheden skal udfærdige bekendtgørelse om ophævelsen.

§ 81. For opretholdelse af et europæisk patent skal der betales årsafgift til patentmyndigheden for hvert patentår efter det år, i hvilket Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen.

Stk. 2. Betales der ikke årsafgift for det europæiske patent i overensstemmelse med stk. 1, jfr. § 42, finder § 51 tilsvarende anvendelse.

§ 82. En europæisk patentansøgning, for hvilken Den europæiske Patentmyndighed har fastsat indleveringsdag, har fra denne dag samme virkning her i landet, som en her indleveret ansøgning. Har ansøgningen i henhold til Den europæiske Patentkonvention prioritet fra en tidligere dag end indleveringsdagen, gælder denne prioritet også her i landet.

Stk. 2. Ved anvendelse af § 2, stk. 2, 2. pkt., skal offentliggørelse af en europæisk patentansøgning i henhold til artikel 93 i Den europæiske Patentkonvention sidestilles med, at ansøgningen er blevet almindelig tilgængelig i henhold til reglerne i § 22. Det samme gælder offentliggørelse i henhold til konventionens artikel 158, stk. 1, såfremt denne af Den europæiske Patentmyndighed sidestilles med offentliggørelse i henhold til artikel 93.

§ 83. Når en europæisk patentansøgning er blevet offentliggjort i henhold til Den europæiske Patentkonvention, og ansøgeren til patentmyndigheden har indleveret en

*Gældende lov.**Forslaget.*

oversættelse til dansk af patentkravene i den således offentliggjorte ansøgning, skal patentmyndigheden holde oversættelsen tilgængelig for enhver og udfærdige bekendtgørelse herom.

Stk. 2. Udnytter nogen uhjemlet erhvervsmæssigt en opfindelse, som er genstand for en europæisk patentansøgning, efter at bekendtgørelse er udfærdiget i henhold til stk. 1, og fører ansøgningen til patent for Danmark, finder bestemmelserne om patentindgreb tilsvarende anvendelse. I sådanne tilfælde omfatter patentbeskyttelsen dog kun det, som fremgår såvel af de offentliggjorte patentkrav som af patentkravene i henhold til patentet. § 57 finder dog ikke anvendelse, ligesom den pågældende kun er pligtig at udrede erstatning for skade i det i § 58, stk. 2, angivne omfang.

Stk. 3. Forældelse af erstatningskrav efter stk. 2 indtræder, tidligst 1 år efter at indsigelsesfristen for det europæiske patent er udløbet, eller efter at Den europæiske Patentmyndighed har besluttet at opretholde patentet.

§ 84. Tilbagetages en europæisk patentansøgning eller en begæring om, at den skal omfatte Danmark, eller skal ansøgningen eller begæringen i henhold til Den europæiske Patentkonvention anses for tilbagetaget, og genoptages ansøgningen ikke i henhold til konventionens artikel 121, har dette samme virkning som tilbagetagelse af en patentansøgning hos patentmyndigheden.

Stk. 2. Såfremt en europæisk patentansøgning er afslået, har dette virkning, som om ansøgningen var afslået af patentmyndigheden.

§ 85. Stemmer de i §§ 77 eller 83 nævnte oversættelser ikke overens med teksten på det sprog, som har været behandlingssproget ved Den europæiske Patentmyndighed, omfatter patentbeskyttelsen alene det, som fremgår af begge tekster.

Stk. 2. I sager om ugyldighed skal alene teksten på behandlingssproget være afgørende.

*Gældende lov.**Forslaget.*

§ 86. Indleverer ansøgeren eller patenthaveren til patentmyndigheden en rettelse af den i § 77 nævnte oversættelse, og betaler han den for trykning fastsatte afgift, skal den rettede oversættelse træde i stedet for den tidligere indleverede. Den rettede oversættelse skal holdes tilgængelig for enhver, såfremt den oprindelige oversættelse er tilgængelig. Når en sådan rettelse er indleveret, og afgift er betalt rettidigt, udfærdiger patentmyndigheden bekendtgørelse om rettelsen, såfremt den oprindelige oversættelse er tilgængelig. Trykte eksemplarer af oversættelsen skal snarest derefter kunne fås hos patentmyndigheden.

Stk. 2. Indleverer ansøgeren en rettelse af den i § 83 nævnte oversættelse, udfærdiger patentmyndigheden bekendtgørelse herom og holder den rettede oversættelse tilgængelig for enhver. Når bekendtgørelse er udfærdiget, træder den rettede oversættelse i stedet for den oprindelige.

Stk. 3. Den, som, da den rettede oversættelse fik gyldighed, i god tro erhvervsmæssigt udnyttede opfindelsen her i landet på en måde, som ifølge den tidligere oversættelse ikke udgjorde indgreb i ansøgerens eller patenthaverens ret, eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, har ret som i § 74, stk. 2 og 3, anført.

§ 87. Genopretter Den europæiske Patentmyndighed rettighederne for en patenthaver eller patentansøger, som ikke har overholdt en frist, gælder denne afgørelse også her i landet.

Stk. 2. Den, som, efter et tab af rettigheder er indtrådt, men inden Den europæiske Patentmyndighed har genoprettet rettighederne og udfærdiget bekendtgørelse herom, i god tro har påbegyndt erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, har ret som i § 74, stk. 2 og 3, anført.

§ 88. Anses en europæisk patentansøgning, som er indleveret til en national patentmyndighed, som tilbagesendt som følge af, at Den europæiske Patentmyndighed ikke inden for den fastsatte frist har modtaget

*Gældende lov.**Forslaget.*

ansøgningen, skal patentmyndigheden på ansøgerens begæring anse den for konverteret til en ansøgning om patent her i landet, såfremt

- 1) begæringen fremsættes over for den nationale myndighed, som modtog ansøgningen, inden 3 måneder efter at der er givet ansøgeren underretning om, at ansøgningen anses for tilbagetaget,
- 2) begæringen indkommer til patentmyndigheden, inden 20 måneder fra den dag, ansøgningen blev indleveret, eller, hvis prioritet er begæret, fra prioritetsdagen, og
- 3) ansøgeren inden for den frist, som handelsministeren fastsætter, betaler den fastsatte ansøgningsafgift og indleverer en oversættelse af ansøgningen til dansk.

Stk. 2. Opfylder patentansøgningen Den europæiske Patentkonventions krav med hensyn til ansøgningens form, skal den godkendes i så henseende.

§ 89. Bestemmelserne i Den europæiske Patentkonventions artikler 9, 60, 126 og 131 samt i den til konventionen knyttede protokol om retternes kompetence og anerkendelse af afgørelser om retten til at få meddelt et europæisk patent (anerkendelsesprotokollen) gælder her i landet.

§ 90. Handelsministeren fastsætter nærmere regler til gennemførelse af Den europæiske Patentkonvention og til gennemførelse af bestemmelserne i dette kapitel.

Kapitel XII.*Fællesskabspatent.*

§ 91. Ved fællesskabspatent forstås et patent, der i henhold til en europæisk patentansøgning, jfr. § 75, stk. 1, er meddelt af Den europæiske Patentmyndighed i henhold til den konvention om det europæiske patent for fællesmarkedet (Fællesskabets Patentkonvention), der er indgået i Luxembourg den 15. december 1975.

Stk. 2. Der kan meddeles fællesskabspatenter, som omfatter Danmark.

*Gældende lov.**Forslaget.*

§ 92. Bestemmelserne i Fællesskabets Patentkonvention gælder her i landet for fællesskabspatenter og ansøgninger om sådanne patenter.

Stk. 2. Handelsministeren bekendtgør de bestemmelser, der fastsættes af de enkelte lande i medfør af artiklerne 88-90 i Fællesskabets Patentkonvention.

§ 93. §§ 75, stk. 3, 80, 82, 84, 87 og 88 finder tilsvarende anvendelse på fællesskabspatenter og på ansøgninger herom.

§ 94. Den i artikel 34, stk. 1, i Fællesskabets Patentkonvention nævnte ret tilkommer kun den ansøger om et fællesskabspatent, som enten til patentmyndigheden har indleveret en oversættelse af patentkravene til dansk, der er blevet bekendtgjort, eller har tilstillet den, der udnytter opfindelsen her i landet, en sådan oversættelse.

Stk. 2. Handelsministeren kan på grundlag af et forbehold i henhold til Fællesskabets Patentkonventions artikel 88, bestemme, at et fællesskabspatent kun har virkning her i landet, såfremt patenthaveren til Den europæiske Patentmyndighed indleverer en oversættelse til dansk af patentskriftet bortset fra patentkravene. I så fald bestemmes patentets virkning her i landet af konventionens artikel 88, stk. 2-4.

§ 95. Såfremt et patent, der er meddelt af patentmyndigheden, vedrører en opfindelse, for hvilken et fællesskabspatent eller et europæisk patent for Danmark er udstedt til den samme opfinder eller den, til hvem hans ret er overgået, med samme ansøgningsdag eller, såfremt der er begæret prioritet, med samme prioritetsdag, kan det her i landet meddelte patent ved dom erklæres for ophørt i overensstemmelse med artikel 80, stk. 1 og 2, i Fællesskabets Patentkonvention.

Stk. 2. Sag kan anlægges af enhver. § 55 samt §§ 63-65 finder tilsvarende anvendelse.

§ 96. Handelsministeren fastsætter nærmere regler til gennemførelse af Fællesskabets Patentkonvention og til gennemførelse af bestemmelserne i dette kapitel.“

Gældende lov.

Kapitel XI.

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

1. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1968. Samtidig ophæves patentloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 361 af 19. december 1958. Endvidere ophæves § 4 i lov nr. 142 af 29. april 1955 om arbejdstageres opfindelser.

Stk. 2. Patent på opfindelser af næringsmidler og lægemidler samt patent på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler kan dog først meddeles efter et af handelsministeren fastsat senere tidspunkt.

2. Loven finder med de i det følgende angivne undtagelser også anvendelse på patenter, der er meddelt i henhold til den hidtidige lovgivning, og patenter, der meddeles i henhold til den hidtidige lovgivning.

Stk. 2. Er der inden lovens ikrafttræden i henhold til den hidtidige lovs § 6 erhvervet ret til at udnytte en opfindelse, bevares denne ret, uanset om betingelserne i denne lovs § 4 er opfyldt.

3. Patent, der er meddelt eller meddeles i henhold til den hidtidige lovgivning, kan kun kendes ugyldigt i overensstemmelse med bestemmelserne i den hidtidige patentlovs § 24.

4. Den, som ved lovens ikrafttræden her i landet erhvervsmæssigt udnytter en opfindelse, på hvilken der ikke kunne meddeles patent i henhold til den hidtidige patentlovs § 1, eller som har truffet væsentlige foranstaltninger til en sådan udnyttelse, er berettiget til at fortsætte udnyttelsen i overensstemmelse med reglerne i denne lovs § 4, uanset om han påbegyndte udøvelsen eller traf foranstaltninger hertil, efter at patentansøgning er indleveret, og uanset om der senere meddeles patent på opfindelsen.

Stk. 2. Den, som ved lovens ikrafttræden her i landet erhvervsmæssigt udnytter en opfindelse, på hvilken en anden har patent, uden herved at overtræde bestemmelserne i den hidtidige patentlovs § 5, er berettiget til at fortsætte udnyttelsen med bibeholdelse af dennes almindelige karakter. Sådan ret tilkommer under tilsvarende forudsætninger også den, som inden nævnte tidspunkt har

Forslaget.

Stk. 2 ophæves.

Gældende lov.

truffet væsentlige foranstaltninger til en sådan udnyttelse af opfindelsen her i landet. Retten kan kun overgå til andre sammen med den virksomhed, hvori den er opstået, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.

5. Er inden lovens ikrafttræden en opfindelse blevet almindeligt tilgængelig som følge af foranstaltninger foretaget af ansøgeren eller nogen, fra hvem han afleder sin ret, og er patentansøgningen indleveret senest den 1. juli 1968, skal alene § 1, stk. 2, nr. 3, i den hidtidige patentlov finde anvendelse ved afgørelsen af, hvorvidt patent kan meddeles uanset de nævnte foranstaltninger, eller hvorvidt et patent skal betragtes som ugyldigt.

6. Ansøgninger, der ved den nye lovs ikrafttræden er under behandling hos patentmyndigheden, skal behandles og afgøres efter bestemmelserne i den hidtidige lovgivning, såfremt der er meddelt ansøgeren underretning om, at bekendtgørelse i henhold til den hidtidige patentlovs § 16 kan finde sted.

7. Ansøgninger, der er indleveret før lovens ikrafttræden, må uanset bestemmelserne i § 22 ikke holdes tilgængelige for enhver før 6 måneder efter ikrafttrædelsen, medmindre ansøgningen forinden fremlægges, eller ansøgeren fremsætter begæring om, at ansøgningen holdes tilgængelig.

8. Årsafgift for patentår, der begynder inden den 1. juli 1968, skal betales i henhold til reglerne i den hidtidige patentlov.

9. For tillægspatent, der er meddelt før nærværende lovs ikrafttræden, gælder bestemmelserne om tillægspatent i den hidtidige lov i stedet for den nye lovs § 7, stk. 2, 2. punktum, og stk. 3, samt § 41, stk. 2.

*Forslaget.***§ 2.**

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af handelsministeren, der endvidere kan bestemme, at dele af loven skal træde i kraft på et senere tidspunkt.

*Forslaget.**Gældende lov.***§ 3.**

Loven finder også anvendelse på patentansøgninger, der ved dens ikrafttræden er under behandling hos patentmyndigheden. Herfra gælder følgende undtagelser:

- 1) Er der inden lovens ikrafttræden givet ansøgeren underretning om, at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse, gælder bestemmelserne i patentlov af 20. december 1967.
- 2) Bestemmelserne om tillægspatent i den hidtidige lovgivning finder anvendelse på ansøgninger, der er indleveret før lovens ikrafttræden.
- 3) Bestemmelserne om kulturer af mikroorganismer finder kun anvendelse på ansøgninger, der er indleveret, efter at disse bestemmelser er trådt i kraft.
- 4) Bestemmelserne om sammendrag og om fremlæggelsesafgift, jfr. § 1, nr. 6, 11 og 12, finder kun anvendelse på ansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden.
- 5) Bestemmelserne i patentlovens § 8, stk. 2, 2. pkt., jfr. denne lovs § 1, nr. 6, gælder kun for ansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden.
- 6) Patent på opfindelser af næringsmidler og lægemidler samt patent på fremgangsmåder ved tilvirkning af næringsmidler kan kun meddeles i henhold til ansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden.

§ 4.

Loven finder tillige anvendelse på patenter, der er meddelt, eller som meddeles i henhold til patentlov af 20. december 1967. Herfra gælder følgende undtagelser:

- 1) Bestemmelserne om tillægspatent og om patenters ugyldighed i patentlov af 20. december 1967 finder anvendelse på tillægspatenter og patenter, der er meddelt i henhold til nævnte lov.
- 2) Løbetiden for patenter, om hvilke ansøgning er indleveret mere end 12 år før lovens ikrafttræden, bestemmes af § 40 i patentlov af 20. december 1967.
- 3) § 1, nr. 19 og 22, samt nr. 29, (§ 72, stk. 2) finder ikke anvendelse på patenter, der

*Gældende lov.**Forslaget.*

før lovens ikrafttræden er bortfaldet i henhold til § 51, stk. 1.

- 4) § 1, nr. 24, gælder kun for patenter, der er meddelt på grundlag af ansøgninger, der indleveres efter lovens ikrafttræden.

§ 5.

Skal en europæisk patentansøgning, der omfatter Danmark, i henhold til artikel 162, stk. 4, i Den europæiske Patentkonvention anses for tilbagetaget, skal patentmyndigheden efter ansøgerens begæring anse den for konverteret til en her i landet indleveret ansøgning om patent. Begæringen skal indgives til Den europæiske Patentmyndighed, inden 3 måneder efter at der er givet ansøgeren underretning om, at ansøgningen anses for tilbagetaget. Ansøgeren skal endvidere inden for den fastsatte frist til patentmyndigheden betale ansøgningsafgift og indlevere oversættelse til dansk af ansøgningen i dens oprindelige ordlyd med de ændringer, som er foretaget under behandlingen ved Den europæiske Patentmyndighed, og som ansøgeren ønsker at påberåbe sig.

Stk. 2. Opfylder patentansøgningen Den europæiske Patentkonventions krav med hensyn til ansøgnings form, skal den godkendes i så henseende.

§ 6.

Er oversættelse af en ansøgning, der er offentliggjort i henhold til artikel 93 i Den europæiske Patentkonvention, og som i henhold til § 5 er begæret konverteret, ikke indleveret rettidigt til patentmyndigheden, eller er den fastsatte afgift ikke betalt rettidigt, og genopretter patentmyndigheden rettighederne i medfør af § 1, nr. 29, (§ 72, stk. 1), skal den udfærdige bekendtgørelse herom. Dette gælder også en patentansøgning, som er begæret konverteret, og som er offentliggjort i henhold til artikel 21 i Patentsamarbejdsstraktaten, såfremt denne offentliggørelse af Den europæiske Patentmyndighed sidestilles med offentliggørelse i henhold til artikel 93 i Den europæiske Patentkonvention.

*Gældende lov.**Forslaget.*

Stk. 2. Den, som, efter at fristen for at indlevere oversættelse og betale afgift er udløbet, men inden bekendtgørelse er udfærdiget, i god tro har påbegyndt erhvervmæssig udnyttelse af opfindelsen her i landet eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, har ret som anført i § 1, nr. 29, (§ 74, stk. 2 og 3). § 64, stk. 1, nr. 4, i patentlov af 20. december 1967 finder anvendelse.

§ 7.

Beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder, kan i det omfang, det er fastsat i Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention, udøves af de i disse konventioner nævnte institutioner.

§ 8.

Lovens kapitel XI og XII gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan særskilt sættes i kraft for disse landsdele.